

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 400. gününde sürüyor

SOSYALİZM YOLUNDA

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/36 • 24 Kasım 2001 • 500.000 TL

**Amerikancı sermaye iktidarı,
krizin ve savaşın faturasını
işçi sınıfı ve emekçilere çıkarıyor...**

Yeni saldırı paketinde neler var:

- ✓ Onbinlerce işçiyi kapsayan toplu tensikatlar
- ✓ Fazla mesai, tazminat prim haklarının gaspı
- ✓ Sağlık sigortasının tasfiyesi
- ✓ Yeni zamlar ve vergiler
- ✓ Temel hak ve özgürlükler saldırı kapsamında...

Savaşa ve sosyal yıkıma karşı

Reformizm ve
siyasal mücadele

(sayfa 3)

İşçi sınıfı ve emekçilerden
çalınacak,
sermayeye emperyalistler
aktarılacak!

(orta sayfa)

Aymasan:Geleceğe
dersler bırakan direniş
deneyimi

(sayfa 8-9)

Afganistan'da pay
kapma mücadelesi

(sayfa 14)

**1 Aralık'ta
alanlara!**

İÇİNDEKİLER

Reformizim ve siyasal mücadele	3
Hedef işçi ve emekçi hareketidir.	4
Emperyalizmin askeri ve kölesi olmayacağız!	5
Ekonomik yıkımın sosyal faturası	6
9 Kasım eyleminin gösterdikleri	7
Aymasın: Geleceğe dersler bırakan direniş deneyimi	8-9
ÖÖ'da 80. şehit: Tülay Korkmaz	10
Zorla müdahale üzerine (iktibas)	11
Tasarruf tedbirleri paketi (orta sayfa)	12-13
Afganistan'da pay kapma mücadelesi	14
Kuzey ittifakı'nın katliamcı yüzü.	15
Dünyada emperyalist savaş karşıtı eylemlerinden.	16
Hegomonya savaşında	
Türkiye'nin yeri	17
Bir metal işçisinden sınıf kardeşlerine mektup	18-19
Esenyurt İşçi Bülteni'nden.	20
Mücadele tarihinden.	21
ABD tehlikeli suda yüzüyor (iktibas)...	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/36 ● 24 Kasım 2001

Fiyatı: 500.00 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Savaş ve derinleşen kriz işçi sınıfı ve emekçilere yüklenen faturayı hızla büyütüyor. Geçtiğimiz hafta açılan tasarruf tedbirleri paketi, bir kez daha, sermaye iktidarının faturayı tümüyle sınıfa kesme istek ve kararlılığını ortaya koymuş oldu.

Ancak, fatura öylesine yüklü ki, iktidarın niyetlerinden bağımsız olarak, sermayenin alt gruplarını da giderek daha fazla etkiliyor. Küçük ve orta ölçekli sanayi şimdiden yarı yarıya çökmüş durumda. Sarsıntı, dolayısıyla da çöküntü sürüyor.

İşlerin durması, işletmelerin iflası ya da kapanması sadece küçük ve orta burjuvaların gördüğü zararı değil, daha fazla bu işletmelerin işsiz kalan işçilerinin ve ailelerinin gördüğü zararı anlatıyor. Batan her bir burjuvayla birlikte, 10-20-30 (işletmenin büyüklüğüne göre) işçi işsiz kalıyor. Kapanan işletme sayısı 100'e, 1000'e katlandıkça, işsizler ordusuna katılanların sayısı da 10 binlere, 100 binlere katlanıyor. Antep sanayisinden yansıyanlar tüm Türkiye'ye ayna tutuyor.

Tasarruf tedbirleri adı altında ilan edilen yeni saldırı furyasıyla, ilk elde 10 binlerce işçinin daha kapı önüne konulacağı pervasızca ilan edilmiş bulunuyor. Bir de utanmadan sosyal faturasının ağır olacağını söylüyorlar. Emperyalizm memuru Derviş, "ama katlanmaya mecburuz" diyor.

Eğer faturanın yüklendiği sınıf da "katlanmaya mecbur" olduğunu düşünürse, sermaye sınıfı ve iktidarı sosyal faturayı kaldırmayacaktır kuşkusuz. Ancak işçi sınıfının krizin ve savaşın faturasını üstlenmeyi reddetmesi durumunda çıkacak sosyal faturayı kimse tahayyül edemez, dolayısıyla düzenin mecburen de olsa katlanabileceği şüphelidir.

İşçi sınıfı ve emekçilere kesilen fatura sadece iktisadi-sosyal alanla da sınırlı değil. Bu da çok doğal. Böylesine ağır bir faturayı sınıfa yükleyebilmek, aynı ağırlıkta bir zor kullanmadan mümkün olamazdı.

Son 1 yıldır (demek ki Şubat krizinden bu yana) Türkiye'de işkence olaylarında yarı yarıya bir artış tespit edilmiş. Devrimcilere ve devrimci tutsaklara yönelik katliamcı vahşet her kesin malumu. Sınıf ve kitle hareketine yönelik polis terörü de öyle. Gösteri ve ifade özgürlüğü denilen hak, her kullanılmaya kalkıldığında azgın bir terörle karşılanıyor. Karşılanıyor neredeyse tümüyle kullanılamaz hale getirilmiş durumda. Buna bir de valilerin İller İdaresi faşist yasasına dayanarak getirdikleri keyfi yasaklar eklendiğinde, sermaye devletinin, krizin faturasını yükleyebilmek için, işçi sınıfı ve emekçilerin hak mücadelesini terörlere

bastırmaya ne kadar "mecbur" olduğu görülecektir.

Ancak, nasıl ki devrimciler tüm baskı ve teröre, tüm vahşi katliamlara rağmen nasıl kararlılıkla direnmeyi sürdürüyorsa, işçi sınıfı ve emekçi kitleler de yasaklara ve terör tehdidine rağmen mücadele istek ve kararlılıklarını ortaya koyuyor. Bu kararlılıkla hain sendika bürokratları üzerinde oluşturdukları basınç sayesinde eylem kararları alılabiliyorlar.

1 Aralık eylem kararının bu şekilde alındığını sendikacılar bile inkar etmiyor.

1 Aralık'ta genel eylem kararı son saldırı paketinden önce alınmıştı. Dolayısıyla paketin yarattığı öfke ve tepkinin de alanlara yansımaları söz konusudur. Bu durumda sınıf devrimcilerinin de, geçmiş eylemlere bakarak ortaya konan tahminlerden çok farklı gelişmelere hazır olması gerekmektedir.

Hazırlık, öncü işçilerin ve taban örgütlenmelerinin hazırlanması demektir. Eylemlerin inisiyatifi ne sendika bürokratlarına ve ne de kendiliğindenliğe havale edilmemelidir. Öncü-devrimci işçi ve emekçiler, bunların örgütlü olduğu platform ve komiteler, her yol ve araçla alanlarda inisiyatifi ele almaya çalışmalıdır.

Eylemlerin, sınıfın elinde geri tepen bir topa dönüştürülmesini engellemenin tek yolu budur.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Örgütsel Güvenlik Sorunları

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açılan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma devri oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden dolayı ki, sözkonusu örgüt yeni bir örgüte, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiyor ve böylesi dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay oluyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temelinde çözmek ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu planda, stratejik bir bakış açısı çözümler sunar.

Tam da bu noktada, karşıt bir görüşün ortaya çıkmasıdır. Yeni gelişmeler, devrimci örgütün kitlelerle buluşması, maddi birleşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorunuysa eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmeyi çok temel, hatta belirleyici bir etken haline gelir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Fiyat: 2.250.000 TL. (KDV dahil)

EKSEN YAYINCILIK

Reformizm ve siyasal mücadele

Reformist soldaki son gelişmeler onu daha yakından izlemeyi gerektirmekte ve onunla daha sıkı bir mücadeleyi güncelleştirmektedir. SY Kızıl Bayrak önümüzdeki sayıdan itibaren bu konuya özel bir ağırlık verecektir. Komünistlerin 12 Eylül'ü izleyen dönemin kendine özgü reformist sol hareketi hakkındaki değerlendirmeleri de bu çerçevede doğal olarak ayrı bir anlam ve güncellik kazanmaktadır. "Reformizm ve Siyasal Mücadele" başlıklı yazıyı bu çerçevede okurlarımızın değerlendirmesine sunuyoruz.

SY Kızıl Bayrak

Reformizm, toplumun devrimci dönüşümü çizgisi ve pratiği karşısında, kurulu düzenin aşırılıklarının törpülenmesi ve çelişkilerinin yumuşatılması (sol iddialı burjuva reformizmi), ya da en iyi durumda onun genel barışçı ve evrimci değişimi (sosyalizm iddialı küçük-burjuva reformizmi) çizgisi ve pratiğidir. Burjuva ya da küçük-burjuva sosyal kökene sahip reformist ya da sosyal-reformist akımlar, toplumsal muhalefeti dizginlemek, düzen içi kanallarda tutmak ve bu arada işçi sınıfı hareketinin bağımsız bir devrimci konum ve kimlik kazanmasını engellemek gibi olumsuz ve yıkıcı bir rol oynadıkları için, reformizmi altıtmek her zaman devrimci siyasal mücadelenin temel bir sorunu olagelmıştır. Devrimci siyasal mücadeleler tarihi, bir toplumda devrimci mücadelenin az-çok başarılı bir seyirinin ve kuşkusuz sonuçta devrimin zaferinin, her türden reformist akıma karşı kesin, kararlı ve kesintisiz bir mücadeleye olmaksızın olanaksız olduğunu döne döne kanıtlamıştır.

Türkiye'nin modern temellere dayalı sosyal çalkantılara ve çatışmalara sahne olan son 30-35 yıllık döneminde, çeşitli akımlarıyla reformizm, hep güçlü bir biçimde varolageldi. Orta sınıf kökenli burjuva sol reformist akım, açıkça devrime ve sosyalizme karşı olan konumuna rağmen, toplumsal muhalefetin de ötesinde devrimci hareketin belli kesimlerini bile belirgin biçimde etkileyebildi. Bu etkiyi devrimci saflara taşımada bir ara halka rolü de oynayan sosyal-reformist akımlar (revizyonist parti ve gruplar), sınıf hareketinin devrimleşmeye en yakın olduğu bir dönemde, bu hareketi kontrol etmeyi ve burjuva reformizmi üzerinden düzene bağlamayı başarabildiler. Türkiye'nin yakın tarihi, çeşitli akımlarıyla reformizmin, devrimci siyasal mücadele üzerinde ve sınıf hareketinin devrimleşmesi karşısında nasıl da ağır bir tahrip edici rol oynayabildiğini somut olarak gösterdi.

12 Eylül faşist darbesinin ardından yığın hareketinde yeni bir gelişme ve sol harekette yeni bir toparlanma dönemini işaretleyen 1987'den bu yana on yıl geçti. Bu on yılın toplamı üzerinden bakıldığında, toplumdaki görece ağırlığı belirgin biçimde azalmış bulunan sol hareket içinde reformizmin belirgin bir ağırlık kazandığı görülür. Oysa bu aynı dönemde reformizmin sol içindeki etki alanını görünürde sınırlaması gereken iki önemli gelişme yaşandı. Bunlardan ilki, burjuva reformist akımın kendi reformcu söylemini bile büyük ölçüde bir yana bırakacak denli MGK-TÜSİAD merkezli sermaye politikaları ile özdeşleşmesi oldu. Bu kendiliğinden bir biçimde devrimci ve sosyalist olmak iddiasındaki sol akımlar ile düzen solu arasındaki mesafeyi açtı, böylece de düzen solunun sol hareket üzerindeki etkisini geçmişe göre bir hayli sınırladı. Yeni dönemdeki ikinci önemli gelişme ise, '70'li yıllarda burjuva reformizmi ile devrimci hareket arasında ara bir halkayı oluşturan geleneksel sol reformist akımların (modern revizyonist akıma bağlı partilerin) revizyonist akımın uluslararası çaptaki çöküşünün de etkisiyle siyaset sahnesinden silinmeleri oldu.

Bu iki önemli gelişmeye rağmen yeni dönemin sol hareketi içinde reformist akımın belirgin bir güç kazanması nasıl açıklanabilir. Bunun gerisinde her şeyden önce '70'li yılların devrimci akımlarının büyük bir bölümüyle yeni dönemde reformizme kayması vardır. Bu doğrultudaki ilk büyük dönüşüm 12 Eylül karşı-devriminin ezici ağırlığı altında yaşandı. Süreç '89 çöküşüyle tamamlandı ve böylece, '70'li yıllarda coşkulu bir devrimciliğin temsilcisi olan küçük-burjuva akım, yeni dönemde, yenilginin ve yığınların ürünü ve

ifadesi yeni türden bir reformizmin temsilcisi ve taşıyıcısı haline geldi. ÖDP ve EMEP gibi sosyal-reformist partiler bu gelişmenin bugünkü ifadesi ve temsilcisi oldular.

Elbette bu söylenenler daha çok yeni türden sosyal-reformist akımların kökenine ve başlangıçtaki gücüne bir açıklık getirmektedir. Oysa aradan geçen yıllar içinde bu güç ve ağırlık gitgide arttı. Bunun gerisinde ne gibi etkenler var?

İlkin, yeni dönemde kitle hareketinin bir türlü devrimleşememesi olgusu var. Nedenlerine burada giremeyeceğimiz bu olgu, anlaşılacağı üzere reformizme doğal bir varlık ve etki alanı sağlıyor. Sınıf ve kitle hareketinin geri, zayıf ve barışçı karakteri her zaman reformizmin güçlenmesine uygun bir nesnel ortam oluşturmuştur.

İkinci etmen, askeri faşist rejimin biçim olarak geride kalmış olması olgusuna rağmen, 12 Eylül'le birlikte toplumsal muhalefete ve devrimci harekete yöneltilen sistematik saldırının bugüne dek kesintisiz biçimde devam etmiş olmasıdır. Bunun yarattığı yıldırıcı etki devrimci akımlara sürekli güç kaybettirirken reformizmi doğrudan ve dolaylı olarak ayrıca beslemiştir. Örneğin, devrimci örgütten kaçışın ve legal partisizmin bu kadar güç kazanmasının gerisinde, öteki etmenlerin yanında, dolaysız biçimde sistematik faşist terör saldırısı vardır.

Üçüncü bir etken, devrimci hareketin kendi yapısı zayıf ve zayıflıktır. 12 Eylül yenilgisine ve '89 çöküşüne rağmen ayakta kalmak gücü gösteren bazı devrimci örgütler, yenilgiden herhangi bir ciddi sonuç çıkaramadıkları için yeni dönemde eski zaaflarının olgunlaşmış sonuçları ile yüzyüze kaldılar. Gitgide kısır, ciddiyetsiz ve birçok durumda sorumsuz bir politika ve pratiğin temsilcileri olarak yığınlaraya güven veremediler ve bu reformist akımın güçlenmesini ayrıca kolaylaştıran bir etken oldu.

Son olarak, Kürt ulusal hareketinin çelişik etkisinden sözedilebilir. '80'li yılların ikinci yarısından ve '90'lı ilk yıllarda Kürt halkının ulusal uyanışı ve eyleminin devrimci hareketi moral açıdan beslediği açık bir olgudur. Ne var ki Kürt ulusal hareketi "siyasal çözüm" çizgisine kaydıktan beri, bu kez tersinden, Türkiye sol hareketi içinde reformizmi siyasal ve moral açıdan beslemektedir. "Siyasal çözüm" çizgisi, yalnızca reformist politikalara meşruluk kazandırarak değil, yanısıra, Türkiye cephesindeki siyasal mücadelesinde, reformist akımları en iyi anlayabildiği müttefikler olarak seçtiği içindir ki, bu sayede reformizmi ayrıca güçlendirmektedir.

Tüm bu etkenlerin birleşik etkisi altında, reformizmin, devrimci akımların güç kaybettiği bir evrede nasıl da nispi bir güç kazandığını son bir yılın olayları daha açık bir biçimde gösterdi. Özellikle de Susurluk sonrası süreç bu rahatsız edici gelişmeye tanıklık etti. Bu aynı dönemde bazı devrimci akımların reformist politik yönelimlere içine girmesi, anayasal hayalleri bizzat köruklemesi, reformist akımın güçlenmesinin bir başka göstergesi sayılmalıdır. Şu son dönemde araya yeniden mesafeler konulmaya çalışılsa da, aynı devrimci çevrelerin reformist eğilimlerine, başta ÖDP olmak üzere reformist akımlarla ittifak ilişkilerine duyulan özel eğilim eşlik etmekteydi. Bu ise, doğal olarak reformist akıma ayrı bir politik meşruluk ve dolayısıyla güç kazandırmaktaydı.

Sosyal-reformist akımlar, kendi konum ve çizgileriyle devrimci siyasal mücadeleyi zayıflattıkları ölçüde, nesnel olarak düzene hizmet etmiş olmaktadır. Bu her zaman böyledir. Fakat son zamanlarda bazı örneklerin yaşadığımız yeni bir durumla karşı karşıyayız. Kuruluşundan beri ÖDP'yi birleşik bir tutumla kollayan düzen cephesi, gerek Susurluk sonrası evrede ve gerekse ordu-Refah gerginliği döneminde, bu akıma daha özel bir destek vermiş, çok bilinçli bir tutumla onu öne çıkarmış ve elbetteki kendi ihtiyaçları çerçevesinde yönlendirmiştir. Sultanahmet mitingi bunun en taze ve en açık örneği olmuştur. Susurluk sonrasında "demokratik devlet" şiarı atan ve hızla bu yeni çizgide yeni bir platformu açıkça ortaya koyan EMEP ise, aynı rolü 1 Mayıs kutlamaları esnasında oynamıştır. Susurluk sonrası süreçte açıkça MGK çizgisinde hareket eden merkezi

sendika bürokrasisi, son 1 Mayıs'ta, yine çok bilinçli bir tutumla, EMEP'i kullanma yoluna gitmiştir. 1 Mayıs kutlamalarını kendi cephesinden bugüne dek görülmemiş uysallıkla bir seremoniye dönüştürerek EMEP de, sendika merkezlerinin bu hain çizgisine gerekli karşılığı vermiştir.

Doğal olarak tüm bu gelişmeler, devrimci akımların aynı dönemdeki genel güçsüzlüğü ve güç kaybetme eğilimi de düşünülürse, reformizme karşı mücadeleye apayrı bir önem ve anlam kazandırmaktadır.

Komünistler, yıllar önce, 12 Eylül'ün yıldönümünü vesile ederek, kitle hareketinde bir türlü aşılamayan tıkanıklığı "reformist kuşatma" yönünden irdeleme yoluna giden bir değerlendirme yapmışlardı. Bu değerlendirmeden, reformizme karşı mücadelenin devrimci siyasal mücadele açısından taşıdığı özel anlamı özetleyen ve bugün hala güncelliğini olduğu gibi koruyan uzunca bir bölümü buraya aktarmakta yarar görüyoruz:

"Tüm bunlar işçi sınıfını ve çalışan yığınları ideolojik-politik ve kültürel cephelerde saran genel bir düzen kuşatmasının değişik halkaları ve biçimleridir. Ne var ki bu kuşatmanın çok daha özel bir alanı var ki, burada asıl ona gelmek istiyoruz. Bu, yığınların bugünkü büyük hoşnutsuzluğuna rağmen, yığın hareketinin bir türlü kendine devrimci gelişme yolu bulamamasının önündeki çok temelli bir engelde ifadesini bulmaktadır. Reformist kuşatmadan sözediyoruz. Reformizmi burada terimin en geniş anlamında kullanıyoruz. Yani en kaba biçimlerinden devrimci kılığa bürünmüş en incelikli biçimlerine kadar tüm reformist eğilim ve akımları kastediyoruz. Kuşku yok ki bugünün genel kuşatma ortamında üzerinde asıl durulması gereken de bu özel alan, yani reformizmdir. Basit bir evrensel gerçekten dolayı bu böyledir. Her toplumda ve her zaman, düzen, yığınların nispeten ileri kesimlerini, her çeşidiyle reformizmi en etkin biçimde kullanarak şu veya bu ölçüde dizginlemeyi ve kontrol altında tutmayı başarabilmiştir. Oysa yığınların nispeten ileri kesimleri, toplumda ileriye doğru bir hareketlenmenin, devrimci yığın hareketindeki yolaçıcı bir gelişmenin potansiyel motorudur. Yığınların en ileri kesimlerinde bir hareketlenme, onların ortaya koyabilecekleri her ciddi etkinlik, daha geniş ve daha geri kesimlerin sarsılmasında, uyanmasında ve giderek hareketlenmesinde temelli bir rol oynar. Yığın hareketinin gelişme diyalektiğinin bir temel özelliğidir bu.

"Oysa bugün, bugünün Türkiye'sinde, tam da bu en ileri kesim, her renkten reformizmin yoğun bir kuşatması altındadır. (...)

"Kaba burjuva reformizmi yığınların ileriye, sola açık daha geniş kesimlerini dizginleme rolü oynarken, 'sosyalist' ya da 'devrimci' kılıklı olanlar bu sola açık kitlenin en ileri kesimlerini düzen için bir bakışa ve davranışa mahkum etmektedirler. (...)

"Devrimci gelişmeyi ilerletmek, her alanda ve her biçimde reformizme karşı dışı dış bir mücadeleyi gerektirmektedir. Fakat bu mücadelenin ideolojik alanı ile pratik alanı organik bir biçimde kaynaşmaz, mücadele bu ikisinin bütünlüğü içinde yürütülemezse, başarı şansı da olmaz. Pratik cephe yığınlaraya yönelik devrimci pratik görevlere sıkı sıkıya sarılmak, kitle hareketindeki her gelişmeden en iyi biçimde yararlanmayı başarmak demektir.

"Unutulmamalıdır ki, reformizm yalnızca militan devrimci görevlerden uzak durmada ve yığın hareketini geriye çekmede ifade bulmakla kalmaz. Fakat o aynı zamanda, tam da devrimci faaliyetteki aşılamayan yetersizlikten ve kitle eylemindeki gerilikten güç almaya, kendi durumunu ve tutumunu bununla mazur ve meşru göstermeye çalışır." (*Reformist Kuşatma*, Ekim, başyazı, sayı: 105, 15 Eylül 1994)

(...) Partimiz, reformizme karşı mücadeleyi devrimci siyasal mücadeleyi ilerletebilmenin olmazsa olmaz koşulu olarak ele alan perspektifiyle, bu akımın gerek sınıf hareketi gerekse sol hareket içindeki etkinliğine karşı sistemli, çok boyutlu ve kesintisiz bir mücadele yürütecektir. (...)

(*Ekim'in 1 Ağustos '97 tarihli 174. sayısının başyazısıdır...*)

Terör dalgası büyütülüyor...

Katliamlar, yargısız infazlar birbirini izliyor...

Asıl hedef işçi-emekçi harekettir!

Küçükarmutlu'ya yapılan ilk saldırının ardından İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'in yaptığı açıklama oldukça dikkate değer. Yunus Güzel'in katledildiği nezarethanelerde yapılan değişiklikleri medyaya gösterirken, "İstanbul sütliman olacak" diyordu Özdemir. Küçükarmutlu saldırısında dört devrimcinin katledilmesi, İstanbul'un nasıl "sütliman" hale getirileceği hakkında yeterince fikir veriyor.

Hasan Özdemir'in dilinden ifadelendirilen, sermayenin arzuladığı ve yapmaya çalıştığı, katliam ve baskıyla işçi ve emekçileri sindirip susturarak, ülkeyi "sütliman" hale getirmektir.

Devlet terörü mızrağının sivri ucu her zaman devrimcilere dönüktür

Burjuvazi işçi ve emekçilere yönelik başlattığı saldırılarda öncelikli olarak devrimcileri hedef alır. 12 Eylül'de de öncelikli olarak devrimciler işkenceden geçirilmiş, zindanlara konulmuş ve en sonu katledilmişlerdir. Ama saldırı bununla sınırlı kalmamış, 24 Ocak Kararları'nı yaşama geçirmek için grevler yasaklanmış, her türden hak arama eylemine saldırılmış, çok sayıda işçi-emekçi işkenceden geçirilip, bir kısmı zindana atılmıştır.

12 Eylül'den bugüne dek de sermaye devleti öncelikle devrimcilere saldırdı. Ama her saldırısında hedef tahtasına çakılan asıl olarak işçi ve emekçiler oldular. Böylece işçi ve emekçiler sindirilip susturularak, ülke sermaye açısından "sütliman" haline getirilmeye çalışıldı.

Küçükarmutlu'da yapılanlar ve Hasan Özdemir'in sözleri, bu politikanın artık daha azgın bir biçimde yaşama geçirileceğini göstermektedir. Küçükarmutlu'da da saldırının ilk hedefi Ölüm Oruçları'nın sürdürüldüğü direniş evleri, yani devrimcilerdir. İlk saldırıda 4 devrimci katledilirken, saldırıyı sürdürmek için üçüncü direniş evine girilmemiş. Böylece bir hafta boyunca bölgede yaşayanlar üzerinde faşist devlet terörü estirilmiştir. Amaçlanan, bölgedeki insanların gördükleri baskı karşısında devrimcilere tepki duyması ve uzaklaşmasıdır.

Hatırlanacağı gibi, sermaye hükümetinin sözcüleri, "İçeriye hakim olmadan dışarıya hakim olamayacaklarını" söylüyorlardı. Bu sözle hedeflenen tutsaklar şahsında komünistler ve devrimcilerdir. Çünkü sermayenin kendi krizini emekçilere fatura etmeye çalışması, emekçileri mücadeleye yöneltcektir. Devrimci öncüsüyle buluşacak bir kitle mücadelesi sömürü üzerine kurulu kirli saltanatlarının tehlikeye girmesi demektir. Komünistlere ve devrimcilere yönelik saldırı, bu tehlikenin ortadan kaldırılmasını hedeflemektedir. Sermaye için tehlike hala sürdüğü içindir ki, öncelikli hedef devrimciler olmaktadır.

Ülkeyi "sütliman" yapmanın yasal zemini hazırlanıyor

Açıktır ki, "sütliman" olması istenen sadece İstanbul değil, bir bütün olarak ülkedir. Küçükarmutlu'ya saldırıdan önce Doğubeyazıt ve Silvan'da yaşanan yargısız infazlar bir rastlantı değildir.

Özdemir yasal boşluklar olduğu için daha önce Küçükarmutlu'ya saldıramadıklarını belirtiyor. Saldırı gerçekleştiğinde bu boşluk hala doldurulmamıştı, ama yakında doldurulacağını söylüyordu. Nitekim Adalet Bakanı, çetelerin DGM kapsamında yargılamaktan çıkarıldığı günlerde, Ölüm Oruçları'na zorla

müdahaleye yasal bir muhteva kazandıran ve bu direnişi destekleyenlere 4 yıldan 20 yıla kadar ağır hapis cezaları öngören bir yasa tasarısı hazırladı. Geçtiğimiz hafta Meclis Adalet Komisyonu'dan geçen tasarı yakında yasalaşacak.

Yasayla birlikte, 19 Aralık'tan bu yana devam eden zorla müdahaleye açık fiili zor eklenerek direnişçiler sakat bırakılacak. Başta tutsak yakınları ve devrimciler olmak üzere Ölüm Orucu direnişine destek verenler ağır hapis cezalarına çarptırılarak hücrelere atılacak. Devrimci basın keyfi olarak susturulmaya çalışılacak.

Bu yasa elbette öncelikle bir yılı aşkın bir süredir büyük bir kararlılıkla devam eden ÖO direnişini hedeflemektedir. Ama bununla sınırlı değildir. Bu yasayla birlikte DGM'lerin keyfi ceza vermesi önündeki tüm engeller kaldırılıyor. DGM'ler Ölüm Orucu'na destek verdi, teşvik etti diye istediğini keyfince cezalandırabilecektir.

Dışarıda savaş içeride terör saldırısı

11 Eylül saldırısı sonrası ABD emperyalizmi "küresel terör" söylemiyle Afganistan'a saldırdı. Sermaye sınıfı tam bir uşaklıkla yine ABD'nin yanında yer aldı. 5-10 milyon dolar kredi için askeri üniforma giydirdiği işçi ve emekçileri Amerikan askeri olarak cepheye gönderme kararı aldı. Sermaye hükümeti alacağı krediyi sermaye sınıfına sunacak, ama cepheye ölen ve kendi sınıf kardeşlerini öldürecek olanlar işçi ve emekçiler olacak. Krizin faturasının yanısıra savaşın faturası da işçi ve emekçilere ödetirilecek.

Bu koşullarda ülkenin "sütliman" olması sermaye sınıfı açısından daha bir önem kazanıyor. Ve bu koşullar aynı zamanda ülkeyi "sütliman" yapmak için sermayeye imkanlar sunuyor. Dolayısıyla, içeride terör dışarıda savaş, sermaye için vazgeçilemez bir yöntem. Ancak "sütliman" bir ülkede sermaye savaşın ve krizin faturasını emekçilere ödettirmeyi başarabilir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin ülkeyi sarsacak fırtınalara ihtiyacı var

Burjuvazinin ve devletinin "sütliman" terimiyle neyi amaçladığı yeterince açıktır. Önce komünistlere ve devrimcilere saldırarak öncü güçleri imha etmek, bunu başaramadığı yerde öncülük kitle arasında mesafe koymak ve dizginlerinden boşalmış bir terör dalgasıyla işçi ve emekçileri sindirip susturarak, savaşın ve krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmektir. Böylesi bir "sütliman" Türkiye'de işçi ve emekçilere daha da derinleşmiş bir açlık ve sefalet kolayca

dayatılabilecektir.

Bu ülkede artık "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" sloganı işçi ve emekçiler açısından geride kalmış bir slogandır. Sıra bugün her işçi ve emekçiye gelmiş bulunmaktadır. Artık susmak, onursuz bir yaşamı kabullenmek, aç ve sefil bir şekilde ölmek demektir. Her geçen gün biriken öfke ve tepkimizi daha kitlesel bir biçimde ortaya koymalı, "genel grev-genel direniş" perspektifiyle alanlara akıp, insanca yaşamı talep eden sloganlarımızı haykırmalıyız. Onurlu bir yaşamı kazanmak, çocuklarımıza yaşanası bir dünya bırakmak buna bağlıdır.

Dolayısıyla, işçi ve emekçiler açısından gerekli olan "sütliman" bir ortam değil, sermaye iktidarını sarsacak fırtınalardır. Bunu ise ancak devrimci öncüsü ile buluşabilen bir işçi-emekçi hareketi başarabilir.

9 aylık insan hakları bilançosu

Yaşam hakkı	
Faili meçhul cinayetler:	124
Yargısız infaz, işkence sonucu-kuşkulu ve gözaltında ölümler:	43
Çatışmada ölenler:	86
Sivillere yönelik eylemler:	42
ölü/68 yaralı	
Gözaltında kayıplar:	4
İşkence-kötü muamele görenler:	762
Gözaltına alınanlar:	
35.389	
Tutuklamalar:	
2634	
Gösterilere müdahalede yaralanma:	247
Güvenlik güçlerine saldırılar:	15
ölüm/21 yaralı	
Tehditte ajanlık yapmaya zorlanan:	39
Uğradıkları saldırı sonucu yaralanma:	107
Bombalama-kundaklama:	58
yer/21 yaralı	
Cezaevleri	
Saldırıda yaralanma-tecavüz:	55
Tedavi edilmeyen-engellenen:	275
Açlık grevi-ölüm orucu sonucu ölüm:	35
Çalışma yaşamında	
Siyasi ve ekonomik gerekçelerle işten çıkarılan:	
28.665	
Sürgün-görevden alma-uzaklaştırma-idari ceza:	
1944	
Haklarında soruşturma açılan:	
9857	
İş kazaları:	43
ölü/37 yaralı	
Düşünce, örgütlenme ve inanç özgürlüğü	
Kapatılan kitle örgütü, kuruluş, yayın organı, kültür merkezi:	109
Baskına uğrayan kitle örgütü, siyasi kuruluş, yayın organı:	135
Toplatılan ve yasaklanan yayın:	180
Yasaklanan etkinlik:	30
İnançları nedeniyle işine son verilen, eğitimi engellenen:	134
İstenen hapis ve para cezaları:	
1921 kişi için:	
3211 yıl 10 ay hapis	
Cezaevinde bulunan düşünce suçluları:	186

İMF yeni bir stand-by antlaşması dayatıyor...

Emperyalizmin askeri ve kölesi olmayacağız!

İşbaşındaki hükümetin İMF ile yeni bir stand-by antlaşması imzalayacağı açıklandı. İki ya da üç yıllık bir dönemi kapsayacak antlaşma, hükümet gerekli "niyet mektubu"nu hazırladıktan sonra Aralık ayında imzalanacak ve yılbaşından itibaren yürürlüğe girecek.

Yeni bir stand-by antlaşması, işçi ve emekçilere dönük yeni bir saldırı programının oluşturulması demek. Türkiye'de bunun böyle olduğunu artık herkes biliyor. Antlaşmanın kapsamı içinde ne tür saldırı politikalarının olduğu da sır değil. Örneğin kamu harcamalarının azaltılması gerekçesiyle kamuda çalışan yüzbinden fazla işçi ve emekçi ya işten çıkarılacak ya da zorla emekliye ayrılacak. İşten atılmayanların ücretleri düşürülecek, ikramiyelerinin bir bölümüne el konulacak. Yani kamuda çalışanların sahip olduğu ekonomik-sosyal hakların hemen hepsi bir biçimde tırpanlanacak. KİT ürünlerine önemli oranlarda yeni zamlar yapılacak. Vergi oranları arttırılacak. Tarıma dönük desteklemeler küçük istisnalar dışında tümüyle kaldırılacak. Kısacası, kapitalist ekonominin içinden çıkamadığı krizin faturası bir kez daha işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmak istenecek. Bir farkla ki, bu kez yükün en ağır bölümü kamuda çalışan işçi ve emekçilerin payına düşecek. İşte yeni stand-by antlaşmasının içeriği, henüz açıklanmış olmasa da, üç aşığı beş yukarı bu saldırı politikalarının alt alta dizilmesinden oluşacak ve hükümet alınacak yeni kredi karşılığında bütün bunları kararlılıkla uygulama sözü verecek.

Sermayenin bitmeyen krizi ve boşa çıkan umudu

Şubat krizinden sonra uygulamaya sokulan "Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı" tipik bir İMF reçetesi idi. Derviş cilasıyla parlatılan bu program onca iddiaya rağmen daha yaz bitmeden çöktü. Fakat ABD'de meydana gelen 11 Eylül saldırıları bahane edilerek bu fiyasko bir ölçüde gizlendi. Hükümet Eylül'de ve sonrasında yaşanan ekonomik sıkıntıları 11 Eylül'ün etkileriyle açıklamaya çalıştı.

Türkiye burjuvazisi bu dönemde yeni dış kaynak bulmak için kıvranmaya başladı. İMF ise istediği bazı saldırı yasaları çıkartılmasına rağmen yeni krediler konusunda ayak sürüyordu. Çünkü Türkiye'nin emperyalist savaşa ABD'ye aktif destek çizgisine çekilmesi noktasında önemli bir misyon üstlenmiş durumdaydı. Yeni kredinin ancak savaşa doğrudan katılması durumunda verileceği söylendi. Nihayetinde sermaye iktidarı kendisinden beklenen bu onursuzluğu da gösterdi ve Meclis'ten savaşa asker gönderme kararı çıkartıldı. Türkiye Afganistan'daki savaşa asker gönderme kararı alarak emperyalizme sadakatinin düzeyini sergiledikten sonradır ki, 10 milyar dolarlık yeni kredinin ucu gösterildi.

Fakat İMF'yle yapılan son görüşmeler, sadece savaşa asker göndermekle emperyalistlerden mali yardım alınmasının mümkün olmadığını gösterdi.

Emperyalizmin sözcüleri bu savaşa aldığı tutum nedeniyle Türkiye hükümetini bol bol övdüler. Her fırsatta Türkiye'nin ne kadar önemli bir ülke, ne sağlam bir müttefik olduğunu söylediler. Ama o kadar. Savaşa aktif katılmasından dolayı Türkiye hükümetine bir kuruş bile vermediler.

Sözü edilen 10 milyar dolar kredi karşılığında yeni bir İMF reçetesinin kabul edilmesini, yeni bir stand-by antlaşmasının imzalanmasını dayattılar.

Stand-by antlaşması yeni saldırıların çerçevesini oluşturacak

Başta da söylediğimiz gibi, yeni antlaşma işçi ve emekçilere dönük yeni bir saldırı paketinin hazırlanması anlamına geliyor. Geçenlerde açıklanan "kamu harcamalarının kısılması"na dönük ayrıntılı önlemler paketi de zaten bunu gösteriyor.

Bunun böyle olduğunu zaten Kemal Derviş de söylüyor. Amerika'da bir toplantıya katılan Derviş burada yaptığı basın toplantısında, İMF'nin sağlayacağı 10 milyar dolar krediyi kastederek, "Türkiye'nin mali performansı bu desteğin alınmasında kilitli. Ancak bunun ciddi sosyal bedeli var. Bunun yapılması çok kolay olmamakla birlikte başka seçenek olduğunu zannetmiyorum." diyor.

Kısacası İMF'yle yapılacak yeni antlaşma için hazırlanacak niyet mektubu, 2002 bütçesiyle ve "kamu harcamalarının kısılması" paketiyle ortaya konan saldırı politikalarının ana çerçevesini oluşturacak. Bir anlamda da saldırı politikalarının bizzat emperyalizmin isteklerinden ibaret olduğunu yeniden tescil edecek.

Yeni stand-by antlaşmasının Türkiye'deki sermaye iktidarının emperyalizme kölece bağlılığının yeni bir göstergesi olduğunu ayrıca vurgulamak gereksiz. Zira içinden geçtiğimiz dönemde emperyalizme uşakça bağlılığın düzeyini fazlasıyla gösteren sayısız örnek karşılaştık. Başta emperyalist savaşa yedeklenme politikası olmak üzere sermaye iktidarının her politikası bunu defalarca gösterdi. Artık Türkiye'de hiç kimse hükümetin ve düzen partilerinin emperyalizmin

çıkarlarına aykırı bir iş yapabileceğini, buna aykırı bir politika izleyebileceğini düşünmüyor ve beklemiyor.

Emperyalist politikalara karşı sınıfı ve kitleleri örgütlenme görevi

İşçi ve emekçilerin yüzyüze olduğu saldırıların gerisinde temelde emperyalizmin ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin ihtiyaçlarının yattığı gerçeği bugün artık özel bir açıklama gerektirmiyor. Emekçilerin önemli bir kesimi bunu biliyor ve emperyalist politikalara karşı mücadelenin önemini belli bir düzeyde kavlıyor. Sürdürülen savaşın açık emperyalist niteliği ise bunu ayrıca kolaylaştırıyor. Son haftalardaki işçi-emekçi eylemlerinden yansıyan tablo da bunu gösteriyor. Bu yaygın öfke ve tepki emperyalizme karşı

mücadelenin örgütlenmesi için önemli bir olanaktır.

Fakat, bir siyasal sınıf tutumuna yaslanmadığı ölçüde, emperyalizme dönük bu öfkenin kolaylıkla saptırılmaya müsait ve kırılabilir olduğunu da görmek gerekir. Örnek vermek gerekirse, stand-by kapsamındaki saldırı paketinin hükümetle, savaşın ise emperyalistlerle özdeşleştirilmesi; bu bakışın doğal sonucu olarak yığınların önüne iki ayrı hedef koyulması, olanakları heba edecek bir hataya yol açabilir. Bunun zemini fazlasıyla vardır. Sendika bürokratlarının son eylemlerde ısrarla hükümetin istifası konusunu işlemeleri, hükümet istifa ederse saldırıların sona ereceği, işsizlik ve yoksulluğun biteceği gibi bir hava yaratmak istemeleri, bu tehlikenin ciddiyetine işaretler.

O yüzden emperyalist savaşa ve saldırı politikalarına karşı mücadeleyi ustalıkla bütünleştirmek, hedefe ise bir bütün olarak emperyalizmi ve ona göbekten bağımlı sermaye iktidarını koymak, doğru bir hatta ilerlemenin en önemli güvencelerinden biridir.

Bugün gündeme gelen bütün saldırı politikalarının ardındaki en temel neden emperyalizmin çıkar ve dayatmalarıdır. Bu gerçeğin sınıf ve emekçi kitlelerine dönük sistematik teşhiri görevi bugün daha da önem kazanmıştır. Fakat artık salt teşhir çabasıyla yetinilemeyeceği de açıktır. Sınıfın ve emekçilerin küçümsemeyecek bir bölümü bunun farkındadır. Dolayısıyla teşhir çabasıyla yetinmemek, bunu somut bir örgütlenme çalışmasıyla birleştirmek göreviyle karşı karşıyayız.

Sınıf devrimcileri ve öncü işçiler yeni stand-by antlaşmasını anti-emperyalist mücadeleyi güçlendirmek için bir olanak olarak kullanmalıdırlar. Sınıfın ve emekçilerin tepkisinin "hükümet istifa" sloganı üzerinden heba edilmek istenmesinin karşısına çıkmalı, buna "Emperyalistlerle imzalanmış bütün antlaşmalar iptal edilsin!", "Dış borçlar geçersiz sayılsın!", "Emperyalist sömürü ve yıkım politikalarının faturasını ödemiyoruz!" eksenli politikalarla yanıt vermelidirler.

Ekonomik yıkımın sosyal faturası ağırlaşıyor

Düzenin ağırlaşan krizi servet-sefalet kutuplaşmasını derinleştiriyor, giderek daha geniş kesimler uçurumun kıyasına itiliyor. Son 10 aylık süreçte iki milyon işçinin sokağa atılması ve reel ücretlerdeki düşüş, krizlerin emekçiler açısından ne anlama geldiğinin somut göstergeleri.

Amerikancı sermaye basını önceleri çöpleri karıştırıp yiyecek arayanları timsah gözyaşları eşliğinde ekranlara taşıyordu. İnsanları yoksulluğa mahkum edip çöplerden beslenmek zorunda bırakan kendi sistemlerinin sorumluluğundan hiçbir şekilde söz etmeden, sorunun dramatik boyutunu öne çıkarıyorlardı. Ramazan ayının başlamasından sonra bu görüntülere, bir paket "gıda yardımı" alabilmek için birbirini ezen insanlar eklendi.

Çoğunluğu kadınlardan olmak üzere yaşlı ve çocukların oluşturduğu insan kalabalıklarının birkaç kilo gıda alabilmek uğruna içine düşürüldükleri durum, kapitalist düzenin iğrençliğini gözler önüne seriyor. İMF'nin direktifleri doğrultusunda emekçileri açlığa sürükleyen sermaye iktidarının batık bankalar için yaptığı günlük harcama 7 milyon dolardır. Yine devletin militarist aygıtını güçlendirmek için milyarlarca dolar harcanırken, binlerce işçi ve kamu emekçisi işten atılıyor ya da zorla emekli ediliyor. Diyanet İşleri Başkanlığı'na ise binlerce yeni personel alınıyor.

Sermaye iktidarı şimdiye kadar gasp ettikleriyle yetinmeyerek sürekli yeni saldırılar devreye sokuyor. Bu, bir yandan yoksulluğu artırırken, öte yandan emekçilerde mücadele bilincini geliştiriyor. Bu nedenle onlar, bir taraftan kitleleri din afyonu ile uyuşturmaya çalışıyor, diğer taraftan tahkim edilen kontra devlet aygıtı ile, saldırılara karşı direnen ilerici-devrimciler, öncü işçi ve emekçiler üzerinde acımasız bir terör estiriyorlar. İstanbul'un orta yerinde katliamlar gerçekleştiriyorlar. Amerikancı devlet laiklik

şampiyonluğu yapıp kendini diğer Müslüman ülkelere bir model olarak sunarken, din afyonuna özel bir önem vermeyi sürdürüyor. Emperyalist efendiler ve işbirlikçileri aynı riyakarlığı Afganistan'da da sergiliyorlar. Kendi eserleri olan Taliban'a karşı, bu kez yağmacı, katil ve tecavüzcü olan "Kuzey İttifakı"ni destekliyorlar.

Televizyon ekranlarına gününbirlik yansıyan ve tablonun küçük bir bölümünü oluşturan görüntüler emekçi yığınların içine itildiği yoksulluğu belgeliyor. Emperyalist savaş ortamının kitlelerin sefaletini daha da artıracak ise biliniyor. Ancak yoksulluk sadece maddi gereksinimlerin karşılanamamasından ibaret bir sorun olmakla sınırlı kalmıyor, sosyal değerlerde büyük bir tahribat ve moral çöküntü yaratıyor. Her türlü adli olayda yaşanan patlama sorunu vardığı boyuta işaret ediyor. En temel gereksinimlerini bile karşılama imkanından yoksun bırakılan insanların fiziki ve moral değerlerini ayakta tutmakta zorlanmaları kaçınılmazdır. Bu gerçekler, yaşanan bütün adli olayların (hırsızlık, gasp, cinayet, tecavüz vb.) gerçek sorumlusunun çürüyen kapitalist düzenin kendisi olduğunu göstermektedir.

Sermayenin azgınlaşan saldırılarına gereken karşılık verilemediği içindir ki, ağır ekonomik kayıpların yanı sıra emekçiler kabarık bir sosyal fatura ödediler, ödemeye devam ediyorlar. Oysa kriz kapitalist sistemin krizidir ve faturayı ödemesi gereken sınıf asalak burjuvaziden başkası değildir. Burjuvazi kendi kendine bu faturayı ödemeyeceğine göre, faturayı sahibine iade etmek işçi ve emekçilerin sorumluluğudur. Bunun için, tabana yayılan, kararlı ve militan bir mücadele her bilinçli işçi ve emekçinin vazgeçilmez görevidir. Zira geline aşamada Amerikancı iktidar emekçi gençliğin canını bile pazarlamaya başlamış bulunmaktadır.

Emekçi hareketinden kısa kısa...

İzmir'de 15 Kasım'da bin kişilik eylem

Emek Platformu'nun 15 Kasım günü tüm illerde kitlesel eylem yapma kararı çerçevesinde İzmir'de de yaklaşık 1000 kişinin katılımıyla bir eylem yapıldı. Türk-İş, Petrol-İş (Aliğa ve İzmir şubeleri), Yol-İş 1 No'lu Şube, TÜMTİS, KESK, BES, Tüm Bel-Sen, T. Kamu-Sen, Birleşik Metal-İş, DİSK, TMMOB, İzmir Tabip Odası eylem pankartlarıyla katıldılar. Eylemde; "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçi-memur elele genel greve!", "İMF'ye savaşa değil emekçiye bütçe!", "Direne direne kazanacağız!", "Genel grev-genel direniş!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sürgünlere karşı SES'ten açıklama

Sağlık Bakanlığı'na bağlı işyerlerinde yaşanan faşist kadrolaşma İzmir'de sağlık emekçilerinin başka illere sürgün edilmeleriyle devam ediyor. Bir yandan Türk Sağlık-Sen üzerinden sağlık emekçilerinin sendikal örgütlülüğü baskı altına alınmaya ve engellenmeye çalışılırken, keyfi sürgünlerle SES'te örgütlü sağlık emekçileri

cezalandırılmakta, hala çalışmakta olanlar da böylece tehdit edilmekteler. Bu uygulamalara karşı SES İzmir Şubesi tarafından 20 Kasım günü bir basın açıklaması yapıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Devlet sendikası terörüne karşı açıklama

20 Kasım günü Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) İstanbul Aksaray Şubesi'nde, devlet destekli Türk Sağlık-Sen'in SES üyelerine yaptığı baskılarla ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada; Türk Sağlık-Sen'in sağlık çalışanlarını tehdit yoluyla kendi sendikalarına üye yapmaya çalıştığı, Türkiye'nin birçok yerinden bu yönlü şikayetlerin geldiği belirtildi. Bakanlık ve yetkililerin taraf olmalarının kendilerini yollarından alıkoymayacağı vurgulandı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

9 Kasım eyleminin gösterdikleri

Sınıf hareketi uzun bir dönemin ardından yeni bir eylemlilik sürecine girmiş bulunuyor. Sermayenin yoğunlaşan saldırıları kitlelerde daha güçlü bir öfkeyi ve mücadele isteğini mayalıyor. Kriz ve emperyalist savaş cenderesine sıkışan işçi sınıfı ve emekçiler yeni umut ve istemlerle 9 Kasım'da alanlara çıktılar.

Sınıfın biriken öfke ve hoşnutsuzluğunun kendi inisiyatifleri dışında patlak vermesinden kaygılanan sendika bürokrasisi efendilerinin de ses çıkarmadığı eylem kararları aldı. 9 Kasım eylemi bu amaçla gerçekleştirildi.

Etkin çalışmanın önemi

Biz Ankara Öncü İşçi Platformu olarak, bu ihanetçi tutum karşısında sınıfın birleşik mücadelesini önüne koyan, sendika ağalarının işbirlikçi yüzünü teşhir eden ve saldırılar karşısında "Genel grev genel direniş!" şiarını yükselten bir hazırlık çalışmasını önümüze koyduk.

Bu doğrultuda eyleme çağrı niteliğinde bir bildiri hazırladık. Bildirilerimiz belli işyerleri ve sanayi bölgelerinde dağıtıldı. Yanısıra tek tek sendikalara götürdük bildirilerimizi. Özellikle sendikaların belirsizlik içerisindeki tutumu eyleme bakışlarını ortaya koyuyordu. Mitinge bir hafta gibi bir süre kaldığı halde hiçbir sendika yöneticisinin miting hakkında fikri yoktu. Bizde bıraktıkları izlenim, eylemin oldu bittiye getirileceği yönündeydi ve bildirilerimiz tam da bu tutumu hedef alıyordu.

Eylem öncesi hazırlıklarımızın yetersizliklerine rağmen, aldığımız tepkiler, gerek işyerlerindeki işçilerin olumlu tavrı, gerekse sendikacıların kaygılı bakışları, ön çalışmanın etkisini gösteriyordu.

9 Kasım'ın gösterdikleri

Platform olarak yürüyüş koluna Birleşik Metal-İş sendikasıyla birlikte girdik. Hazırladığımız "Emperyalist savaşa ve krizin faturasına karşı genel grev genel direniş!" şiarlı pankartımızla sendikaların arkasında konumlandık. Bu sendika yönetimi ile önden konuşulmuştu. Fakat yürüyüş

başladığında, aldığımız tutum ve haykırdığımız şiarlardan rahatsız olan bir grup sendika bürokrati, pankartımıza müdahale etmeye kalktı. Bu ara bir arbede yaşandı. Sendikalara çöreklenmiş EMEP'li reformist yöneticiler, hava boşaltma eylemliliklerine denk düşen bir tutumla hareket ettiler. Birleşik Metal-İş sendikasının hiçbir şubesinin pankart açmama kararı olduğunu öne sürerek, saldırılarını meşrulaştırmaya çalıştılar.

Bunun üzerine "Genel grev genel direniş!" öne çıkaran slogan ve dövizlerimizle yürüyüş kolunda yerimizi aldık. Alana kadar aynı coşku ve kararlılıkla sloganlarımızı haykırdık. Alanda "Emperyalist savaşa ve krizin faturasına ve sendikal ihanete karşı!" hazırladığımız ikinci

bildiriye dağıttık. Ses aracının önünde iki pankartımızı açarak ("Emperyalist savaşa ve krizin faturasına karşı genel grev genel direniş!" ve "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!") konulanan kortejimiz aynı şiarları gür bir şekilde haykırdı. Özellikle Bayram Meral'in

konuşması sırasında haykırdığımız "Kahrolsun sendika ağaları!" ve "5 Eylül cephesi dağıtılsın!" sloganları işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Belki kendileri yoğun bir şekilde katılmıyorlardı, fakat bize bu sloganların atılması yönünde destek veriyorlardı.

Saldırlara karşı işçi-emekçi barikatlarına!..

9 Kasım eylemi bir kez daha gösterdi ki, gelişen sınıf hareketi önemli olanaklar sunuyor. Sendika bürokrasisinin sahte eylem programlarına karşı sınıfın çıkış arayışını iyi değerlendirmek, buna uygun bir çalışma tarzı oturtmak, öncü işçilerin acil görevidir. Gelişen hareketliliğe müdahale edebilmek, sürekli ve etkili bir çalışma yürütmekten geçiyor. Bu noktada 9 Kasım eylemi somut bir deneyim olarak önümüzde duruyor. Tüm eksikliklerine rağmen aldığımız tutum ve duruşumuz alandaki işçiler için bir çıkışı ifade ediyor. Bu çıkışın geniş işçi ve emekçi yığınlar tarafından sahiplenilmesini sağlamak, sermayenin saldırılarını ve ihanet çetesini parçalamak için işçi ve emekçi barikatlarına yüklenelim!

Ankara Öncü İşçi Platformu çalışanı

"Çocuk Hakları Günü" üzerine... Kapitalizmin vahşetinden çocuklara düşen pay tam bir yıkım

20 Kasım 1989'da Birleşmiş Milletler "Çocuk Hakları Bildirgesi"ni kabul etti ve bugün Çocuk Hakları Günü olarak kutlanmaya başlandı. BM'nin kutladığı çok sayıda gündün belki de en ikiyüzlü olanı çocuk hakları günüdür. Zira vahşi kapitalizmin saldırıları karşısında en savunmasız olan kesim çocuklardır.

Emperyalizme bağımlı az gelişmiş toplumlarda sömürü, yoksulluk, sefalet, baskı, şiddet, manevi yozlaşma vb. sorunlar emekçilerin yakasını bırakmaz. Yetişkinlere göre haklarını koruma şansı daha az olan çocuklar cephesinde bu sorunlar daha ileri boyutta yaşanır. Savaş ve iç çatışmaların yaşandığı bölgelerde ise çocukların ödediği bedel korkunç boyutlara ulaşmaktadır. Irak, Filistin ve son olarak Afganistan'da ölenlerin büyük çoğunluğu çocuktur. Bizzat BM'nin Irak'a uyguladığı ambargo sonucunda bir milyonu aşkın çocuk ölmüştür. İsrail siyonistlerinin ölüm kusan silahları her gün Filistinli çocukları katlediyor, sakat bırakıyor. Afganistan'a her gün yağın bomba ve füzeler şimdiye kadar yüzlerce çocuğun canını almış bulunuyor, vb.

Bugün dünyada 540 milyon çocuk savaş ve yoksullukla boğuşuyor. Kara mayınlarından dolayı her ay 800 çocuk ölüyor ya da sakat kalıyor. Geçen on yılda çatışmalarda ölen çocuk sayısı ise iki milyondur. Ciddi şekilde sakat kalanların sayısı da 6 milyondur. Ve halen dünyada 300 bin çocuk çatışmalara katılıyor. Evini terketmek zorunda kalanların sayısı ise 15 milyon.

Emekçilerin içine ittikleri yoksulluk ve çocuk emeğinin savunmasız olması, okul çağında bulunan yüz milyonlarca çocuğu çalışmaya mahkum etmektedir. Bunun sonucunda ilk öğretim çağında bulunan 135 milyon çocuk okuma yazma bilmemektedir. Sadece Türkiye'de 6-18 yaşları arasında çalışanların sayısı 6 milyonu bulmaktadır. Bu rakam milyonlarca insanın işsizliğe mahkum edildiği bir ülkede çocuk emeği sömürsünün hoyratlığı hakkında fikir vermektedir.

Sömürünün ayrılmaz bir parçası olan baskı, şiddet ve işkenceden çocuklarda nasibini almaktadır. Sistemin bu şiddetine ek olarak halen feodal değerlerin varlığını sürdürdüğü aile ortamlarında ve kapitalizmin toplum psikolojisinde yarattığı tahribat sonucunda çocuklar aile içi şiddete de maruz kalmaktadır. Dünyada çocukların yarısı şiddete maruz kalmaktadır. Dayaklar sonucu iç kanama, sakatlanma ve hatta ölüm olayları meydana gelmektedir.

Cinsel taciz ve tecavüze maruz kalanların azımsanmayacak bir kısmını çocuklar oluşturuyor. Kapitalizmle beraber dev bir sektöre dönüşen fuhuş sektörü, özellikle son yıllarda milyonlarca çocuğun alınıp satıldığı bir ticaret alanına da dönüşmüştür. Bağımlı ülke çocukları insan tacirlerinin elinde kârli birer meta haline getirilmiştir. Sorunun vardığı boyut emperyalist kurumlar tarafından da kabul edilmektedir. Herşeyin bir meta haline getirildiği serbest piyasa ekonomisinde, çocukları meta olmaktan kurtaracak bir araç henüz bulunabilmiş değildir. Kapitalist düzen ayakta kaldığı sürece, emekçilerle beraber çocuklar da ağır faturalar ödemekten kurtulma şansına sahip olamayacaklardır.

Çocukların karşı karşıya kaldığı sorunlar, emperyalist sömürünün azgınlaştığı ve dünya halklarına karşı daha saldırganlaştığı bir dönemde katlanarak büyüyecektir. Bu gerçekliğe rağmen BM gibi emperyalistlerin paravan örgütü bir kurumun çocuk haklarından bahsetmesi tam bir ikiyüzlülüktür.

Fiziki olarak savunmasız olan ve sayıları milyarları bulan çocukların maruz kaldığı saldırı ve istismar, kapitalizmin çürümesinin vardığı boyutun en veciz kanıtıdır. Kapitalist sömürü düzeninin yarattığı tüm tahribatlar gibi, çocukların maruz kaldıkları zorbalık da ancak proletaryanın devrimci iktidarı altında ortadan kaldırılabılır.

170 gün süren direniş sona erdi...

Aymasan: Geleceğe dersler bırakan bir direniş deneyimi

31 Mayıs 2001 tarihinde başlayan Aymasan direnişi, 16 Kasım 2001'de sona erdirildi. Direniş içinde yer alan 108 işçi tazminatlarını alırken, geriye kalan işçilerin tazminatları 2002 yılına kadar 4 taksit halinde ödenecek. Yapılan protokole göre, fabrikanın yeniden üretime başlaması durumunda öncelikle 108 işçi işe geri alınacak.

170 gün süren direnişin sonuç tablosunu böyle özetlemek mümkün. Hatta bu tablo üzerinden direnişin kazanımları tespit edilebilir, zafer ya da mağlubiyet değerlendirmesi yapılabilir. Ancak olaylara sınıf mücadelesi cephesinden bakanların direnişi bu dar sonuç tablosu üzerinden değerlendirmemeleri gerektiği açıktır. Bu bakış açısına sahip olma iddiasını taşıyanlar için temel sorun, direniş sürecinin Aymasan işçisine, onun da ötesinde sınıf mücadelesine ne kattığıdır. Direnişin kazanımları ve eksikleri ancak bu bakış açısıyla yapılmış bir değerlendirmeyle ortaya çıkartılabilir. Direnişin değerlendirilmesinde bir başka önemli nokta, Aymasan somutunda mevzi direnişlerin imkan ve sınırlarını incelemek, bu somutlukta kazanılan deneyimlerin genel sınıf mücadelesine aktırılmasını sağlamak olmalıdır. Burada, daha geniş bir yazının konusu olabilecek bu yanı mümkün olduğunca dışarda tutarak, 170 gün süren direnişin sınıf mücadelesi açısından değerlendirmesini yapmaya çalışacağız.

Aymasan direnişi işten çıkarmaların ve örgütsüzleştirme saldırısının çok yoğun olduğu bir dönemde ve bir bölgede başladı. Bölgedeki işçiler, işten çıkarma, ücretsiz izin, hak gaspları vb. saldırılara maruz kalırken, örgütlü fabrikalar da dahil olmak üzere, saldırılara karşı örgütlü bir karşı duruş sergilenememektedir. Bu yanıyla direniş ilk andan itibaren kendi sınırlarının ve taleplerinin ötesinde bir anlam ifade ediyordu. Söz konusu tablo içerisinde Aymasan işçileri direniş yolunu seçerek, daha başından saldırılar karşısında sessizliği kırma açısından bir kazanımın ifadesi oldular. Direnişin bu yanı üzerinden ifade edilen önem, bu açıdan ne ajitasyon ne de direnişin abartılması idi. Daha önce kısmi ve kısa süreli de olsa bir direniş yaşayan Aymasan işçisi aynı zamanda patronun oyunlarıyla yetkisi düşen sendikayı tekrar örgütlemek gibi zor bir işi başarmıştı. Örgütlenen 8 Mart etkinliklerine, 1 Mayıs'lara katılım, asgari bir sınıf bilincine sahip olduğunun göstergesiydi. Örgütlü bulunan Deri-İş Sendikası, Kazlıçeşme-Tuzla mücadele çizgisinin onuruna sahip bir sendikaydı. Bu sayılanlar, sınıf hareketinin handikaplarına rağmen başlayan direnişin kazanmak için avantajlı yanlarını ifade ediyordu. Bu yanıyla, sermayenin sendikasızlaştırma saldırısı, işçi sınıfı cephesinden kendi başına alındığında, belli güçlü yanları olan bir mevziden karşılanmış oldu.

Tüm direniş boyunca işçiler sahip oldukları bilinci geliştirdiler. Daha başından oluşan direniş çadırı indirgememek olumlu tutumu daha da içselleştirdi. Başlangıçta dayanışmayı örme bakışıyla yönelen sınıfın diğer bölükleriyle yer yer dayanışmacı anlayışın sınırlarını aşan ilişkiler kurulmaya çalışıldı, dayanışma platformu, ortak komite çabaları sergilendi. Fakat bu çabalar direnişin bütününe maledilemedi, daha çok girişimler olarak kaldı. Öte yandan Yalı baskını,

Caddebostan eylemi gibi anlamlı eylemler yapıldı. Birçok eyleme katıldı. Kamuoyunun ve sınıfın ileri kesimlerinin ilgisi ve değişik düzeydeki desteği sağlanabildi. Direniş özel sektör direnişlerinde çok fazla rastlanmayacak düzeyde ses getirdi ve çevresiyle birleşebildi. Tüm bu süreçte çadır okulu sınıf mücadelesine yeni insanlar yetiştirdi. Birçok işçinin hayata bakışı değişti.

Fakat tüm bu sayılanlara ve bunlara eklenebilecek

ek olumlu kazanımlara rağmen, direnişi zafer olarak tanımlamak doğru değildir. Bu en az, direnişin işe dönüşle sonuçlanmamasından yola çıkarak yenilgi diye adlandırmak kadar sığ bir bakış olur.

Başarılı ve etkin bir direnişin sınırları

Her mevzi direnişin temel kritik sorunu, bölge işçi sınıfını kendi etrafında harekete geçirebilmek ve giderek birleştirici bir rol oynamaktır. Bu önem yalnızca direnişin genel sınıf mücadelesinde oynayacağı rol ile ilgili değildir, direnişin kendi dar talebinin kazanılması da belirleyici bir rol oynar. Günlere yayılan bir direniş ancak bu alanda sağlayabileceği imkanlarla ayakta kalma gücüne kavuşabilir. Aynı zamanda bu bakış, işçinin politikleşmesinin en sağlıklı zemini oluşturur ve direnişin kendini ayakta tutabilme ve yeni hamleler geliştirme sürecine doğrudan yansır.

Ancak daha önce yaşanmış birçok mevzi direniş gibi Aymasan direnişi de bu konuda oynayabileceği rolü bütünüyle başarabilmiş değildir. Başlangıçta hakim olan "biz kendi işimize bakalım" anlayışının süreç içinde kırıldığı dönemlerde bile Aymasan direnişi elindeki imkanları yeterince kullanamamıştır. Bir taraftan sınıf hareketinin verili geri durumu ve pasif dayanışmacılığı aşmayan bakış ve hareket tarzı, diğer taraftan direnişteki işçilerin kendi direnişlerinin kazanımla sonuçlanması için bu nesnelliği aşma yönünde politik bir açıklığa ve hareket tarzına sahip olmamaları, başarısızlığın temel nedenlerinden ikisini oluşturuyor. Tüm iyiniyetli girişimlere rağmen başarısız olan eş dönemli direnişlerin birliğini sağlamak ya da işyerlerine dayanan dayanışma platformları oluşturmak, bugün Aymasan'ın da bıraktığı deneyimler ışığında aşılması gereken eşiği gösteriyor. Bu aşılamadığı yerde kısa vadede sonuç alamayan direnişler politikasızlığa düşecek, süreç

içerisinde kısırlaşarak eriyecektir.

Yoğun eylem trafiğinin arkasından geceyi düzenleyen direniş bundan sonra bir duraksama dönemine girmişti. Bu aşamadan sonra ya talepleri daha ileriye taşımak ya da daha geri bir noktaya razı olmak kaçınılmaz bir ikilem oluşturuyordu. Direnişin sürece yayılması özellikle maddi sorunların direnişteki işçiler üzerindeki baskısını arttırdı. Bu aşamada bu sorunları aşabilecek bir politika oluşturulamadı. Oysa, tek tek işçilerin politikleşmesinden öte direnişin bir bütün olarak politikleşmesini sağlamak temel aşamayı ifade etmekteydi. Direnişin kilitlendiği yerde hedefe genel olarak sendika bürokrasisi, sermayenin saldırıları, savaş gibi vb. gündemler oturtulabilseydi, en azından bölgedeki işçilerin benzer durumdan rahatsız olan öncü güçlerinin direnişe olan ilgi ve desteklerinin kazanılmasının da yolu açılmış olurdu. Kilitlenme aşamasında maddi sorunlar dahil olmak üzere yaşanan sorunları aşmanın zemini de yakalanmış olurdu. Aynı şekilde, 5 Eylül toplantılarına karşı bir tutum belirleyebilmek, oluşturulmaya çalışılan sermaye fonuna karşı sendikal bürokrasiyi hedef alan direniş ve dayanışma fonları talepleriyle etkin ve yaygın bir çalışma örgütleyebilmek tıkanma

noktalarını açmak için önemli bir diğer olanaktı.

Aymasan direnişinin böylesi bir yönelim için uygun imkan ve koşullara sahip olup olmadığı tabii ki sorulabilir. Bunun zeminini yaratma sorumluluğunun Aymasan öncü işçisinin, ama ondan daha çok sınıfın öncülüğü iddiasını taşıyanların omuzlarında olduğu öncelikle belirtilmelidir. Eğer bu başarılamazsa, böyle mevzi direnişlerin kazanımı, böylesi bir süreçten geçen işçilerin kendiliğinden kazandıkları deneyim ve bilinçlenmeyle sınırlı kalır. Kuşkusuz herhangi bir mevzi direniş kendi yarattığı etki üzerinden sınıf hareketinin genel tablosunu değiştiremez, ancak komünistler için bir mevzi direnişin başarısının temel ölçüsü bu noktada alınan yol olmalıdır. Direnişe müdahalemiz buradan değerlendirilmelidir.

Kolektif çalışmada yaşanan sorunlar, direnişin daha planlı ve hedefli gitmesi noktasında yer yer yaşanan boşluklar gibi her direnişte karşılaşılan ve daha kolay giderilebilecek bir takım sorunlar sayılmazsa, Aymasan direnişinin başarısını sınırlayan temel olgular yukarıda sayılanlardır. Hemen hemen tüm mevzi direnişler için geçerli olan bu tıkanma noktası, tek tek direnişçi işçilerin düzeyinden öte uygun araç ve yöntemleri yaratamayan siyasal öncülük iddiasının sınırlılığıdır.

Deri-İş ve direniş

Deri-İş Sendikası, ama daha çok Deri-İş'teki mücadelecilik eğiliminin temsilcileri direnişin başından itibaren işçilerin yanında oldular. Kan kaybeden Deri-İş'i eski gücüne ulaştırmayı, özellikle de Tuzla'yı eski gücüne döndürmeyi önüne koyan sendika içindeki mücadelecilik eğilim, Aymasan direnişinin bu noktadaki önemini kavrayamadı. En azından deri işçileri için Tuzla-Aymasan birlikteliğinin önemini kavrayamadı. Tuzla'daki teslimiyetçi cenahı tasfiye edip direnişçi

çizgiyi hakim kılma iddiasındayken, Aymasan direnişinin bu noktada oynayacağı rol önemsenmedi. '96 Ölüm Oruçları'nı desteklemek için iş bırakan Tuzla deri işçileri, Aymasan direnişi için kalem satmanın ötesinde bir destek veremedi. Oysa direnişçi çizgiyi hakim kılmanın yolu direnişle bütünleşmekten geçiyordu. Bu bütünleşmenin sağlanamaması, direniş süreci boyunca Tuzla Şube Başkanlığı'nı işgal eden zat üzerinden açıklanamaz. Deri-İş içindeki direnişçi çizgiyi esas alan anlayışın, bu kişiyi aşan bir güce sahip olduğunu Cumartesi günü yapılan Tuzla Şube Kongresi göstermiştir. Sorun niyet sorunu değildir. Sorunun kaynağı sınıf mücadelesi noktasında açık politikalara sahip olunup olunmadığıdır. Deri-İş Sendikası, Aymasan direnişi üzerinden direnişin sınırlarını aşan bir politika oluşturamamıştır. Sendikasızaştırmaya karşı başlayan direnişi, bırakalım sınıfın diğer bölüklerine, aynı sorunu yaşayan Tuzla Deri Sanayii işçilerine bile maledememiştir.

Komünistler direnişin başından itibaren Aymasan işçilerinin yanında oldular. Direnişin kendi sınırlarını aşmasını sağlamak için çaba gösterdiler. Direniş üzerinden hiçbir zaman dar grup çıkarlarını gözetken bir tutum içinde olmadılar. Direnişçi işçilerin sınıf bilincinin gelişmesi, direnişin yarattığı etkinin sınıfın diğer bölüklerine yayılması ve bu bölüklerin direnişe sahip çıkmasının sağlanması temel amacını çalışmalarının merkezine koydular. Bunu sağlamak için somut mücadele araçları önerdiler. Ancak direnişin yarattığı etkinin öncü bölükleri kapsayan bir örgütlülüğe dönüşmesi sağlanamadı. Aymasan direnişinden sınıf mücadelesine miras kalan çok yönlü katkılara rağmen istenilen zemin oluşturulamadı.

Bu eksikliğin sorumluluğu direnişçi işçilerden öte biz komünistlerin omuzlarındadır. Aymasan direnişi birçok açıdan devrimci müdahaleye açık bir nitelik sergilemiştir. Komünistler direnişle dayanışma platformu, ortak komite, grev ve direniş fonları için mücadele edilmesi gibi politikaları direnişin gündemine sokmaya çalıştılar. Bu noktada Aymasan'da kazanılan deneyimlerle bundan sonraki direnişler için ciddi dersler çıkarmış oldular. Bu politikalar istenilen düzeyde bir karşılık bulmasa da, işçilerin devrimci yaşama yaklaşmasında rol oynadılar.

Sonuç yerine

170 gün süren direniş, hem Aymasan hem de işçi sınıfı için önemli bir deneyim bırakmıştır geriye. Direniş kendi işçisini sınıf mücadelesi temelinde eğitmeyi başarmış, onlarca işçi direniş okulu deneyiminden önemli dersler kazanarak çıkmıştır. Direnişin en büyük kazanımı budur. Başlangıçta belirlenen talebin kazanılmamış olması tabii ki bir olumsuzluktur. Tazminatların alınmasıyla direnişin sona erdirilmesi bir sıkışmışlığın, giderek güç kaybının yolaçtığı bir sonuç olarak görülebilir. Ancak direnişi yalnızca buradan bakarak yorumlamak ekonomist bir bakıştır. Asli olan, direnişin sınıf mücadelesi açısından bıraktığı çok yönlü deneyimlerdir. Bu deneyimler ayrıntılı incelendiğinde, Aymasan işçisi adına onur duyulacak birçok kazanım görülebilecektir. Direniş okulundan geçmiş olan işçiler, yarım kalan zaferi başka mücadele alanlarında er ya da geç ama mutlaka tamamlayacaklardır.

Anadolu yakasından komünistler

Aymasan direnişi...

İşçi sınıfı adına olumlu deneyimler bırakan bir mücadele

Sevgül Oğuz

(Aymasan İşyeri Temsilcisi)

Son yıllarda ülkemizde IMF ve DB'ye bağımlı politikaların ürünü olarak bitmeyen krizler yaşanıyor. Bu programla işsizlik, yoksulluk, açlık ve gündün güne ağırlaşan yaşam koşulları kendini dayatıyor. Taşeronlaştırma, özelleştirme, esnek çalışma gibi uygulamalarla birlikte, kriz bahanesiyle fabrikalar kapatılıyor ve her geçen gün işsizler ordusuna yenileri ekleniyor.

Globalleşme, küreselleşme, YDD gibi politikalarla sermaye uluslararası düzeyde merkezileşirken, işçi-emekçilerin varolan örgütlülükleri de her türlü yöntemle dağıtmaya çalışılıyor. Bu arada işçilerin örgütlenme alanı olan sendikalar ise, işçilerden önce işverenleri krizden kurtarma çabası içine giriyor; krizi gerekçe göstererek her türlü olumsuzluğa razı oluyor, hatta sermayeye fon aktarma cüretini bile gösterebiliyorlar. İşçilerin kendilerini ifade etmeleri, çıkış yolu aramaları şöyle dursun; genel anlamda varolan siyasi ve ekonomik baskılarla birlikte, kendi sınıflarının karşıtı düşünce ve ideolojilere savrulduğu olumsuz bir süreçten geçiyoruz.

Böylesi olumsuz bir süreçte, yine kriz bahanesiyle işten atılan ve işsizler ordusuna katılan Aymasan işçileri aynı suskun tavrı sergilemediler. İşverenin bu haksız uygulaması aslında genel olarak örgütlülüğe karşı yapılan saldırılardan biriydi. Bu saldırıya direnişle karşılık verildi.

31 Mayıs günü işveren tarafından kapıya konulan işçilerin amacı, işine geri dönmek ya da kazanılmış haklarını almaktı. Gelişen süreçte işçilerin direnişe bakışı, gelişen ve dönüşen bilinç düzeyleriyle birlikte farklılaşmaya başladı. Senelerdir çalıştıkları işyerinde farkında olmadıkları birçok şeyi öğrendiler ve ciddi bir bilinç sıçraması yaşandı. Özverili ve fedakarca çalıştıkları işyerinden acımasızca kapıya konulmalarıyla birlikte, sömürüyü ve uzlaşmaz çelişkiyi daha iyi anladılar. Sorunlarının sınıfın genel sorunlarından bağımsız olmadığını, direniş okullarında daha çok bilinçlerine yerleştirdiler.

Başlangıçta talepler belki aynıydı. Ama özellikle direnişte öncü rolü üstlenen işçiler, direnişin sonraki süreçte bırakacağı etkiyi de değerlendirerek, taleplerini bu yönde şekillendirmeye başladılar.

6 aylık süreç boyunca direniş ruhu canlı tutulmaya çalışıldı. Basın açıklamaları yapıldı, işverenin başkanlık ettiği zenginler kulübü önünde ve kendi yalısı önünde eylemler yapıldı. Duran Akbulut özelinde diğer işverenlerin de yoğunlukta olduğu mekanlar olması, eylemin tüm işverenlere cevap olması açısından önemliydi. Eylemler sırasında saldırı ve gözaltılara maruz kalındı. Yapılan saldırılara bütünlüklü karşı duruş belleklere kazınacak şekilde örnek oluşturdu. Aymasan işçileri yapılan diğer eylemlere de katıldı. Küreselleşmeye karşı alanlarda yerini aldı. Yoğunlukla işçilerin emek ürünü olan etkinlikler gerçekleştirildi. Direnişi ziyarete gelen sınıf dostları gözaltına alınarak gözdağı verilmeye, direniş yalnızlaştırılmaya çalışıldı. Tüm bu baskı ve gözdağına rağmen direniş kararlılıkla devam etti.

Bu arada Aymasan'dan sonra başka direnişler (Aktif Dağıtım, Göktas gibi) ortaya çıkmış ve son süreçte onlarla da bütünleşme çabası içine girilmiştir. Lokal eylemliliklerin tek başına kendisini ifade etmesi mümkün olmadığından ve genel eylemliliklere dönüşemediğinden ortak direniş komiteleri oluşturuldu. Direnişçiler birbirlerine deneyimlerini

aktararak ortak çözümler üretmeye çalıştılar. Kısmen olumlu sonuçlar veren iyi niyetli çabalara rağmen, bu ortaklığın somut olarak ortak eylemliliklere dönüşmesi mümkün olmadı.

Sonuç olarak, Aymasan direnişi altıncı ayında işverenle yapılan anlaşma sonucu bitti. İşverenin çalışmayacağını ve direnişteki işçilerin alacaklarını nakit olarak ödeyeceğini söylemesi üzerine, işçilerle son bir durum değerlendirilmesi yapıldı. İşçilerin genel eğilimi üzerinden direnişin örgütlü biçimde bitirilmesi şeklinde bir karara varılarak, yapılan basın açıklamasıyla halay ve türkülerle direniş bitirildi. Direnişteki işçilerin, direnişe katılmayan işçilerden öncelikli olarak haklarını almaları, direnişi esas alan işçilerin kazançlı çıktığının göstergesiydi.

Direnişin, yaşanacak olan direnişlere örnek teşkil etmesi ve işçi sınıfı hareketine katkı sunabilmesi için eksikleri, hataları ve doğrularıyla, objektif olarak tahlil edilmesi gerekir. Bir takım hedeflerin hayata geçirilememesinin ve yaşanan eksiklerin genel ve özel birçok sebebi var.

Bunlardan birisi, direniş öncesi işyerinde ciddi örgütlenme komiteleri oluşturulamamış olması. Direniş süresince öncü işçilerin kollektif çalışmayı hayata geçirememesi. Bir diğeri, Aymasan dışındaki çevrelerin direnişi gerektiği şekilde yaygınlaştırma çabası içerisinde olmamasıdır.

Bu arada sendikal anlamda yaşanan eksiklikleri de gözden kaçırmamak gerekir. Sendikalar, bu sorunu kendi sorunlarından bağımsız görmeden tabanlarını harekete geçirmeleri ve direnişi yaygınlaştırarak kitleleştirilmeleri gerekirken, alevlendirilmesi gereken bir kıvılcımı küllenmeye bırakmayı tercih etmişlerdir. Aymasan dışındaki unsurların da kendilerini bu konuda sorgulamaları gerekmektedir. Direnişin değerlendirilmesi yapılırken bu bakış açısı da gözönünde bulundurulmalıdır.

Yeri gelmişken değinilmesi gereken bir başka nokta, *Evrensel* gazetesinin direnişin bitmesi ile ilgili yaptığı haberdur. Direniş boyunca direniş çadırına çok fazla gelmeyi tercih etmeyen, Aymasan direnişi haberlerine olabildiğince az yer veren *Evrensel* gazetesi, direnişi iki kelimeyle özetlemiş, işçilerin çoğunluğunun direnişle ilgili düşüncelerini almaya gerek duymadan bir habere konu yapmıştır. Söz konusu haber, direnişin işçilerin kararları dışında, onların istemediği bir tarzda bitirildiği izlenimini vermektedir.

Bu tavrı, işçi sınıfı mücadelesini kendine misyon biçen bir gazeteye uygun bir tavır olamaz. Bu tavrı kınarken, Aymasan direnişinin işçilerin yaptığı genel toplantı üzerinden, sendikayla ortaklaşarak sonuca bağlandığını hatırlatalım. Direnişin değerlendirmesi yapılırken, eksikler ve hatalar kuşkusuz gözardı edilmemelidir. Dersler çıkarmanın, direnişin deneyimlerini sınıf mücadelesi birikimlerine aktarmanın temel yolu budur. Fakat bu yapılırken kesinlikle dar siyasi çıkar gözetken tutumlardan uzak durulmalıdır.

Sonuç olarak, Aymasan direnişi yaşam koşullarının gündün güne kötüleştiği, işten çıkarmaların arttığı, sendikal örgütlülüklerin dağıtılmaya çalışıldığı bir dönemde, işçi sınıfı adına olumlu deneyimler bırakan bir mücadele olmuştur. Genel süreç üzerinden bakıldığında, direnişin kazanımsız sonuçlandığını söylemek büyük bir haksızlık olacaktır.

Yoldaşlarının kaleminden Tülay Korkmaz...

Her zaman direngen: Yaşamda, işkencede, hapiste...

Tülay Korkmaz, Ölüm Orucu'nun 193. gününde Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde şehit düştü...

Her zaman direngen: Yaşamda, işkencede, hapiste...

Tülay Korkmaz, 11 Mayıs 2001'de Kartal Özel Tip Hapishanesi hücrelerinde ölüme yattı. Dördüncü Ölüm Orucu Ekibi'ndeki Ölüm Orucu savaşçılarından biri olarak "Ya zafer, ya ölüm!" kararlılığıyla sürdürülen yürüyüşte bayrağı devraldı. Tülay Korkmaz, 19 Aralık'ta Ümraniye hapishanesindeydi. İşkencelerle Kartal hücrelerine getirilip atılmıştı. Ve Tülay Korkmaz, Ölüm Orucu'nun 130'lu günlerinde durumunun ağırlaşması nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Yaklaşık iki aydır hastanelerde zorla müdahale işkencesi altındaydı. Tek başınaydı işkenceciler ve Mengeleler karşısında. O daha önce de tek başına karşı karşıya gelmişti işkencecilerle. Defalarca gözaltına alınmış ve hiçbirinde işkenceciler karşısında diz çökmemişti. Dışarıda, illegalitede mücadeleyi sürdürürken de zorluklarla, yokluklarla tek başına başetmek zorunda kaldığı çok olmuştu. Ama yine hiç pes etmemiş, birer birer aşmıştı her engeli. (...)

Güçlü, direnen, yıkılmayan, ezilmeyen kadın kavga içinde yaratılıyor

Tülay Korkmaz, 24 Eylül 1976'da Hatay'ın İskenderun ilçesinde doğdu. Türk milliyetinden ve Sünni bir ailedendi. Ekonomik durumu iyi sayılabilecek bir ailenin çocuğuydu. Kendi anlatımıyla "her istediği yapılan, istediği alınan bir çocuk olarak yetiştirildi". Burjuva, küçük-burjuva bir çevrede büyüdü. Ama bu ilişkiler daha sonraları onu rahatsız etmeye başladı. İçinde olduğu burjuva yaşam tarzını, ilişkilerini sevmiyordu.

Liseye başladığı yıllardı. Devrimci olan bir yakını ona mektuplar yazıyordu. Mektuplarda Tülay'a "ülkede yaşanan adaletsizliklerden, yoksulluklardan, sosyalizmden bahsediyordu." Ama bunlar onun

çevresine oldukça uzaktı. O yine de yazılanları anlamaya çalıştı. Anlatılanlarda farklı bir şey olduğunu hissediyordu. Devrimcileri tanıyamıyordu. Çevresinde yoktu. *Mücadele* dergisini alıp okumaya başladı. "Bu arada mektuplar devam ediyor ve bana devrimcileri anlatıyordu. Devrimci ilişkileri, yaşam tarzını anlatıyordu. Kendi yaşam tarzımdan çok farklı bir yaşamdı bu."

'95 1 Mayıs'ında Adana'da 1 Mayıs mitingine gitti. Orada aradığı korteji buldu ve devrimci hareketle tanıştı. Mücadeleye katılmalı, anlamalı, öğrenmeliydi. O zaman gündemde olan kayıplar kampanyasında, seçimleri protesto kampanyasında pankart asma, bildiri dağıtma gibi eylemlere katıldı. Düşünceleri netleşmişti: "Ben devrimcilik yapmak istiyordum. Özellikle devrimci tercihlerim bu süreçte '96 Ölüm Orucu'yla netleşti diyebilirim."

1996 yılında Çukurova Üniversitesi hemşirelik bölümünü kazandı. Okula gider gitmez, hemen görev üstlendi. Adana gençlik örgütlenmesiyle ilgilenmeye başladı. Kısa süre sonra gençliğin merkezi koordinasyonunda yer aldı ve Akdeniz gençlik sorumluluğuna getirildi. Bölgede ve illerde gençlik örgütlenmesini oturtmaya, olmayan yerlerde yaratmaya çalıştı. 28 Nisan'da Antakya'da gözaltına alındı ve ifade vermedi. Hızla geliyordu. Hızla öğreniyor, kavıyor, uyguluyordu. Genç insanlarımızın süratle gelişmelerinin, sorumluluk almalarının örneklerinden biriydi. Yapamam yoktu onun literatüründe. Bilmedikleri çoktu, ama cevabı yine de yapamam olmuyordu, "bilmiyorum, ama öğrenir, yaparım." Cevabı buydu hep; ve yapardı da. Gerçekçi, kendini aldatmayan, bilgi ve deneyimi birleştirip sonuç alandı. Bu gelişimi içinde, Akdeniz, Ege ve Kürdistan'daki gençlik örgütlenmesiyle ilgilenmeye başladı. Öğrendikçe kendine güveni arttı. Güçlendi. Halkını, hareketini, düşmanı tanıdı. 1998 ortalarında İstanbul'da illegal alanda istihdam edildi ve çeşitli

görevler üstlendi.

1999 17 Kasım'ında gözaltına alındı. 7 gün gözaltında tutuldu. İşkencecilerle ifade vermedi. Onlarla tek kelime konuşmama tavrı aldı. Direncini kırmak için şubeye babasını getirdiler. Babasıyla da tek kelime konuşmadı. İşkencecileri çaresiz bıraktı. Tutuklanarak Ümraniye hapishanesine konuldu.

Hücre saldırısı gündeme geldiğinde, o her zamanki gibi, görev üstlenmeye hazır. Kafasında her şey netti. Şöyle diyordu gönüllülük yazısında: "Zorlu bir süreçle yine karşı karşıyayız. Düşman devrimci iradeyi, düşüncüyü, halkımızı teslim almak istiyor. ... Yeni bir çarpışma bizi bekliyor... Yine bedel istiyor düşman, bu sefer bedellerimiz daha ağır olacak, daha çok şehit vereceğiz. Düşman devrimci düşüncenin, iradenin asla teslim alınamayacağını bir kez daha bu direnişimizle göreceğiz. Şehitlerimizle bu irade savaşını kazanacağız."

Tülaylar, hücrelerde, hastanelerde direnerek, halkımızla birlikte kadının kurtuluş savaşını veriyorlar.

Tülay, iki aydır hastanede, Sami Türk'ün şimdi yasallaştırmaya çalıştığı zorla müdahale işkencesi altındaydı. Son olarak iki Ölüm Orucu direnişçisi, Savaş Dörtüoğlu ve Erkan Yirdem, Sami Türk'ün, Osman Durmuş'un emrindeki Mengele artıkları tarafından hafızaları yok edilerek sakat bırakıldılar. Ama bu da oligarşinin "çözümü" değil. İşte Tülay'lar bu zulüm altında, "Ya zafer, ya ölüm" iradesini sürdürüyorlar. Hücrelerde yüzlerce ölüm orucu direnişçisi, aynı iradeyle Ölüm Orucu'nda hala. Bu iradeyi, Sami Türk'ün yeni yasaları da kıramaz.

81 şehit: 30 kadın, 51 erkek; genç yaşlı, işçi, öğrenci, memur, kondulu, ev kadını, direnme savaşının öğretmenleri... Onurluca yaşamının yolunu gösterdiler.

Zulme, baskıya boyun eğip, sürünerek yaşamaktansa, ölmek yeğdir diyerek onurlu insan, onurlu kadın olmayı öğrettiler. (...)

(DHKC açıklamasından...)

Düzen medyası ikinci Armutlu operasyonunda da görev başındaydı!

"Hedef Armutlu! İleri". Bu sözler *Milliyet* gazetesinin Armutlu'ya düzenlenen ikinci operasyona ilişkin haberinin başlığı. İlk operasyonda *Sabah* gazetesinin tutumu medyanın rolüne ilişkin çarpıcı bir örnek olmuştu. *Milliyet* gazetesi de *Sabah*'tan geri kalmadığını böylelikle göstermiş oluyor.

Sermaye medyasının üstlendiği en önemli rollerden biri devletin kirli ve kanlı icraatlarının yolunu düzlemek, emekçi halkın manüple edilmesiyle devletin aklanmasını sağlamaktır. Kokuşmuş sermaye medyası, bu iki örnek şahsında, bu rolünü de eksiksiz biçimde yerine getirdiğini göstermektedir. Medyanın bu rolünü nasıl yerine getirdiğine ilişkin geçmişte de sayısız örnek var. 19 Aralık katliamında medyanın aldığı tutum biliniyor. Katliamın öncesinde tutsakların direnişini karalama yönünde yürütülen sistemli propaganda yoluyla katliamın meşrulaştırılmasında hizmet gören medya, katliam sonrasında ise bu kez devletin sağlığı kanı gizleme hedefiyle hareket etti. Direnişçilere olmadık karalamalar yapıldı, hakaretler edildi. Tersindense katliama alkış tutuldu, meşrulaştırıldı.

Katliamın hemen sonrasında *Milliyet*'in attığı manşet hala akıllarda. *Milliyet* katliamı; "Sahte oruç, kanlı iftar" başlığıyla manşete taşımıştı. Böylelikle

katliamcılarının bir parçası olduğunu kanıtlamıştı. "Hedef Armutlu! İleri" diyen *Milliyet* gazetesi, aslında hedef göstermiyor. Sadece kendisine de gösterilen hedefe ne denli cansiperane saldırdığını ispatlamaya çalışıyor. Operasyonun ikinci aşaması için kendisine verilen görevi tamamlıyor. Çünkü operasyon bitmemiştir. Şimdi devletin her türlü direniş mevzisini ezmede ne denli kararlı olduğunu anlatma zamanıdır. Böylelikle İstanbul'un bir gecekondu mahallesinde yapılan kanlı baskının etkileri hedeflenen sonuçlara götürülebilecektir. "Devlete karşı direnilmez, devlet güçlüdür" düşüncesini halka kabullendirmektedir amaçları. Bu yüzden Armutlu'da yapılan baskın ve katliam ile yeni açılan karakolu ballandıra ballandıra

manşetlerine ve ekranlara taşıyorlar.

Burjuva medya sahibinin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa onu yapıyor ve sahibiyi birlikte çürüyor. Pislik ve irin saçıyor.

Zorla müdahale üzerine...

Bedenle savaş olmaz

Prof. Dr. Cem Kaptanoğlu

(Türk Tabipleri Birliği Yüksek Onur Kurulu Üyesi)

Britanya Hekimler Birliği'nin belgelerinde, 1974'te ölüm orucu tutan IRA üyelerine uygulanan zorla besleme girişimleri anlatılır; bu tıbbi müdahalenin tasvirleri tüyler ürperticidir. Britanya, Fas veya İspanya'da benzer girişimler başarısız oldu.

Ancak bu deneyimler, Dünya Hekimler Birliği 1975 Tokyo Bildirgesi'ni şekillendirdi. Bildirge hekimin, besin almayı reddeden mahkûma yapacaklarını açıkça tanımlar:

"Mahkûm besin almayı reddederse ve doktorun görüşüne göre besin almayı gönüllü reddetmesinin sonuçları hakkında sağlıklı ve rasyonel yargıda bulunması mümkünse, zorla besin verilmemeli. Mahkûmun böylesi bir yargıda bulunma kapasitesine sahip olmadığı kararı, en az bir bağımsız doktorca onaylanmalı. Doktor, besini reddetmenin sonuçlarını mahkûma açıklamalı."

Bakanlık tasarısı

TBMM Adalet Komisyonu'nda kabul edilen "Türk Ceza Kanunu ile Hapishane ve Tevkifhanelerin İdaresi Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı'nın 5. Maddesi şöyle:

"... kendilerine verilen yiyecekleri sürekli reddettikleri takdirde, bu hareketlerinin sonuçları ile bırakacağı bedensel ve ruhsal hasarlar konusunda ceza infaz kurumu veya tutukevi tabibince bilgilendirilirler. Psiko-sosyal hizmet birimince bu hareketlerinden vazgeçmeleri yolunda çalışmalar yapılır ve sonuç alınamaması halinde, beslenmelerine kurum tabibince belirlenen rejime göre uygun ortamda başlanır."

Bu madde, hükümlü ve tutukluları zorla beslemeyi yasallaştırıyor. Maddenin gerekçeleri de bunu açıkça ortaya koyuyor. Madde, hekimin denetim ve yönetiminde hastasına karşı "hangi hallerde zora başvurulabileceğini" tanımlıyor. Oysa, çağdaş hekimlik uygulamalarında, hasta-hekim ilişkisinde zora yer yok.

Hekim hastasını sağlık durumuyla ilgili bilgilendirir, hastanın tedaviyi kabul veya ret hakkı vardır. Modern tıp, hastaya tedavi amacıyla da olsa, zor uygulanıp uygulanamayacağıyla ilgili tartışmaları gerilerde bıraktı.

Hasta-hekim ilişkilerinde, hastanın, hastalığıyla ilgili karar süreçlerine katılımını engelleyen, hekime sınırsız yetki veren, ebeveyn-çocuk modeli, çağdışı kaldı. Artık hastalar, hekimle erişkin-erişkin ilişkisi içinde haklarını arayan, bilgilendirilmeyi isteyen ve tedaviye dair kararlara katılan bir konumda.

1981'de Lizbon Kurultayı'nda benimsenen, "Hasta Hakları Bildirgesi'nin temel maddelerinden biri, "Hastanın, yeterli bilgileri

aldıktan sonra tedaviyi kabul ya da ret hakkı vardır" diyen (c) maddesidir. Kişinin bedeni üzerinde karar hakkı, tıbbi uygulamalarda dikkate alınması gereken temel haklardır. Bu hakkı kullanabilmesi, yani kişinin yazgısını belirlemesi için kendisiyle ilgili konularda karar verebilme açısından "yeterli" olması gerek.

"Yeterlik" (zihinsel ehliyet) hukuki ve tıbbi bir kavram. Kişinin algılama, düşünme, yargılama, karar verme yetilerinin yeterliliğini tanımlar. Bir kişinin değer yargıları, inançları ve tercihleri doğrultusunda, bedeni ve sağlığına yönelik tıbbi girişimlere karar vermesi, "yeterli" olmasına bağlı.

Ruhsal hastalığı bulunanlar

Yeterli olmadığı için haklarındaki tıbbi kararlara katılmayanlar, çocuklar ve ağır ruhsal hastalıkları olanlardır. Ancak ruhsal hastalığı olan kişilere, onayları alınmadan uygulanacak tedavilerde uyulması istenen etik ilkeler de, Dünya Hekimler Birliği'nce 1977'de kabul edilen Hawaii Bildirgesi'nde açıklanır. Burada bile hekimin yetkileri sınırsız değil.

Ölüm oruçlarına veya açlık grevlerine katılanların ruhsal hastalıkları nedeniyle böyle davrandıkları, yani "yeterliliklerinin olmadığı" iddiası bilim dışı. Böyle düşününlere, "Glasnost" öncesi Sovyetler Birliği'ndeki akıl hastalıkları hastanelerinde 6 bin politik "hasta" bulunduğunu, bunların "reformla ilgili sanrı"lardan muzdarip sayıldığını hatırlatalım. Baskıcı rejimlerin, muhaliflerini susturmak için psikiyatriyi nasıl kötüye kullandığı tüm dünyanın malumu.

İntihardan farklı

Ölüm orucu veya açlık grevini, "intihar" diye tanımlayarak, politik bir problemi psikiyatrinin alanına itme çabalarına bazı hekimlerin destek olmaları üzücü. Türkiye'de yaklaşık bir yıldır süren ölüm oruçlarının bir ruhsal hastalık veya intihar davranışı olmadığını anlamak, nesnel bakışla hiç de zor değil.

Ölüm oruçlarında, intiharda olduğu gibi çözüme kapalı, ilişkilerin kesildiği, içedönük bir tutum gözlenmiyor. Aksine; talepler ileri süren, çözüm beklentisi olan, dışarıyla ilişkilerin devam ettiği, dışa açık bir tutum söz konusu. İntiharda, ölümün tek çözüm olduğu düşüncesine saplanılır; ölüm oruçlarında ise yaşam koşullarının değişimi talep edilmektedir.

Türkiye'de süren ölüm oruçlarında eylemciler, bazı taleplerinin yerine getirilmesini istiyor. En önemli talepleri de F tipi cezaevlerinde tecrit uygulamasına son verilmesidir.

Ölüm orucuna katılanlar, bilinçleri açık olduğu sürece "yeterli" ve "özerk" bireyler

sayılır. 1991 Malta Bildirgesi'ndeki tanım şöyle:

"Açlık grevcisi, zihinsel olarak ehliyetli, açlık grevine iradesiyle karar vermiş, bu nedenle belirli bir zaman yiyecek ve/veya sıvı almayı reddeden kişidir." Eylemcilerin, Lizbon Bildirgesi'ndeki, "Hastanın, yeterli bilgileri aldıktan sonra tedaviyi kabul etme ya da ret hakkı vardır" biçimindeki temel hasta hakkını kullanmalarına engel yoktur.

Eylemcilerin örgüt bağlantılarının özerkliklerini bozduğu, sağlıklı düşüncelerini engellediği iddiası tehlikelidir. Otoritenin, kendisi gibi düşünmeyenlere "hasta", "hezeyanlı" etiketini yapıştırması, bu yaklaşımla kolaylaşır. Dini, politik, ideolojik vb. inançları, ruhsal hastalık belirtisi saymak, akıl hastanelerini, politik "hasta"larla doldurmaya yol açar.

Malta Bildirgesi, hekimin, eylemcinin grup baskısında kaldığını düşündüğünde yapması gerekenleri açık bir biçimde belirtir:

Eylemciler, zorla (açlık grevine) katılma baskısından korunmalı. Bu, açlık grevindeki diğer kişilerden ayrı tutulmayı gerektirebilir.

Hangi yöntemle ikna?

Yasa tasarısındaki, "açlık grevcisinin veya ölüm orucundaki kişinin psiko-sosyal yaklaşımlarla iknası"nın ne anlama geldiği bu bağlamda tartışılmalı. "İkna" görevini kim, hangi yöntem ve araçlarla yapacak? Cezaevi idaresinin, kişinin özerkliğine saygı göstereceğine kamuoyunun ikna edilmesi kolay değil.

Tüm demokratik ülkelerde hekimlik uygulamalarına yol gösteren bildirgelere rağmen, bakanlık tasarısı ile hekimlik mesleği uygulamalarına karışmak istiyor. Hastasına zorla müdahaleye mecbur kalan hekim, mesleğin evrensel etik ilkelerini çiğnemekle, yasa önünde suçlu duruma düşmek arasında seçime zorlanacak.

İrlanda, Fas ve İspanya gibi ülkelerde yaşananlar, bu durumlarda hekimlerden gerçek istenenin, mahkûmun hayatını kurtarmaktan çok, hükümetlerin politik kararlarını mahkûm bedenine zorla uygulamak olduğunu göstermiştir. Bu, hekimler için kabul edilemez.

Mahkûmların eylem alanları cezaeviyle sınırlıyken kullanılan müdahale araçları, eylem sınırları beden sınırlarına geldiğinde kullanılacak araçlardan farklıdır. Dün müdahalenin araçları, özel tim, gaz bombaları, mermilerdi, bugün mide hortumu, ortasında delik ihtiva eden ağızlıklar, serum şişeleri olacak... Daha önce yapılmış benzer bir "hayata dönüş operasyonu"nun insan bedeninde tekrarlanmasına hekimlerin katılması beklenmemeli.

(Radikal, 22 Aralık 01)

Tasarruf tedbirleri paketi:**İşçi sınıfı ve emekçilerden emperyalistler**

Ardardına uyguladığı yıkım programlarıyla ekonomiyi krizden krize sürükleyen siyasi iktidar, öncekileri aratacak bir yeni program hazırlığında. Ocak'ta imzalanacağı söylenen stand-by anlaşmasının içeriği ise, şimdiden tasarruf tedbirleri paketi adıyla açıklanmış bulunuyor. Paketten çıkanların da gösterdiği gibi, İMF uşağı hükümetin imzalamaya hazırlandığı bu üçüncü stand-by da, tıpkı öncekiler gibi, işçi sınıfı ve emekçilerin yıkımı üzerine inşa edilmeye çalışılacak.

Ancak, ardardına uygulanan İMF-TÜSIAD programları, krizler ve son olarak da emperyalist savaşın faturalarıyla fazlasıyla yıkıma uğratılmış bulunan Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin, yeni bir yükü daha kaldıracak ne gücü ne de sabrı kaldı. Son eylemlerin de ortaya koyduğu gibi, işçi ve emekçi kitleler, sermaye iktidarının ve ekonomiden sorumlu Dünya Bankası memuru Derviş'in, programa ilişkin demagojileriyle kandırılmayacak bir bilinç düzeyine de ulaşmış durumdadır. Sınıf ve kitleler, Türkiye'de iktidarın, ekonomisinden siyasetine ve savunmasına kadar, tümüyle emperyalist güçlere teslim edildiğini görüyor, ifade ediyor ve karşı çıkıyorlar.

Zaten demagojilerin ömrü de en fazla dalgalı kurun iniş-çıkışı kadar sürüyor. İMF'nin söz verdiği yeni borç üzerinden bir iyimserlik havası estirildi. Dolar bir miktar düştü. Ama hepsi o kadar. İyimserlik söylemleri gazete manşetlerinden düşmeden dolar tekrar yükselmeye başladı. Dolarlar ise hala yüzünü göstermiş değil.

Yaygın kaniya göre, bu 10 milyar dolarlık yeni borç sözü, "mehmetçiğin kanı" karşılığında alındı. Ancak, borç müjdesiyle eş zamanlı açıklanan yeni tasarruf tedbirleri paketine şöyle bir göz atıldığında, İMF'nin tahsilatı güvencelemeden kan borcu vermeye dahi yanaşmadığı görülecektir.

10 milyar dolar borcun sözünün bile sermaye piyasalarını rahatlatmaya yettiği söyleniyor. Elbette yeter! Gelen paranın tamamı iç ve dış borç ödemesine gidecek. Demek ki sermayenin ve emperyalistlerin kasasına akıtılacak. Bu borcu borçla kapatma açmazından çıkışın yolu ise, yine borçların emekçilerden tahsilinde aranıyor. Bu borcun tahsilatına ilişkin plan-program sunulmadan borcun sözü bile alınmıyor. Hükümet önce tasarruf tedbirleri paketi adını verdiği bu tahsilat planını sunuyor İMF'ye, borç sözünü ancak ondan sonra alabiliyor.

Sermayeye nefes aldırılan 10 milyar dolar, işçi ve emekçinin boğazındaki ilmeğin biraz daha sıkılmasına, nefesinin biraz daha kesilmesine yol

açıyor.

Tasarruf yine işçi-emekçinin işinden, ekmeğinden, sağlığından yapılacak. Tasarruf adına yine binlerce işçi işsiz kalacak.

İşten-işçiden tasarruf:
Tümüyle veya kısmen tasfiye edilecek KİT'lerden binlerce işçi daha kapı önüne konulacak... Devlet yetkilileri ağzından bile 15 milyonu bulduğu itiraf edilen işsizler ordusuna onbinlerce işsiz daha eklenecek.

Acil taleplerimiz etrafında birleşelim! Birleşik-örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!
- ✓ Herkese parasız sağlık hizmeti!
- ✓ Her türlü dolaylı vergi kaldırılmalı!
- Artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- ✓ İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!
- ✓ Dış borç ödemeleri durdurulsun! Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!
- ✓ Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!
- ✓ Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulsun!
- ✓ Emperyalist savaşa son!

Bu madde kapsamında açıkça ifade edilen ilk tedbir, Köy Hizmetleri, DSİ, Karayolları gibi devlet işletmelerinin bölge müdürlüklerinin kapatılması. Bu yolla ilk elden onbinlerce geçici işçi bir çırpıda kapı dışarı edilecek. Ardından kademeli olarak kadrolu işçilerin tasfiyesi başlayacak. Kadroluların tasfiyesinde ise re'sen emeklilik, sürgün vd. yöntemler düşünülüyor.

Bu işsizleştirme saldırısına ilişkin başka hangi kararlar alındığı (sakıncalı görülmüş olacak ki) kamuoyuna açıklanmıyor, ama ABD Büyükelçisi'ne rapor edilebiliyor. ABD'nin Ankara Büyükelçisi, tasarruf paketinin açıklanmasını takibeden günlerde çeşitli bakanlıkları teftişe çıktı. Bakanlardan yeni saldırı paketi hakkında bilgi aldı. Özellikle, özelleştirmeden sorumlu bakan, hiç yüzü kızarmadan, "özelleştirme programı hakkında sayın büyükelçiye bilgi verdiğini" açıkladı. "Sayın" büyükelçi teftiştten memnun kaldığını gizlemediğine göre, demek ki, işsizleştirme saldırısına özelleştirmeler de dayanak yapılacak, uzun zamandır özelleştirme kapsamında olup da kapatılmayan KİT'lerin tasfiyesi hızlandırılacak. Kapatılan KİT'lerden onbinlerce işçi daha işsizler ordusuna katılacak.

Tasfiye re'sen emeklilik adı altında da sürdürülecek

İşçi ve emekçilerin haklı olarak "mezarda emeklilik" adını verdiği saldırı yarasını deprem faciasını fırsat bilerek çıkaran hükümet, şimdi de tasarruf tedbiri adı altında "erken emeklilik" saldırısı gerçekleştirmeye çalışıyor. Önce emeklilik yaşını yükseltip, ardından erken emekliliği gündeme getirmek, ilk bakışta mantıksız ya da çelişkili gibi görünüyor. Ancak her saldırı gibi bunun da bir mantığı var. Hele bugün, bu tasarruf tedbirleri kapsamında gündeme getirilen erken emekliliğin biçimi gözönüne alındığında.

Yeni yasaya göre kadın 58, erkek 60 yaşında emekliliği hakedeceğine göre, tasarruf adı altında 50 yaşın üzerindeki emekliye ayrılması, ikramiyesiz-maaşsız kapı önüne bırakılmak dışında bir anlam taşımamaktadır. "Emeklilik şimdi, maaş yaşın dolunca" diyecekler yani. Bunun böyle uygulanacağı sermaye uşağı sendika bürokratları tarafından bile ikrar edildiğine göre, emekliliğin de işten çıkarmaların bir yöntemi haline getirilmeye çalışıldığı açıktır.

Maaşsız, sağlık karnesiz kapı önüne konulan onbinlerce insanın yaşamını nasıl sürdüreceği sorusu ise, doğası gereği, sermaye sınıfını ve iktidardaki uşaklarını hiç ilgilendirmemektedir. Saldırı öylesine pervasız, öylesine insanlık dışıdır ki, pek çok işçinin, sadece maaş değil, ikramiye dahil tüm kazanılmış haklarına el konulması korkusuyla kendiliğinden emeklilik başvurusunda bulunduğu haberleri yayılmaya başladı.

Ekmekten tasarruf:

Fazla mesailer kalacak, fakat ücret ödemeleri kaldırılacak... İkramiye ve prim ödemeleri kaldırılacak... Kamu emekçi ücretlerine yapılacak zam %10'u geçmeyecek...

İşçi-emekçinin ekmeğinden tasarruf, sadece işsizleştirmek suretiyle ekmeği tümüyle elinden alınanlarla sınırlı kalmayacak. Halen bir işi olan, çalışmaya devam edebilenlerin kazandığı ekmeğin de yarısına el konacak. Bu gasp olayının paketdeki

İşçi emperyalistlere aktarılacak, sermayeye ve emperyalistlere aktarılacak!

ifadeleri şöyle:

- Mesailer için ayrıca ücret ödenmeyecek; ama fazla mesailer kaldırılmıyor, sadece fazla ücret kaldırılıyor. Yani karşılığını ödemedi çalıştırma, eski adıyla angarya hortlatılmaya çalışılıyor.
- Prim ve ikramiyeler kesilecek.
- İndirimli tarifeler kaldırılacak. En yaygın ulaşım hizmetlerinde uygulanan indirimli tarifelerin kaldırılması, pek çok işçi ve emekçinin, çalıştığı kurumun hizmetlerinden biraz daha ucuz yararlanma imkanlarını da tümünden yok ediyor. Sanayi kollarında işçinin üretime ve ürüne, hizmet sektörlerinde işe ve hizmet götürdüğü topluma yabancılaşması da, böylece tamamlanmış olacak.
- Lojman kiralari piyasa koşullarına uygun biçimde artırılabilecek.

Artık bütün bu kesintilerin üstüne, ücret zamları ne olacak diye sorma gereği kalmıyor. Açık ki, ücret zammının adı bile ağza alınmıyor. Memur maaşlarına %10'un üzerinde zam yapılmayacağı söyleniyorsa da, enflasyon ve yukarıdaki kesintilerle birlikte hesaplandığında, %10'un memur maaşına artı değil eksi olarak yansıtacağı ortada. Tabii, %10'la kurtarmak mümkün olursa!..

Ekmekten tasarrufun temel araçlarından biri yine zamlar

Tedbir paketinde bu, "KİT ürünlerine" şeklinde yazılmış olsa da, sonucun iğneden ipliğe zam olarak yaşandığını artık bilmeyen yok. Sadece petrole yapılan zam, anında ekmeğinden tuzuna, giyiminden ulaşımına tüm zorunlu geçim araçlarının fiyatlarına yansıtılmakta. Krizle birlikte işçi ve emekçilerin yaşamından büyük oranda dışlanmış bulunan telefon gibi uygarlık araçlarının yanısıra, doğal gaz, elektrik, su gibi "lüks"ler de bu paketle ortadan kaldırılacak. Ücretli emekçiler ya ekmeğinden kıyarak elektrik su, gaz kullanmak; ya da bunlardan vaz geçerek ekmek almak ikilemiyle karşı karşıya kalacaklar. Ekmekten kesecek hal kalmadığına göre, giderek daha fazla işçi-emekçi ailesi, telefon, elektrik, su aboneliklerini iptal ettirmek zorunda kalacak. Bu koşullarda, paketteki "elektrik kaçaklarının önlenmesi" maddesinin nasıl uygulanacağı ise kaygı verici bir başka soru.

Sağlıktan tasarruf:

İş ve ekmekten tasarrufu, sağlıktan tasarrufu tamamlayıyor.

Sağlık sigortasının bir tür askıya alınması anlamına gelen bu madde ile sigorta kapsamındaki tüm işçi ve emekçilerin ücretlerinden sağlık sigorta primleri kesilmeye devam ederken, sağlık hizmetlerinden yararlanmaları giderek daha fazla engellenmek isteniyor. Öncelik ilaç kullanımına verilmiş. Ancak, ilaç satıcılarının bile kaos yaratacağını söyledikleri "taneyle ilaç" uygulaması, sadece sağlık sigortasının tasfiyesine kapı aralamaya hizmet etmek üzere öne sürülmüş gibi görünüyor.

İhtiyaca yönelik ve ihtiyaç kadar tüketimi örgütlemek elbette mümkün. Ancak, serbest piyasaya

havale edilmiş bir sağlık sektöründe değil. Sağlığı herkesin ücretsiz ve eşit yararlanabileceği bir sosyal hizmet olarak merkezleştirirsiniz, ilaç üretim ve dağıtımını da bu kuruma bağlarsınız. Hastanın muayenesini de tedavisini de tek elden, tek merkezden yürütürsünüz. Hastaya ilaçları da kullanması gerektiği miktarda verirsiniz.

Bunun dışında, özellikle de sağlık sektörünün bugünkü durumunda, taneyle ilaç önermesinin hiçbir uygulanabilirliği bulunmamaktadır. Bunu tasarruf paketini hazırlayanlar da kuşkusuz biliyorlar. Bu yüzden, bu uygulanamaz önermenin altında daha ciddi bir saldırı planı bulunduğu düşünülme zorunda. Bunca özelleştirmenin ardından, işçi-emekçinin elinde sağlık hizmeti namına kala kala bir sağlık sigortası kalmıştı. Tehdit doğrudan bu hakka yöneliktir. Zaten, mezarda emeklilikle birlikte, sosyal sigorta kurumlarının tasfiyesi-özel sigortacılığın özendirilmesi de gündeme getirilmiş bulunuyordu. Şimdi bu pakete, yasal dayanağı çoktan hazırlanmış bulunan bu her iki saldırıyı da sıkıştırılmaya çalışıyorlar.

Öte yandan, sağlık giderlerinden en büyük tasarrufu, işiyle birlikte sigorta hakları da elinden alınacak olan onbinlerce işçi üzerinden gerçekleştirilecekler. Emeklilik hakları askıya alınarak tasfiyesi planlanan yine onbinlerce re'sen emeklilik mağduru işçi için de aynı şey geçerli. Maaş ve sağlık karnesi başta olmak üzere, emekliliğe ilişkin her türlü hak kullanımının gaspıyla birlikte gündeme getirilen bu saldırıyla, onbinlerce işçinin sağlığından, aynı anlama gelmek üzere yaşamından "tasarruf" etmek istiyorlar.

Görüleceği gibi, devlet bir kez daha borçlarını işçi ve emekçilerden tahsil etme hesabı içindedir. Açıklanan tasarruf tedbirleri paketi, İMF'den söz alınan 10 milyar dolarlık borcun tahsilat garantisi niyetine hazırlanmış bir saldırı planıdır. Söz konusu dolarlar iç borçlara, demek ki sermayeye harcanacak, geri ödemesi ise işçinin-emekçinin sırtından yapılacaktır. Üstelik tahsilat daha şimdiden, para gelmeden başlatılmış bulunmaktadır.

Sermayenin borçlarını ödemeye artık son!

İktidarın uyguladığı program, hizmetinde olduğu sermaye sınıfının çıkarlarına göre belirleniyor ve uygulamaya sokuluyor. Tasarruf tedbirleri meselesinde de bu aynı kural geçerli. Yani sorun ne iş başındaki hükümetten, ne onu oluşturan partilerin programlarından-liderlerin düşüncelerinden kaynaklanıyor.

İster iktidarda ister muhalefette olsun, tüm burjuva partiler sermayenin programını uygulamak zorundalar. Aralarındaki tek fark en iyi uygulamayı kimin yapacağına dairdir. Bu konuda sermayeye kim en fazla güven verirse, hükümetin nimetlerinden yararlanma nöbeti ona geçmektedir.

İş başındaki hükümet, baştan beri uyguladığı tüm saldırı programlarında olduğu gibi, tasarruf tedbirleri adı altında yürürlüğe koymaya çalıştığı bugünkü saldırı konusunda da sermayenin ihtiyaçlarını

karşılama konusunda büyük bir çaba ve kararlılık göstermektedir. Ancak bu, başkalarının aynı gayreti göstermeyeceğinin kanıtı değildir. Dolayısıyla, işçi sınıfı ve emekçiler açısından çözüm, hükümette hangi burjuva partisinin yer alacağıyla bağlantılı değildir. Çözüm düzen cephesinde değil, sınıfın kendi içinde, kendi örgütlülüğü ve mücadelesindedir.

Bugünkü saldırı planının uygulanıp uygulanmaması da tek başına sermaye sınıfı ve iktidardaki temsilcilerinin niyetine bağlı değildir. Sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik bu kötü niyetleri bozmak mümkündür. Ve elbette ki bozacak güç ve imkan sadece sınıf hareketinin kendisinde bulunmaktadır.

1 Aralık önemli bir fırsattır, gerektiği şekilde değerlendirilmelidir!

Yeni saldırı paketinin açıklanmasından hemen önce başlayan eylemlilik sürecinin önemli adımlarından biri de, 1 Aralık genel ve yaygın eylem günü olarak belirlenmişti. Tüm illerde kitlesel eylemler yapılacağı ilan edilen 1 Aralık'ı, talepler dikkate alınmadığı takdirde, genel grevin izleyeceği de, uyarı niteliğinde dile getirilmiş bulunuyor.

Her ne kadar "tehditkar" bir dille ifade edilmiş olsa da, gerçekte yapılan da yapılacak istenen de uyarıdan ibarettir. Sınıfın sabrı taşı, denetimi elden kaçırmak üzereyiz, bizim denetleyemediğimiz bir sınıfı siz hiç denetleyemezsiniz, ona göre, demeye getiriyorlar hain bürokratlar. Bir yandan eylem kararları alarak taban basıncını göğüsleme, diğer yandan eylemleri birer hava boşaltma aracına dönüştürerek gerçek efendileri olan sermaye sınıfına hizmete devam hesabı yapıyorlar. Üstelik bunu yıllardır yapıyorlar ve bu sayede sınıf hareketini yıllardır bir kısır döngüye mahkum etmeyi başarmış bulunuyorlar.

1 Aralık'ı saldırıları püskürtmenin bir adımı haline getirebilmek, biraz da hain bürokratların bu oyununu boşa çıkarmaya bağlı. Bunun ilk adımı ise bürokratların inisiyatifi (aynı anlama gelmek üzere ihanetini) parçalayabilmektir. Ancak böylesine köklü ve örgütlü bir ihanet, daha güçlü ve köklü bir örgütlenmeye gitmeksizin parçalanamaz. Sınıfın olayların ve gelişmelerin bilincine en fazla sahip olan öncü kesimi, bürokratik ihanetin karşısına mutlaka örgütlü biçimde çıkmalıdır. Gerek kısa dönemde eylemlerin kaderi ve saldırı paketinin püskürtülebilmesi, gerekse de daha uzun vadede sınıf hareketinin seyri buna bağlıdır.

İlk etapta yapılması gereken, eylemlerin canlı ve güçlü geçmesi için çalışmak, iç boşaltmaya dönüştürülmesine izin vermemektir. Sendika bürokratları üzerindeki basınç 1 Aralık'tan sonra da artırılarak sürdürülmeli, saldırı püskürtülünceye kadar eylem şiarı yükseltilmeli ve yaygınlaştırılmalıdır. İkinci olarak, sınıf kitlelerinde yeniden yaygınlaşmaya başladığı görülen "genel grev" talebinin somutlanması için basıncı artırmaktır. Eylemlerin sadece devam etmesi yeterli değildir. Hareketin talepler, güç ve yaygınlık olarak da yükseltilmesi gerekmektedir.

Afganistan'da pay kapma mücadelesi yoğunlaşıyor

Y. Maden

Kuzey İttifakı'nın Kabil'e girmesiyle Afganistan savaşı yeni bir boyut kazandı. Emperyalist cepheden hiç kimse Kuzey İttifakı'nın bu denli hızlı ilerleyeceğini tahmin etmiyordu. Öyle ki burjuva medyada dahi Kuzey İttifakı ile alay ediliyor, İttifak güçleriyle Afganistan'da yol alınmayacağı dillendiriliyordu. Kimsenin beklemediği bir anda ABD askeri takviyeli Kuzey İttifakı güçleri önce Mezar-ı Şerif'e girdiler, daha sonra Kabil'e kadar ilerlediler. Bu kolay ilerleyişte kuşkusuz Taliban'ın savaşmadan geri çekilmesi önemli bir rol oynadı. Şimdi emperyalistlerin güdümündeki Kuzey İttifakı ülkenin kuzeyini, Taliban ise güneyini kontrol ediyor.

Taliban yetkilileri yaptıkları açıklamalarda taktik gereği çekildiklerini söylüyorlar. Burjuva medyada da Taliban'ın güçlerini zayıflatmayarak gerilla savaşına geçme kaygısıyla geri çekildiği şeklinde değerlendirmeler yapıyor.

Tüm bunlar savaşın bir yönünü oluşturuyor ve tümüyle spekülasyona açık olgulara dayanıyor. Oysa ortada savaşın temel bazı gerçekleri var ve bu gerçekler savaşın bu yeni evresinde çok daha net bir biçimde görülüyor.

Bunlardan birincisi, savaşın gerisindeki emperyalist gerici çıkarların artık çok daha net bir biçimde görülmesi ve Afganistan pastası belirginleştikçe bunun paylaşılması mücadelesinin yoğunlaşmasıdır. Bir diğer gerçek ise savaşın katliam boyutunun giderek derinleşmesidir. ABD ve müttefikleri tarafından bombalanan Afganlar artık Kuzey İttifakı çeteleri ve ABD askerleri tarafından katlediliyorlar. Medyaya yansıyan sınırlı görüntüler dahi Afganistan'da yaşanan vahşetin boyutlarını ortaya koyuyor.

Emperyalistler Afganistan pastasını paylaşıyorlar

Afganistan'daki savaş ABD öncülüğünde oluşturulan emperyalist koalisyon tarafından yürütülüyor. Ama bu koalisyonun tüm bileşenleri aynı oranda etkin ve söz sahibi değil. Amerika ve onun en yakın ortağı İngiltere bu koalisyonun liderliğini yapıyorlar. Bu savaşı askeri ve siyasal olarak kendi denetimlerinde sürdürüyorlar. Aynı derecede olmasa da bu koalisyonun bir üçüncü büyük ortağı ise Rusya'dır. Savaşta ön plana çıkmamış ve savaşa asker göndermemiş olsa da, bu savaşın her aşamasında belirleyici bir iradesi söz konusudur.

AB ülkeleri ise emperyalist koalisyonda ikinci dereceden bir rol alabilmişlerdir. Savaşın aldığı seyre göre tutum belirlemişler, bu da onları savaşın üçlü ortağı konumundaki ülkelerin arkasında sürüklenmek zorunda bırakmıştır. Bu ülkeler, savaş başlamadan temkinli açıklamalar yapmışlar, savaş herşeye rağmen başlayınca, bu kez bu savaşta rol almak için Beyaz Saray'ın kapısında sıraya girmişlerdir. Arkasından da etkilerini

güçlendirmek için peşpeşe asker gönderme kararı almışlardır. Bu ise onları emperyalist savaşta üçüncü dereceden rol alan devletlerle aynı konuma düşürmüştür.

Savaş koalisyonunun üçüncü derecesinde ise gerici işbirlikçi rejimler bulunuyor. Bunların başında ise Pakistan ve Türkiye geliyor. Bu işbirlikçi rejimler savaşın seyri konusunda hiçbir irade sahibi olmamakla birlikte, savaşa fiili olarak katılımda öne çıkıyorlar. Özellikle Türkiye'deki Amerikancı iktidar bu konuda, yaşadığı krizle de bağlantılı olarak, belli bir atılganlıkla rol üstlenmeye çalışıyor.

Emperyalist savaş gelinen aşamada Afganistan'ı paylaşmaya açık bir pasta haline getirmektedir. Böyle olduğu yerde ise emperyalistler arasında yoğun bir diplomasi trafiği yaşanmaktadır. Elbette bu diplomasi trafiği öncelikli olarak emperyalist savaşta birinci dereceden söz sahibi olan tarafları arasında, özelde ABD ile Rusya arasında yaşanıyor.

Kuzey İttifakı'nın ilerlediği günlerde Putin soluğu ABD'de aldı, Afganistan'ın paylaşılması konusunda yoğun görüşmeler yapıldı. Görüşmelerde silah indrimi konusunda bir takım kararların alındığı açıklansa da, görüşmelerin ana konusunun Afganistan olduğu açık. Nitekim bu görüşme trafiği sırasında medyada da Afganistan'ın paylaşım haritaları çizilerek, ülkenin ABD ile Rusya arasında paylaşıldığı dillendirildi.

Kuzey İttifakı bileşenleri üzerindeki etkinlikleri üzerinden bakıldığında da, bu paylaşımın ana çizgileri az-çok görülmektedir. Kuzey İttifakı'nın bileşenleri işgal ettikleri bölgeleri belli bir paylaşım planına göre seçmektedirler. Bu bileşenlerin bazıları ABD'nin, bazıları ise Rusya'nın denetiminde hareket etmektedirler. Bush ve Putin arasında süren pazarlıklar, bu paylaşımın sınırları ve büyüklüğü konusu üzerinedir. Putin'in bu görüşmeler sonrasında, Orta Asya'nın siyasal olarak yeniden biçimlendirileceğini vurgulaması bu çerçevede dikkate değerdir.

ABD ve Rusya arasındaki bu paylaşım trafiği ile beraber, emperyalist koalisyonun İngiltere dışında kalan bileşenleri tam anlamıyla bir pay kapma telaşı içine girmişlerdir. Savaşın siyasal ve askeri olarak biçimlendirilmesinde iradesiz kalan AB'li emperyalistler savaşta fiili olarak daha fazla rol üstlenmek için üstüste asker gönderme kararı almışlardır. Bu yönelimin onlara ne kazandıracağı önümüzdeki dönemde netleşecektir. Ama halihazırda sürüklendikleri üçüncü derecede konumdan dolayı ABD mediasında alay konusu edilmektedirler.

Uşakların pay kapma mücadelesinde yeri

Emperyalist savaş koalisyonunun üçüncü dereceden bileşeni olan bölgenin işbirlikçi gerici rejimleri, pay kapma mücadelesindeki

konumlarının aksine en iştahlı davrananlar durumundalar. Özellikle Türkiye'nin Amerikancı iktidarı, Kuzey İttifakı'nın ilerleyişiyle beraber, savaşta daha aktif rol almak için belirgin bir çaba içerisinde. Sermaye devletinin üst düzey yetkilileri peşpeşe açıklamalar yaparak ABD'ye sadakatlerini bildirdiler, savaşta daha etkin bir rol oynamak üzere ileri atıldılar. Daha önce 90 özel tim elemanı olarak açıklanan savaşa gönderilecek asker sayısı bir anda tugay düzeyine çıkarıldı.

İşbirlikçi Türk burjuvazisi, tüm bu iştahına karşın, Afganistan pastasından alacağı payın bilincindedir. Savaşın temel bir askeri gücü olmakla, birincisi AB'ye karşı bir siyasal koz elde etmenin, ikinci olarak yaşadığı derin ekonomik krizi bir parça rahatlatmak için gelecek İMF kredilerinin hesabını yapmaktadır. Gönderilecek asker sayısının tugay düzeyine çıkarıldığı gün İMF'nin kredi musluğunu açması anlamlıdır.

Elbette bu Afganistan ve daha genelde Orta Asya pastasından kırıntı elde etme hesapları yapmadığı anlamına gelmiyor. Ancak bu hesapları tümüyle ABD'nin planlarına ve iradesine göre şekilleniyor. Bölgede ABD'nin ileri bir karakolu olarak siyasal bir güç olmak, Türk dış politikası açısından konulmuş en ileri hedef durumunda.

Emperyalist savaşta sermaye devletinin rolü bugünden netleşmeye başlamıştır. Bu rol, Afganistan'da işgal edilen bölgelerde ve Taliban'a karşı yürütülecek savaşta oluşturulacak "Müslüman lejyonu"nda öncülüktür. Böylece emperyalist savaşın ön cephesinde savaşarak, hem müslüman bölge ülkelerinden yükselen savaş karşıtı muhalefeti yatıştırmak için bir maske işlevi görülecek, hem de emperyalistlerin asker ihtiyacı karşılanacaktır.

Bölgedeki diğer işbirlikçi gerici rejimlerin üstlendikleri rol de Türkiye'ninkinden farklı değildir. Bu işbirlikçi devletlerden öne çıkanlar halihazırda Pakistan ve Ürdün'dür. Bu ülkeler savaşın bugüne kadar geçen bölümünde bir ileri karakol vazifesi gördüler. Bundan sonra ise savaşın ön cephesine sürülecek "Müslüman lejyon"un bileşenleri içinde yer alacaklar.

Öte yandan, AB emperyalistlerine de, düştikleri konum nedeniyle, "Müslüman lejyonu" ile birlikte savaşta ön cephe rolü düşmektedir.

Afganistan pastası üzerinde yapılan tüm bu hesapların ve sürdürülen pazarlıkların tablosu ana çizgileriyle böyle görünmekle birlikte, gelecekte bu tablonun nasıl bir biçim alacağı bugünden kestirilemez. Emperyalistler arasında pay kapma mücadelesinin keskinleşmesi ve dengelerin değişmesi güçlü bir olasılıktır. Bunun yanı sıra, emperyalist savaşa karşı bölgede ve daha da önemlisi emperyalist metropollerde büyümekte olan anti-emperyalist mücadele dinamiklerinin gelecekte alacağı biçim ve düzey, pay kapma mücadelesinin ve savaşın seyrini tümüyle değiştirebilecektir.

Kuzey İttifakı'nın kirli ve katliamcı sicili

Afganistan operasyonu gündeme geldiği ilk andan itibaren emperyalist metropoller, Taliban'a karşı savaşabilecek bir güç arayışına giriştiler. Akıllarına ilk gelen ise Kuzey İttifakı oldu. Bir taraftan Taliban'ın vahşeti, baskıcı tutumu, Ortaçağ'dan kalma zihniyeti deşifre edilirken, diğer taraftan Kuzey İttifakı Taliban karşısında demokrasi ve uygarlık için savaşan özgürlük savaşçıları olarak lanse edilmeye çalışıldı. Oysa gerçekler inatçıdır. Geçştirilmeye ya da unutturulmaya çalışılsa da, Kuzey İttifakı'nın tarihi, inatçı gerçeklerin en önemli destekleyicisidir.

Kuzey İttifakı nedir, kimlerden oluşuyor?

Kuzey İttifakı, etnik kimlikler temelinde örgütlenen ılımlı İslam partilerinin bir araya gelmesinden oluşmuş bir cephe örgütlenmesi. Tacik-Fars kökenli Rabhani önderliğindeki Afganistan İslam Cemiyeti, Şii Hazara grubunun Birlik Partisi, Hikmetyar yönetimindeki Afganistan İslam Partisi, Raşid Dostum ve bir ay önce Taliban tarafından öldürülen Şah Mesud'un oluşturduğu Afganistan Milli İslami Hareketi, bu cephenin en önemli partileridir. ABD'nin "yeşil kuşak" projesiyle, 1970'lerde Afganistan'da tüm İslami grupların ortaya çıktığını söyleyebiliriz.

Afganistan'daki gruplar bu proje çerçevesinde Suudi Arabistan, ABD, BAE, Pakistan ve daha farklı gerekçelerle İran'dan yoğun olarak destek gördüler. Her bir ülke kendi çıkarlarına uygun olan gruba destek sundu. Tüm bu partiler 1978'de Sovyetler Birliği yanlısı yönetimin iktidara gelmesinden sonra palazlanmaya başladılar. 1979'da Sovyetlerin Afganistan'a girmesiyle bu gruplara yapılan yardım da artmıştır. Başta ABD'de olmak üzere pek çok ülkede yardım büroları açılmış ve bu bürolar aracılığı ile gönüllüler savaşmak üzere Afganistan'a gönderilmiştir.

'92'de katliam, işkence, tecavüz ve yağma

Afganistan'daki uzun süreli iç savaş, '92'de şu an Kuzey İttifakı'nı oluşturan grupların Kabil'e ele geçirmesiyle farklı bir evreye girdi. Sovyetler Birliği ve Necibullah'a karşı savaşırken -zaman zaman birbirlerine karşı silah kullansalar da- genel olarak ortak bir platformda buluşabiliyorlardı. 1988'de Sovyetler'in Afganistan'dan çekilmesiyle gruplar arası çatışmalar, Afganistan'dan pay kapma savaşı çerçevesinde şiddetlenerek devam etti. Kuzey İttifakı'nın Kabil'i ele geçirdikten sonraki ilk icraatı, Afganistan'ı grup komutanları arasında paylaştıkları oldu. İç çatışmalara engel olacağı düşünülen bu yöntem, Dostum gibi kimi komutanların ganimetten paylarına düşeni yeterli bulmamasından dolayı işe yaramadı. Tüm bu paylaşım-yağma Afgan halkı hiçe sayılarak, kimi yerlerde ise katledilerek yapıldı. Dostum ve Şah Mesud'un Kabil'e girmeleriyle birlikte, katliamlar birbirini izledi. Kabil tamamen yağmalandı, kadınların ırzına geçildi, işkenceli infazlar yapıldı. Binlerce Afgan öldürüldü ya da evleri yağmalanıp göçe-mülteciliğe zorlandı.

Bugün yine katliam yine yağma

Tüm bu görüntüler yıllar sonra bile Afgan halkının belleğinde canlılığını koruyor olacak ki, 14 Kasım'da Kuzey İttifakı Kabil'i kuşattığında aynı kaygılar yaygın biçimde dile getirildi. Kabil'in

alınışı sonrasında, '92'deki boyutlarda olmasa da, infazlar ve yağmalama olayları yeniden yaşandı. Savunmasız-silahsız Taliban ve Arab kökenli savaşçılar gazetecilerin gözleri önünde öldürülüp, cesetleri tüm kentte gezdirildi. Son olarak 20 kasımda BM binası İttifak askerleri tarafından yağmalandı.

Taliban vahşetine karşı "uygar" batı tarafından desteklenen Kuzey İttifakı katillerden, soygunculardan ve işkencecilerden oluşuyor. Sonuna kadar Kuzey ittifakı ve ABD'nin yanında yer alan burjuva basın bile, infaz ve yağma görüntülerine yer vermek zorunda kaldı. Kimi zaman manşetlerine bile taşıdı. *Hürriyet*, infaz görüntüleriyle birlikte "bu olmadı işte" başlığını atabildi. Oysa Kuzey İttifakı'nın katliamcı, çapulcu niteliği '92'den beri biliniyor.

Emperyalistler ve uşakları için önemli olan insan değildir, çıkarlarına uygun olduğu sürece herkesle ittifak kurabilirler: Kasap Şaron'la ya da katil Dostum'la. Kimi anlar gösterilen "insani" ya da acıma yüklü tutuma görüntüyü kurtarmanın, kendileriyle ilgili olumlu bir yanılsama yaratma isteğinin ötesine geçmiyor, geçemez de.

Kabil ve Celelabad'ın ele geçirilmesiyle binlerce Afgan evini terketti ve şu an Pakistan sınırında bekliyor. ABD bombardımanından ve Kuzey İttifakı'nın vahşetinden kaçan Afganlar sınırda ölüme terk edilmiş durumda. Pakistan devleti sınırı tamamen kapattı ve şiddete başvurarak mültecileri Afganistan'da tutmaya çalışıyor (Afganlıları ölüme beklemeye zorluyor). Sınırdan geçmeye çalışan Afganlılar ise Pakistan polislerinin şiddetine maruz kalıyor. BM ve kimi yardım kuruluşlarının uyarıları, Afgan mültecilerinin talepleri-ihityaçları göz ardı edilip, uzun zamandır propagandası yapılan insani yardım bir türlü ulaştırılmıyor. Bombardımana milyarlarca doları yatıranlar insan söz konusu olduğunda boş lafların, aldatıcı süslü kelimelerin ötesine geçmiyor.

Uyuşturucu tekeli de Kuzey İttifakı'nın elinde

Kuzey İttifakı sadece katliamcı kimliği ile değil, uyuşturucu tüccarlığıyla da tanınıyor. Afganistan üzerinden Avrupa ve ABD'ye ulaştırılan uyuşturucunun tamamına yakını Kuzey İttifakı'nın kontrolündeki bölgelerden geçiyor.

ABD'nin çoğu zaman, emperyalist çıkarlarını gizlemek için, müdahalede bulunacağı ülkeleri-bölgeleri- uyuşturucu ticareti yapmakla ya da geçişine izin vermemekle suçladığı ve bu şekilde müdahale için kamuoyu desteği sağlamaya çalıştığı biliniyor. Oysa Kuzey İttifakı'nın uyuşturucu ticareti yaptığı ve buradan elde ettiği rantla kendini finanse ettiği bilindiği halde, müttefikler bunu ne önemsiyor ne de gündeme getiriyorlar. Açıkçası ABD ve diğer emperyalist devletler için "uyuşturucu sorunu" sadece manipülatif bir söylemden ibarettir. Kendileri de pek çok aracı kullanarak kitleleri sonsuz bir uyuşukluğa sürüklemeye çalışıyorlar. Bu nedenle "uyuşturucu karşıtlığı" söylemden öteye geçmiyor. Ve bu nedenle K. İttifakı'nın uyuşturucu kaçakçısı olması onları rahatsız etmiyor.

Milliyetçi-kabileci barbarlık

Kuzey İttifakı'nın bir diğer özelliği de milliyetçiliğidir. Her bir parti temsil ettiğini iddia

ettiği etnik grubu iktidara taşıma sevdasında; ya da kendi savaş ağaları arasında rantı paylaşma uğraşında. Bu nedenle diğer etnik kimliklere karşı tahammülleri yok. Sünni kökenden gelen Sayaf, binlerce Şii'yi öldürmekten ve İran'a göçe zorlamaktan çekinmemiştir. Aynı şekilde Tacik ve Özbekler'den oluşan Şah Mesud'un ve Dostum'un kuvvetleri binlerce Peştun'u öldürmüş, Pakistan'a göçe, mülteciliğe zorlamıştır.

'97'de Taliban iktidara geldikten sonra tüm bu katliamcılar bir araya gelip, ABD ve "uygar, özgür" batının müttefiki olan Kuzey İttifakı'nı oluşturdular. Çokça bahsedilen Afganistan "muhalefeti", tarihi kapkara ve Afgan halkında nefret uyandıran Kuzey İttifakı ve feodaliteden kalma Kral Zahir Şah'dan oluşuyor.

Türk burjuvazisinin hayalleri ve hayalkırıklığı

TC'nin kendisine müttefik olarak seçtiği Raşid Dostum eşkiya komutanlarından biri. '92'de Dostum'un bilgisi dahilinde, adamları-askerleri başkent Kabil'de irza geçip, binlerce kişiyi öldürdü. Kabil'in ele geçirilmesinden sonra da sık sık verilen rüşvete göre saf değiştiren bir savaş ağasından-rantçısından başka bir şey değil Raşid Dostum. '97'de Taliban'ın Kabil'i ele geçirmesine kadar geçen beş yıllık sürede, Kuzey İttifakı'nda yer alan her bir grup Afganistan'da iktidara yerleşip yağmadan en büyük payı kapma yarışındaydı. Dostum da bu yağmacılar arasındaki has elemanlardan biriydi.

Bu pay kapma yarışında kuşkusuz en büyük felaketi Afgan halkı yaşadı. Bu çapulcuların arasında Taliban kurtarıcı olarak görüldü. Afgan halkı için bir nevi kötünün iyisiydi. '97'de Taliban'ın kuzey Afganistan'ı ele geçirmesiyle Raşid Dostum Türkiye'ye sığındı. Kısa bir süre Türkiye'de kaldıktan sonra Afganistan'a döndü. Dostum'un Türk devleti ile iyi ilişkiler kurduğu ve yardım aldığı biliniyor. Her iki taraf da bunu reddetmiyor zaten. Türk devleti kendine uygun işkenceci, rüşvetçi, kaçakçı bir müttefikle Afganistan'da söz sahibi-güç olmaya çalışıyor.

Kabil'in erken ele geçirilişiyle, Türk devletinin Orta Asya ve Afganistan'la ilgili hedefleri/hayalleri de yerle bir oldu. Çok çok propagandası yapılan Afgan muhalefetinin toplantısının Türkiye yerine Almanya'da yapılmak istenmesi ilk darbeydi. Yine Afganistan'ın geleceğini belirlemek için oluşturulan yapıda Türk devletine yer verilmemesi bir ikinci darbe oldu. Bölgede etkin ve nüfuzlu olduğunu dillendiren Türk devleti, siyasi katılım talep ediyor. Bir başka deyişle, Afganistan'ın komşuları, ABD ve Rusya'dan oluşan 6+ 2 grubuna kendisinin de dahil edilmesini istiyor. Ancak bu istek de kabul görmedi. Türk devletinin Orta Asya'daki tek görevi taşeronluk ve ABD jandarmalığı olabilir, ötesi değil.

Afganistan halkını gerici bir iç savaş-ganimet savaşı-bekliyor. Ne Taliban'ın ne de Kuzey İttifakı'nın Afgan halkına özgürlük getirmeyeceği açık. Bugün hem dünya halklarının hem de Afgan halkının her zamankinden daha fazla tarih bilincine ihtiyacı var. '70'den, yeşil kuşak projesinden önce, özgür bir Afganistan'ın mümkün olduğunu düşünenler, mücadele edenler vardı. Şu an uzak görünse de özgür bir Afganistan istemi er ya da geç bunu başarabilecek gerçek güç, yani Afgan halkı tarafından dillendirilecektir.

18 Kasım'da Londra yapılan emperyalist savaş karşıtı yürüyüşe 100 bin kişi katıldı...

İngiltere'de büyüyen savaş karşıtlığı üzerine

İngiliz Sosyalist İşçi Partisi üyesi ve "Savaş durdurulsun!" oluşumunun sözcüsü Lindsey German ile yapılan aşağıdaki söyleşi, ilerici Alman günlük gazetesi Junge Welt'in 20 Kasım 2001 tarihli sayısından çevrilmiştir...

JW: Pazar günü oluşumunuz Londra'da İngiltere genelinde savaşa karşı bir yürüyüş çağrısı yaptı. Polis yürüyüşe 15 bin kişinin katıldığını açıkladı. Siz katılımların 100 bin olduğunu söylüyorsunuz. Sonuçtan memnun musunuz?

LG: Memnunkluktan da öte... Ekim ayındaki ilk yürüyüşümüzde 50 bin kişi vardı. Bu kez geçen yürüyüşten daha fazla kişinin katılacağını düşünüyordum. Ama geçen hafta yaşananların üzerine, böyle büyük bir başarıyı hesaplamamıştım. İnsanların medyadaki kutlamalara kanarak evde kalacaklarından korktuk. Ama insanlar için sorunun Taliban'ın bombalanmasının çok ötesinde olduğunu gösteriyor bu. Sonuçta Afganistan savaş koalisyonunun ilk hedefiydi. Amerika'nın başkan yardımcılarını için 40 ülke daha listede duruyor, ve ayrıca bunun iç politika boyutlarını da unutmamalıyız.

JW: Siz en son açılan anti-terör paketinin demokratik haklara sınırlamalar getirdiğinden

sözediyorsunuz. Devlet gerçekleştirilen protestolara karşı nasıl bir tepki gösteriyor?

LG: İngiltere'de yıllardır Avrupa'nın en sert anti-terör yasaları uygulanıyor, ve devlet sürekli meşru protestoları bile terörist eylem çizgisine itiyor. En son çıkarılan yasa paketiyle, eylemcilerin yüzde maske taşımaması suç işlemiş kabul ediyor ve hakim kararı olmadan 6 aya kadar gözaltına alabiliyor. Bu tüm politik karşıtlara karşı kullanılabilir. Kuzey İrlanda'daki tecrübeler, asıl suçsuzların en çok korkması gerektiğini gösterdi. Biz burada hukuksal yanlışlarla ilgili uzun ve eski bir geleneğe sahibiz.

JW: "Savaş durdurulsun!" oldukça geniş bir birlik. Sosyalist grupların yanında, yeşiller, insan hakları örgütleri, bir çok islami örgüt de temsil ediliyor. Siz temel farklılıkları nasıl koyuyorsunuz?

LG: Biz bilinçli olarak en küçük paydada birleştik. "Bu savaşı durdur!". Bu bizim talebimiz. Bu Ortadoğu ve Afganistan'la ilgili değişik örgütlerin değişik hedeflerinden bağımsız.

Ama bizim için bu savaşın aynı zamanda ırkçı bir savaş olduğunu döne döne vurgulamamız çok önemli. Bu islami gruplarla dayanışmada ortak bir baz. Onların üyeleri hergün en sert ve

acımasız şekilde ırkçılığa maruz kalıyorlar. UNISON sendikasyndaki siyah gruplar da - sendika yönetimine karşı- bizim pozisyonumuza dahil oldular.

JW: Parlamentoda da bir başkaldırının büyüyeceğini düşünüyor musunuz?

LG: Wal Ulusal Parti Plaid Cymru milletvekilleri baştan beri bu savaşa karşılar. İşçi Partisi içinde de huzursuzluklar var. Yürüyüşümüze 3 İşçi Partisi milletvekili konuşmacı olarak katıldı. Ama parlamentoda henüz sessiz duran savaş karşıtlarının sayısı çok. Eğer parti tabanının savaşı desteklemediği açıklık kazanırsa bunlar harekete geçmek zorunda.

JW: Hükümet üzerindeki basıncı arttırmak için neler planlıyorsunuz?

LG: Yürüyüş mutlaka etkilerini gösterecektir. Polis sayısını aşağıya çekse bile. Yürüyüş orada bulunanlara ne verdi, daha genişleyeceğinin mesajını verdi, görmezden gelinemeyeceğini gösterdi. Biz ayrıca tartışma ve toplantılar planlıyoruz. William Clinton Aralık ayında Londra'ya gelirse ona yüzümüzü göstermek istiyoruz. Bundan sonraki en büyük eylem ise, 14 Aralık'ta Brüksel'de, Avrupa çapında düzenlenecek olan savaş karşıtı yürüyüş.

Nürnberg'de emperyalist savaş karşıtı eylem

Başını ABD emperyalizminin çektiği emperyalist savaşa karşı, bölgemiz Nürnberg'de, birçok eylem ve etkinlik örgütlendi. Kendilerini barış inisiyatifi olarak tanımlayan; kiliseler, savaş ve askerlik karşıtı güçler ve yerel halk inisiyatifi her hafta çarşamba günü stand açıyor, mum yakıp uyarı nöbeti tutuyorlar. Bizler de üç Türkiyeli yapı (BİR-KAR, AGİF, İKM) olarak Alman ilerici ve devrimci güçleriyle her hafta toplantılarımızı yapıyoruz ve eylemlilikler örgütlüyoruz.

Son olarak, Alman hükümetinin Afganistan'a asker yollama ve yeni düzenlenen savaş yanlısı yasa ve uygulamalara karşı bir eylem örgütledik. Eyleme 300'ün üzerinde bir katılım oldu. 17 Kasım '01 günü SPD binasına yürüdük, oradan tekrar şehir merkezine geldik. Eylemde hükümeti oluşturan sosyal-demokratların ve Yeşillerin savaş yanlısı ikiye bölünmüşlüğü teşhir edildi. Sosyal demokrat Alman İçişleri Bakanı Otto Schli'yi çıkardığı ve yürürlüğe koymak istediği, sokakları ve bütün kentleri kameralandırma uygulaması teşhir edildi. Komite tarafından, Türk Devleti'nin de Afganistan'a asker yollama, zindanlarda ve Küçükarmutlu'da uyguladığı katliamları konu alan Almanca bir konuşma yapıldı. 5 bin civarında Almanca bildiri dağıtıldı. Bunun 2 bini Alman ilerici, 3 bini ise BİR-KAR, AGİF ve İKM tarafından ortak hazırlanmıştı. Arkalı önlü Almanca-Türkçe bildiriler de dağıttık, BİR-KAR imzalı dövizler taşıdık. Eylemde Ölüm Oruçları'yla ilgili Almanca sloganlar da atıldı.

Kapitalist-emperyalist barbarlığa karşı işçilerin birliği ve halkların kardeşliği bayrağını yükseltelim!
BİR-KAR/Nürnberg

Dortmund'da savaş karşıtı gösteriye 3 bin kişi katıldı...

Almanya'da savaş karşıtı gösteriler sürüyor

SPD-Yeşiller hükümeti tarafından Afganistan'a 3900 Alman askerinin gönderilmesi kararı 16 Kasım tarihinde kabul edildi. Savaş ve asker gönderme kararı Almanya'nın birçok kentinde olduğu gibi Ruhr havzasında da protesto edildi. Ruhr havzasındaki yürüyüş Dortmund'da gerçekleşti. Çağrısını sendikalar, kitle örgütleri, parti ve kuruluşların yaptığı protesto yürüyüşüne 3 bin kişi katıldı. Emperyalist savaşa ve Alman askerinin savaşa gönderilmesine karşı sloganlar atıldı, pankartlar ve dövizler taşındı, konuşmalar yapıldı.

Mitingdeki konuşmacılardan biri de Alman Sendikalar Birliği (DGB) Doğu Ruhr bölgesi temsilcisiydi. DGB temsilcisi, "terörizme karşı" siyasal, hukuksal ve askeri alanda mücadele edilmesi gerektiği üzerine yaptığı konuşmasını, ıslıklı ve sözlü sert protestolar eşliğinde sürdürmeye çalıştı. Alman askerinin yurtdışına gönderilmesine karşı çıkarken, diğer taraftan parlamentonun aldığı kararı desteklediğini söylemesi bardağı taşıran son damla oldu. Kitlenin arasından sahneye fırlayan çok sayıda kişi sendika temsilcisine saldırarak konuşmasını engellediler.

Daha sonra IG-Metal Sendikası Krupp-Thyssen işçi temsilcisi; "DGB temsilcisi görüşlerini savaş karşıtı bu eylemde dile getiremez. Ne şimdi ne de 100 yıl sonra Alman askerlerinin tekrar yurtdışına gönderilmesini istemiyoruz!" diyerek gerici konuşmayı protesto etti.

Yaşanan bu olay, Almanya'da sendikalar arasında bir süredir sürdürülen tartışmanın yansımasıydı. 3 hafta önce IG-Metal Sendikası savaşa karşı olduklarını açıklamış ve üyelerini aktif olarak savaş karşıtı eylemlere katılmaya çağırılmıştı. Bu, o günlerde Alman tekelleri için Çin'i fethetme çabalarıyla çıkan Başbakan Schröder tarafından bile sert bir dille eleştirilmişti. Schröder, IG Metal'e; "IG-Metal işyerleriyle ilgilensin. Dış politikadan anlamazlar, dış politika onların işi değil", diyerek tehditler savurmuştu.

IG-Metal ise geçmişte olduğu gibi bugün de savaşa karşı olduklarını ve savaşın onları ilgilendirdiği cevabını vermiş, bu durum Almanya'daki sendikaları saflaştırmıştı. SPD çizgisine yakınlığı ile bilinen DGB, hükümeti destekleyen açıklamalar yapmıştı. Bu eylemde dikkati çeken bir diğer nokta ise, haftalardır savaş karşıtı eylemlere karşı Alman televizyonlarının kör-sağır ve dilsizleri oynayan tutumlarını sürdürmeleriydi. Haberlerde tüm gün Alman faşistlerine karşı yürüyen 500 anti-faşistin katıldığı eylem yer verilirken, 30 km uzaktaki 3 bin kişilik savaş karşıtı eylem görmezden gelindi.

Ama nafiye. Ne Alman hükümetinin savaş çığırtkanlığı ve tehditleri, ne sendika bürokratlarının savaş yanlısı tutumları, ne de medyanın suskunluğu, Alman işçi ve emekçilerinin savaşa ve yurtdışına asker gönderilmesine karşı eylemli protestolarının önünü kesemeyecektir. Savaşa karşı protestolar haftalardır tüm Almanya çapında uyarı nöbetleri, öğrenci eylemleri, yürüyüşler ve "Savaşa Karşı Analar"ın eylemleriyle sürüyor.

SY Kızıl Bayrak/Dortmund

Hegemonya savaşında Türkiye'nin yeri ve beklentileri...

Bu paylaşım savaşında TC'nin kullanabileceği bazı avantajları, bazı ilişkileri ve olanakları var, ama bunların pay kapmada çok önemli etkenler olmayacağı açıktır. Bu avantajların bile ABD lehine kullanılmak istendiği ve kullanıldığı biliniyor. Başka bir deyişle, TC'nin Afganistan savaşındaki konumu, herhangi bir hegemonyacı bir güç olarak yer almak değil, tamamen kullanılma, ABD'nin askeri, siyasi ve diplomatik elini güçlendirme biçimindedir. Yani burada "alt-empyalist" ya da "alt-hegemonyacı" bir konumu yoktur. TC Kore'de kimin adına savaştıysa, Somali'de kimin adına "Barış Gücü Komutanlığı" nı yaptıysa, Afganistan'da da o güç adına bulunuyor.

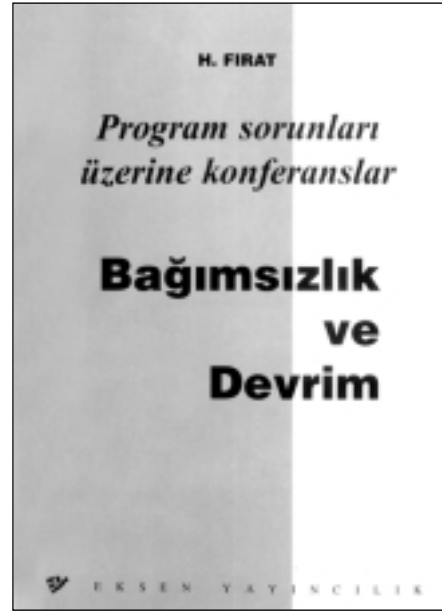
Taliban yönetiminin kent merkezlerinde tutunamayarak geri çekilmesi, emperyalist koalisyonun sürekli bombardımanı eşliğinde Kuzey İttifakı'nın Afganistan'ın büyük bölümünde denetimi ele geçirmesi, savaşı yeni bir aşamaya getirmiş bulunuyor. Afganistan'a nasıl bir biçim verilmeli, nasıl bir hükümet kurulmalı, kısacası nasıl bir Afganistan soruları savaşın geldiği noktada esas gündemi oluşturmaktadır. Bu soruların altında, Afganistan ve Avrasya'nın paylaşımı, kimler tarafından nasıl ve ne ölçüde hegemonya altına alınacağı, kurulacak egemenlik ve denetimde güç ilişkilerinin ve dengelerinin konumu sorularının kendisi gizlidir. Bunun anlamı, hegemonya ve paylaşım savaşının siyasal-diplomatik cephesinin daha bir yoğunlaşacağı, "Kutsal İttifak" içindeki çelişkilerin çok daha belirgin bir biçimde öne çıkma eğiliminde olduğudur. "Barış Gücü" olarak adlandırılan işgal gücünün niteliği, hangi devletlerin askerlerinden oluşacağı, inisiyatifi, görev ve yetkileri yoğun bir tartışma konusu. Bunu da yoğunlaşan paylaşım ve hegemonya kavgası olarak okumak gerekir. Afganistan'ın nasıl paylaşılacağı ve hangi güç ilişkileri ve güç dengelerinin egemen kılınacağı sorusunun yanıtı, aslında, Avrasya'nın hegemonya haritasının çizilmesi anlamına gelecektir, ya da bunun yönünü ve ana çizgilerini ortaya koyacaktır. Bu hegemonya ve paylaşım kavgasının alacağı yol ve biçim dünyamızın önümüzdeki on yıllarını ve bu yılların güç ilişkilerini koşullayacaktır...

Savaşın bu yeni aşamasında Türkiye'ye de görünürde çok önemli bir rol biçilmek istenmektedir. "Görünürde"dir, çünkü Türkiye burada esasta

ABD'nin stratejik çıkarlarının bir aracıdır. Elbette edilgen değil, etkin bir aracı. Emperyalist kalemler, Türkiye'yi "ılımlı İslam", "laik", "NATO üyesi", "her defasında Batı'ya bağlılığını kanıtlamış bir ülke" ve "Müslüman halklardan gelebilecek tepkileri en iyi biçimde dengeleyebilecek ülke" olarak değerlendiriyorlar. Bu "özelliklerinden" dolayı "Barış Gücü Komutanlığı"nın Türkiye'de olmasının gerekli ve yararlı olacağını yazıyorlar. Yapılan gizli pazarlıklarda işgal birliklerinin komutanlığının Türkiye'ye verilmesinin gündemde olduğu belirtiliyor. Bir kez daha vurgulamakta yarar var, işgal kuvvetlerinin komutanlığı TC'ye verilse de bu sadece görünürde böyledir, bunu, ABD'nin diğer hegemonyacı güçler karşısında bir hamlesi, kendi hegemonik gücünü kabul ettirme manevrası olarak değerlendirmek gerekir.

Bu paylaşım savaşında TC'nin kullanabileceği bazı avantajları, bazı ilişkileri ve olanakları var, ama bunların pay kapmada çok önemli etkenler olmayacağı açıktır. Bu avantajların bile ABD lehine kullanılacak istendiği ve kullanıldığı biliniyor. Başka bir deyişle, TC'nin Afganistan savaşındaki konumu, herhangi bir hegemonyacı bir güç olarak yer almak değil, tamamen kullanılma, ABD'nin askeri, siyasi ve diplomatik elini güçlendirme biçimindedir. Yani burada "alt-empyalist" ya da "alt-hegemonyacı" bir konumu yoktur. TC Kore'de kimin adına savaştıysa, Somali'de kimin adına "Barış Gücü Komutanlığı" nı yaptıysa, Afganistan'da da o güç adına bulunuyor.

Afganistan'da savaş henüz bitmedi, yeni bir aşamasına gelindi. Taliban'ın "gerilla savaşı"na hazırlandığı ve bugüne kadar süren savaşta güçlerini esas olarak koruduğu belirtiliyor. Böyle bir durumda Taliban'a karşı kim savaştırılacak? Kuşkusuz, on beş yıllık özel savaşta önemli deneyimler kazanmış TC özel savaş birlikleri... Zaten daha önceden ABD tarafından Afganistan için istenen, hatta dayatılan askeri güç anılan amaç içindi. Bu, Türkiye için bir dayatmaydı ve TC bu dayatmayı kabul etmek zorundaydı. Ekonomik olarak iflasları oynayan, ekonomisi tamamen emperyalizme bağımlı, bir türlü ekonomik krizden ve yıkımdan kurtulamayan ekonomisini İMF ve Dünya Bankası'nın yönetimine bağlamış, krizden çıkmak için İMF'nin "yardımlarına" muhtaç bir ülkenin, siyasal olarak bağımsız davranması, gelen baskılara karşı direnmesi mümkün mü? Mümkün olmadığını çok iyi biliyorlar. Zaten tüm "ulusalci" söylemlerine rağmen TC yönetenlerinin bağımsız davranma, gelecek baskılara ve dayatmalara karşı direnme niyet ve eğilimlerinin olmadığı da kaydedilmesi gereken diğer bir olgudur. Yani Türkiye yönetenlerinin istemi de bu savaşta yer almak, yer alarak bugüne kadar "terörizm" adına dile getirdiği tezleri onaylatmak, gerçekleştirdiği katliamları ve özel savaş uygulamalarını meşrulaştırmak; ve hegemonya savaşının içinde kendine bir yer kaparak kimi avantajlar yakalamaktır... Dolayısıyla daha ilk günde kendilerini ABD savaş

arabasına bağlayıp daha fazla avantaj ve çıkar elde etmeyi planladılar. Peki neydi hesapları ve beklentileri? Öncelikle Irak'a yapılacak olası saldırıda ve Irak'ı yeniden biçimlendirme stratejisinde TC, daha etkili bir pazarlık gücünü yakalamak, Güney Kürdistan'a askeri işgal dahil her türlü müdahale olanağını elde etmek istemektedir. Güney Kürdistan'da Lozan statüsünü aşacak bir gelişmeyi savaş nedeni sayması ile bu savaşta Irak ile ilgili pazarlık gücünü artırma istemi çakışmaktadır. İkincisi, tam bir iflas içinde olan ekonomisi için İMF ve

Dünya Bankası'ndan istediği "desteği" almanın gelinen noktada savaşta ABD'nin dayatmalarına boyun eğmekten geçtiğini bilen TC, bu savaşa etkin katılarak anılan bu desteği garanti altına almak istemektedir.

Üçüncüsü, TC, bu savaşta göstereceği "yararlılıklar" karşılığında AB kapılarının biraz daha açılacağını, bu konuda ABD'nin daha etkin desteğini alabileceğini ummaktadır. Kore'de ABD ve genelde emperyalist sistem için girdiği savaş karşılığında NATO kapıları kendisine açılmıştı, şimdi neden AB kapıları açılmasını ki?!

Dördüncüsü, 11 Eylül olaylarından sonra dünya çapında genel bir eğilim olarak esmeye başlayan gericilik ve özel savaş rüzgarlarını da arkasına alarak onlarca yıldır derinleştirmeye çalıştığı faşist özel savaş rejimini yeni dönemde daha da yetkinleştirmek ve bu konuda daha geniş hareket olanaklarını yakalamak istemektedir...

Günlük yaşam tarafından her gün doğrulandığı gibi, bunların halklarımıza faturası daha fazla baskı, daha fazla hak ve özgürlükler gaspı, daha yoğun sömürü, dayanılmaz boyutlarda toplumsal yaşam olmaktadır... Hazırlanan bütçe, halklarımıza, emekçilere, öğrencilere, devrimcilere ve ölüm orucu direnişçilerine yapılan saldırıları, katliamcı uygulamalar bunun sadece çok açık birkaç biçimidir. Ve unutulmamalıdır ki, yürürlükteki baskı ve sömürü politikaları geçici değil, süreklidir.

Yaşadığımız dünya ve Türkiye gerçekliğinde gününbirlik tutumlarla sonuç almak mümkün olmayacağı gibi, uzun soluklu direnme ve mücadele olanaklarını da tüketir. Dolayısıyla Türkiye ve Kürdistan devrimci güçlerinin dünyadaki son durumu, bunun Türkiye ve Kürdistan'a yansımalarını daha doğru bir değerlendirmeye tabi tutarak uzun soluklu, ama sonuç alıcı bir stratejik duruş almak durumundadırlar. Bunun anlamı ise, yaşanan deneyimlerin derslerini özümseyerek, son gelişmeleri ve eğilimleri hesaba katarak, bölge halklarını da içine alacak emekçilerin ve haklarımızın birleşik devrim direnişlerini örgütlemekten, bunun araçlarını geliştirmekten başkası değildir.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Sınıf bilinçli bir işçiden sınıf kardeşlerine...

Mücadele deneyimi, mücadele çağrısı...

Çocukken hep büyümeyi isteriz, büyüdükten sonra ise hep çocuk kalmayı yeğleriz. Evet insan hep çocuk olmayı ve çocuk yaşta kalmayı ister. Çünkü çocuk olursan, ne yaşanan katliamların, ne sömürüldüğünün farkında olursun.

Biz işçiler geçmişin çocuklarıyız, ama patron çocuklarından bir farkımız vardı. Bizler işçi-emekçi çocuklarıydık. Yıllar geçti büyüdük ya da büyüdüğümüzü sandık. Birçoğumuz 10-12 yaşlarında çalışma hayatına atıldık. Önceleri çeşitli işkollarında çırak olarak sermayenin ucuz emeği olduk, sömürüldük.

Ben de bu çocuklardan birisiyim. Benim çocukluğum yarı çoban, yarı çırak olarak geçti. Sonunda metal işçisi oldum. İlk günlerde cazip gelirdi işçilik, arkadaşlarıma yaptığım işleri anlatırdım. Yani bir nevi yaptığım işle gurur duyardım. Gözüm kapalı gider gelirdim işime, unuttuğum bir şeylerin farkına varıncaya dek. Tam altı yıl geçmişti, altı yıl sonra öğrendim sömürüldüğümü, kıt kanaat geçindiğimi. Farklı bilirdim patronumu. Ekmeğini yediğim insan bana iş veriyor, ben de onun sayesinde ekmek yiyorum, çocuğuma çocuğuma bakıyorum, çok şükür derdim.

Yanıldığımı anladığımda altı yıl geçmişti aradan. Altı yıl boyunca beni doyuran patronun verdiği üç kuruş maaş değildi aslında, sefalet ve açlığımın sabrıydı. Zamanı geldi sabır bitti. O an açtım kapalı gözlerimi, bana ekme verenin patron değil kendi ellerim olduğunu gördüm. Ellerim çalışıyor onun makinasında. Her an tehlike altında, kah presinde, kah torna başında benim ellerim ve benim gibi yüzlerce işçinin elleri. Ya çalışma şartları? Benim vücudum üşüyor, kavruluyor, o ise konforlu odasında döner koltuk üzerinde purosunu içiyor, viskisini yudumluyor.

Artık arkadaşlarla işin cazipliğinden değil yaşadığımız sorunlardan bahsetmeye başladık. Birçoğumuzun ilk işyeri olduğundan sosyal haklardan habersizdik. Yani sendika nedir bilmezdik. Bir gün bir bildiri geçti elime, okudum. Üzerinde işçi hakları ile ilgili bir şeyler yazıyordu, bir de örgütlü, yani sendikacı işçi olmaktan bahsediyordu. Bunları işyerinde arkadaşlara anlattım ve bildiriye çıkarıp başka bir işçi arkadaşına verdim. O yarı sesli halde okudu, sonra da beni kenara çekerek, "aman ha, bunları böyle açıkta gezdirmeye, senin konumun iyi, sonra işten atarlar seni" dedi. Bir yandan yarım yamalak konuşmalarla ezildiğimizi söylüyor, sonra unutup gidiyorduk. Bu böyle birkaç ay sürdü.

'96 Ocak ayı geldiğinde, patron keyfi ücret artışı yapmıştı. İşçiler ise buna tepkiliydi. Ücret artışı az bulmuşlardı doğallığında. Her yıl olduğu gibi bu da böyle gider diye düşündüm. Akşam paydosta yine servis yanında işçi arkadaşlarla konuşurken, bildiri aklıma geldi. Arkadaşlara sendikaya gidelim dedim. O gün cumaydı, ertesi günü bazı arkadaşlarla cumartesi mesaisine gittik. Öğlen paydosunda birkaç işçi bir araya gelerek zammın değerlendirmesini yaptık. O anda bana sert çıkışan işçi arkadaş, "Arkadaşlar, iş çıkışında öbür bölümleri de alalım, bir kahvede toplanalım" dedi.

O gün iş çıkışında yaklaşık 50 işçi ile fabrikaya yakın bir kahvede toplantı yaparak sendikaya gitmeye karar verdik. Aramızdan üç kişinin sendikaya gitmesini ve bilgi almasını istedik. Arabası olan bir arkadaş ve diğer üç arkadaş, yaklaşık bir saat sonra sendikadan bir sorumlu ile kahveye geldiler. Sendikacı bize nasıl üye olacağımızı anlattı, biz de koşulsuz

kabul ettik. Fakat 50 işçinin üye olması yeterli değildi, en az 70-80 işçiyi üye yapmamız gerekiyordu. O gün toplantıda herkese ikişer-üçer üye kayıt formu vererek, herkesin yakınındaki arkadaşını üye yapması gerektiği, en geç ertesi gün sendikaya giderek formların teslim edilmesi gerektiği üzerine konuştuk. Nitekim öyle de oldu. Biz 70-80 işçiyi hedeflemişken, neredeyse fabrikada çalışan işçilerin tümüne yakınını üye yapmıştık. 125 işçi üye kayıt formunu doldurmuş ve gerekenleri yapmışlardı.

Pazartesi günü işbaşı zili çalar çalmaz fabrikada müdür toplantı yapmak için bütün işçileri bir araya topladı. Biz şaşkınlık içinde beklemeye başladık. Halbuki yetki gelinceye dek patronun ve müdürün haberi olmaması lazımdı. Oysa müdür o günden haberdar edilmişti. 6 yıldır bir ya da iki defa yüzünü gördüğümüz patron ve müdür çıkageldiler. Önce müdür konuşmaya başladı: "Arkadaşlar duyduğum ki sendikaya üye olmuşsunuz. Hayırlı olsun. Tabii ki bu sizin Anayasal hakkınızdır. Ama bu bir tespittir, kimler üye olduyorsa, olmayanlar şöyle ayrılın" dedi.

Personel ve birkaç usta ayrıldılar, geri kalan işçiler ise (yaklaşık 150 işçi) yerinde kaldılar. O an müdürün sözleri değişmeye başladı. "Kimsenin kimseden korkmaya hakkı yok, söz veriyorum kimseyi işten çıkarmayacağım" demesi de fayda etmedi, baktı kimse ayrılmıyor tekrar yumuşamaya başladı. "Keşke bana gelseydiniz. Zamlarınızın az olduğunu biliyorum, ama ne yapalım, ülkenin durumu malum" gibi laflar ederek toplantıyı bitirdi.

Günler geçtikçe patron yeni yeni oyunlar oynamaya başladı. Önce taşeron firma kurarak işçi arkadaşları ana firmadan taşeronla geçirmeyi düşündü, ama arkadaşlar bu aldatmacaya inanmadılar. Fakat bu firmaya dışardan işçi almaya başladı. Biz de boş durmuyor, her akşam ya sendikada ya da semtte bir kahvehanede toplanıp tartışıyor ve örgütlü hareket etmenin önemini vurguluyorduk. En azından birlikte hareket edersek bizi işten atamayacağını biliyorduk.

Aradan bir hafta geçmişti ki, aramızdan bir arkadaş (bana önceden bildiri yüzünden sert çıkan işçi) işten çıkarıldı. Durumu hemen sendikaya haber verdik ve o akşam sendikaya üye olan tüm arkadaşlarla toplantı yapmayı kararlaştırdık. O akşam sendikada işçi arkadaşlar ve sendikacılarla birlikte, arkadaşımız işe geri alınmaya kadar mesaiye kalmama, iş yavaşlatma kararı aldık. Bu eylemi kesintisiz uygulamaya başladık. Aradan iki gün geçmeden müdür iş çıkışı yeniden toplantı yaptı. Altı yıldır hiç toplantı yapmayan müdür, henüz iki hafta dolmadan iki toplantı yapıyordu. Bunun nedeni ortadaydı. İşçilerin birlikte hareket ettiğini görünce korkmuştu. Bu sefer söze sert başladı. "Arkadaşlar patron bir kişi, sizse 150 kişisiniz. Patronun çocuğu bile yok. Gerekirse kapıya kilit vurur gider. Ya siz ne yaparsınız işsiz kalırsanız? Evinize nasıl ekme götürürsünüz?" O anda arkadaşlardan biri "zaten götürüyoruz" diyerek sözünü kesti. Sonra müdür tekrar, "Bu bizim suçumuz değil, hükümetin suçunu bize yıkıyorsunuz. Bu sizin yaptığınız yediği ekmeği çiğnemektir", diyerek o klasik lafları söyledikten sonra, siz bilirsiniz dedi ve toplantıyı bitirdi.

Aradan üç ay geçtikten sonra bakanlıktan yetki geldi. Patronların bizleri sömürdüğü yasal süreç başlamış oldu. Patron yetkiye itiraz etti ve mahkeme süreci başladı. Bu arada sendika ve patron arasında iyiniyet sözleşmesi başlatıldı, tabii ki bizim mesai eylemimizin de etkisiyle. Ülkemizde mahkemelerin ne denli hantal çalıştığını hepimiz biliyoruz. Mahkeme

uzadıkça uzuyor. Biz de buna son vermenin yollarını arıyoruz.

Bir gün yine iş çıkışı sendikada toplanarak komite oluşturup, sürekli bir araya gelmek yerine işleri bu komitenin yapmasını kararlaştırdık. Sonra komite ile sendika başkanı toplantı yaparak, iş yavaşlatma, fazla mesailere kalmama, yemek yememe gibi eylem takvimi hazırladı. Önce fazla mesaiye kalmama, arkasından iş yavaşlatma eylemi yaptık. Eylem kısa sürede etkisini gösterdi ve patron bu sefer sendikadan, talepler üzerine görüşmek için randevu istemek zorunda kaldı. Bizse kararlı bir şekilde eylemimizi sürdürüyorduk ve sözleşme bitene kadar sürecekti, ki iki arkadaşın daha işten atıldığını öğrendik. O gün yemek boykotunu başlattık. Ve bütün işçi arkadaşları bundan haberdar ettik. Patron yeniden toplantı yaparak bu sefer kendisi direk konuşmaya başladı. "Arkadaşlar sözleşme bitmek üzere. Sizin bu yaptığınız yasal değil. Hepinizi işten atarsam hiçbir hak talep edemezsiniz" gibi bir yığın tehditkar sözler söylemeye başlayınca, komitenin sözcüsü olarak ben söze girdim. "Bizim haklı olduğumuzu baştan müdür söylemişti. Sonra bu bizim anayasal hakkımız. Sendikaya üye olmak yasa dışı değil ki. Siz arkadaşlarımızı işten çıkartıyorsunuz", dedim. Patron; arkadaşlarımızı işten atmamın sebebi sendikaya üye olmaları değil, onlar işyerinin kurallarına karşı geldiler şeklinde cevap verdi. Bu kez başka bir arkadaş söze girdi; biz de işyeri kararına karşı geliyoruz, ya hepimizi de işten çıkarırsınız, ya da arkadaşlarımızı geri işe alırsınız, dedi. Bunun üzerine patron, "derdinizi sendikaya anlatın o zaman" diyerek toplantıyı bitirdi.

Aradan tam beş ay geçmişti. Kışın soğğundan kurtulmuştu. '96 1 Mayıs'ına fabrikadan 50 kişiyle katılmıştık. Bu bizim ilk 1 Mayıs'a gidişimizdi. 100 bin işçi-emekçi arasında artık biz de vardık, birlikte taleplerimizi haykırıyorduk. Örgütlü mücadelenin ne denli önemli olduğunu öğrenmiştik. Artık patron bizden korkuyordu, biz patrone değil. Onun içindir ki, '96 1 Mayıs'ını provoke ederek sınıf hareketini kırmak, sömürü çarklarını büyütmek istemişler ve başarmışlardı. Kolluk kuvvetlerini işçi-emekçilerin üzerine saldırtarak bizleri "terörist" ilan etmişler ve içimizden üç kişiyi katletmişlerdi.

Mayıs boyunca bir yandan iyiniyet sözleşmesi sürüyordu, bir yandan da bizim eylemlerimiz. Yaklaşık bir buçuk ay boyunca fabrikada yemek yemiyor, yemek gelinceye dek de yemekhaneden çıkmıyorduk. 30 Mayıs '96 günü fabrika önüne gittiğimizde, kapı önünde 26 işçinin işten çıkarıldığına dair liste gördük. Aralarında ben de vardım. Bu sebepsiz değildi; çünkü ben ve listedeki diğer 25 kişi, komiteyi oluşturan arkadaşlardık. Durumu servislerden inen arkadaşlara anlattık. Fabrika içine girilecek, fakat şalterler inecekti. Nitekim öyle de oldu.

İçeri giren arkadaşlar şalterleri indirdiler, bizse fabrika önünde beklemeye başladık. Aradan on dakika geçmeden müdür geldi, hırsla içeri girerek bağırıyordu. "Ne hakkınız var üretimi durdurmaya!" İşçi arkadaşlardan birisi, "Sizin ne hakkınız var arkadaşların ekmeğiyle oynamaya" dedi. Başka bir işçi arkadaş; "Hani baştan söylemiştiniz patronun kapıya kilidi vuracağını? Bu fabrikayı biz bu hale getirdik. Daha 10 yıl önce ufacak bir atölyeydi, şimdiyse 5 kataya mal satan bir firma haline geldi. Patron yalnız mı yaptı bütün bunları? Hayır! O zaman ya arkadaşları içeri alırsınız ya da bu kapıya kilidi biz vururuz."

Bunun üzerine müdür bir şey söylemeden sinirli

sinirli odasına çıktı ve aradan bir saat geçtikten sonra sendikadan avukat ve şube başkanı geldiler. Bize ne oldu diye sorduklarında olanları anlattık. Onlar da direk müdürün odasına çıktılar. Aradan 5 dakika geçtikten sonra işten çıkanlardan birisi gelsin dediler. Arkadaşlar beni seçtiler. Müdürün odasına çıktığımda, o eski müdür gitmiş yerine kuzu gibi bir adam gelmişti. Hemen bana yer göstererek otur diyen o az önce bağırıp çağıran müdür müydü diye kendi kendime tereddüt ettim. “Hayır oturmam, aşağıda arkadaşlar ayakta dururken ben oturmam” diye yanıtlayınca, güya espiriyle karışık, bu işçileri anlamak mümkün değil arkadaş, ne dostlukları ne de düşmanlıkları belli oluyor, daha düne kadar birbirlerini yerlerdi, şimdiyse biri ayakta diye öbürü de ayakta bekliyor, dedi. Ben, “Bunu size borçluyuz, siz olmasaydınız bizler bu dostluğu kuramazdık, ama bizler bütün insanlığa dostuz” deyince, müdür suratıma sert bir bakış fırlattı ve otur canım sen de diye tekrarladı.

Araya sendikacının girmesiyle bu karşılıklı söz düellosu kendiliğinden bitti. Sendikacı müdüre dönerek, sizin yaptığınız yasal değil, bu arkadaşların hepsinin komiteden olduğu açıkça ortada, bunları bu şekilde çıkaramazsın dedi. Müdür; bu benim kararım değil, bana bıraksalar kimseye dokunmam, ama patron kesinlikle bu arkadaşları istemiyor diyerek suçu üstünden atmaya çalıştı. Tam o sırada içeriye fabrikanın avukatı girdi. Ve girer girmez; ne oluyor, sizin bu yaptığınız işgaldir, işi nasıl durdurursunuz, bu kadar insanın ekmeğiyle oynamaya kimsenin hakkı yok, diye bağırıp çağırmaya başladı. Sonra fabrika içindeki arkadaşlardan bir sözcü istendi müdürün odasına. Gelen arkadaş da benim yanımda durdu. Müdür ona da espiri yapar şekilde, arkadaşın protesto edip oturmuyor, istersen sen otur dedi. İşçi arkadaş bana dönerek, sen otur, senin bacağıın ağrır, ben

alışığım tek ayakla ayakta durmaya, sen boşver dedi. Sonra sendikacının avukatı söz aldı. Bu işe bir çözüm yolu bulmalıyız dedi.

Sözleşme metni çıkarıldı. Maddelerin birçoğu üzerine zaten anlaşılmalı, sadece ücret ve ikramiye konusunda anlaşılmalıydı. Sonra içerden iki arkadaş daha çağrıldı. Konu üzerine tartışma başlamadan ben çıkıyorum dedim, ve bu sözleşmenin bu şekilde (yani bizlerin tekrar işe alınmadığı koşullarda) kabul edilmeyeceğini beyan ederek, dışarı çıktım. Bunun üzerine müdür ve sendikacı şalter başında bekleyen işçilerin yanına inmişler, işçileri türlü yalanlarla kandırıp sözleşmeyi imzalamaları için oylama yapmışlar. Sonuçta sözleşme kabul gördü.

Sonuçta, zorlu altı aylık mücadele, biraz buruk da olsa, kazanımla sonuçlanmıştı. Fabrikaya sendika girmişti. Girmişti diyorum, çünkü 2 yıl sonra, hem patronun oyunu ve bu oyuna gelen temsilci ve sendikal bürokrasisinin hantal yapısı nedeniyle, yetki alınmadı ve sendika iki yıllık sözleşme bittikten 6 ay sonra feshedildi. Ama anılarımıza bir mücadele olarak kazandı. Birlikte mücadele etmenin ve dostu düşmanı tanımanın anlamlı bir örneği idi. Kapalı gözler açıldı, sömürü çarkının bir dişlisi kırılmış oldu.

Haklılığımız, onurunu korumak ve evimize bir parça eklemek götürmek için birlik-beraberliğe olan ihtiyacımız ortadadır. Yasa koyanların kendi yasalarına uymadıkları da açıkça ortadadır. Birçok fabrikada sendikasızlaştırma devam etmektedir. Eğer haklarımızı korumaz, sınıf sendikacılığını geliştirmesek, kazanılmış sendikal haklarımız da kalmayacak, bir bir yok edilecektir.

Bugün bu olup bitenlerin nedenlerini anlamamak mümkün değil. Afgan halkına bomba yağdıran emperyalist güçlerin amaçlarının ne olduğunu çocuklar bile anlıyor artık. Ulucanlar’da katledilen

devrimcilerin niçin katledildiğini herkesin anlaması lazım. 19 Aralık’ta “hayata dönüş operasyonu” adı altında Ölüm Orucu’ndaki devrimci tutsaklara saldırarak katledilmelerinin nedenleri ile aynıdır çünkü.

Çürümeye yüz tutan ve kokuşan kapitalist sistem insanlığa hiçbir şey sunamıyor, alternatif olanları ise katletme yolunu seçiyor. Zindanlardaki devrimcileri F tipi hücrelere atarak aslında biz işçi ve emekçilerin hayatını hücreleştiriyorlar. Devrimciler ise hücrelere girmek için ölümüne direniyorlar. Ya biz işçi ve emekçiler, geleceğimizin hücreleştirildiğinin farkında bile değiliz.

Belki bir kısmımız yüksek maaş alabiliriz, ama her an işten atılma korkusu işkence değil de nedir? Asgari ücrete tabi milyonlarca işçi hücre hayatı yaşamıyor mu? Kamuda çalışanlar için bugün devletin ekonomik tedbirler alma bahanesiyle 100 bin işçiyi işten çıkarma söylentileri işkence değil de nedir? Kimin çıkacağı ortada olmadan bütün kamu işçisine hücre tipi hayat yaratılmıyor mu? 11 Eylül saldırısıyla çöken emperyalist ulaşım şirketleri çareyi işçi kıyımında bulmuyorlar mı? Ve mazlum Afgan halkının üzerine tonlarca bomba dökme nedeni Usame bin Ladin mi, yoksa bir paylaşım savaşı mı? Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, şimdi de işçi-emekçi çocuklarını Afgan çukuruna gömmek için Amerika’nın komutası altında asker göndermeye çalışıyorlar.

Evet işte biz, bütün bunlara dur demek ve onların sömürü çarkını kırmak için, tüm fabrikalarda hem kendi haklarımız, hem de dünyada sömürülen halkların hakları için birliktelik sağlamalıyız.

Ya barbar kapitalizm altında ezilip yok olmak, ya sosyalizm!

Esenyurt’tan bir metal işçisi

Bülent Durgaç ve Nail Çavuş’un anısına...

İki yaşam militanı, iki ölüm fedaisi

Bekir Balıyemez

(ÖÖ 6. Ekip Direşçisi)

Seneca, “Yaşamak savaşmaktır!” der. Şehitlerimiz henüz yaşarken bile ölen, yürüyen meta, ya da ‘kokuşmuş ceset’ yaratan bir düzene karşı, gerçek yaşamın ne anlama geldiğini ve nasıl örselenebileceğini öyle güzel göstermişlerdir ki. Tarihsel özne olmanın onurunu, öyle anlamlı taçlandırmışlardır ki.

Hele moda olduğu üzere, sivil toplumculuğun, Avrupa/AB solculuğunun körüklendiği bir siyasal iklimde ve “devrimci kahramanlık çağının bittiği” palavraları ortalığı sarmalamışken! Gerçekte kimdir biten, kimdir direnişte dirilen? İşte şehitlerimizin her biri bu soruya verilen tokat gibi bir yanıt.

Gerek ‘96 ÖÖ, gerek Ulucanlar, gerek 19 Aralık, gerekse 2000 ÖÖ şehitleri sözkonusu olduğunda, içimde tarifsiz bir sızlama hissederim. Derin halk ve insan sevgisinin, bağlılığın yanısıra, yoğun paylaşımların ve etkileşimlerin olduğu yoldaşlar, siperdaşlar, dostlar, daha bir farklı sarsıyor insanı. Taptaze anıları insanın gözünün önünden gitmiyor. Bülent Durgaç ve Nail Çavuş’un güneşe yolculuğunu işittiğimde de, böylesine sarsıldığım, onların çok ender olduğunu farkettim. Ve tüm dostlarla bunu paylaşmam gerektiğine inandım. Gerçi Nail’e de söz vermişim, yazacaktım! Altından kalkılmazsa bunun borcu, insanın ruhunu kamburlaştırarak cinstendir.

Her ikisi de devrimci kültürleriyle ve üzerimdeki etkileriyle “yoldaş” olarak içimde

duyumsadığım dostlarımdı. Bu boyutuyla iki yoldaşı anlatmanın, diğer şehitlere haksızlık olacağını düşünmüyorum, tersine, onları da temsil edeceğine inanıyorum.

Bülent ve Nail, ‘93 yılından beri, Malatya Cezaevi’nden kadim dostlarım. Her ikisi de Akdeniz faaliyetinden gelen doğallıklarıyla, samimiyetleriyle, tutukevinde hemen farkedilen ve bir daha zor unutulabilecek yoldaşlar. Bülent’i Bursa’da ‘96 ÖÖ sonrası (gazyidi) gördüğümde, daha bir arınmış, saflaşmış, Köroğlu’nun devrimcileşmiş haliyle karşılaştığımı anladım özcesi. Emekçi, direnişçi özellikleriyle sivriyen, özlü ilişkiler geliştiren bir siperdaşı. Sadelik ve açık sözlülük, samimiyet ve çalışkanlık, devrime ve sosyalizme bağlılıkla birleşince, ortaya ‘yeni insan’ denen bir karakter çıkmıştı. Çocuksu gülüşü, mütevaziliği, ‘96 anıları, söylediği gibi yaşamayı sayesinde, onu tanımanın en büyük şans olduğunu, bir kez daha farkettim. Gazi direnişinden çok etkilenmişti, oradaki barikat savaşını anlatırdı. Ve Küçükarmutlu’da barikat başında şehit düştüğünü duyduğumda, onun bu devrimci tutarlılığını, bir kez daha gıpta ile andım. ...

İki yoldaşla da tekil anılarımı anlatarak yazıtımı kesmek değil niyetim. Ama kalem bu, yazdıkça dökülüyor. Ben 6. ekipte başlayacağım gece, Nail’le gökten yıldız tutuşumuzu nasıl unutabilirim. Ya da Bülent’in (o haliyle) barikatlardaki girişkenliğini, çay ikramlarını,

çalışkanlığını. Hesapsızca koşarak hasmının üzerine yürüyen devrimci cüretini. Nail’in top oynama ‘eylemini’ unutabilir miyim? Düşünsel, yaşamsal üretkenliği, öğretici yaklaşımı, ‘villaları’ fabrikaya çevirisi. (...)

Günlük yaşamdaki en küçük faaliyetten, siyasal faaliyetteki küçük notlaşmalara kadar nasıl bir şeyler öğrenmek ve öğretmek idiye, tüm yaklaşımının özü, şehitliğinde de o oranda öğretici oldun. Özelliklerin saymakla bitmez; şu kadar net ki, özellikle genç devrimcilerden seninle tanışmayan varsa, çok ama çok şey yitirmişler demektir. (...)

Siperdaşlarına güven, moral, destek ve özen gösteren bitmez tükenmez bir devrimci enerjinin, saygılılığın ve saygınlığın, soylu örnekleriydi iki devrimci de. Elbette tüm bunlar tarihsel ve toplumsal bir birikimden güç alıyor. (...)

Bülent ve Nail, bir kez daha gösterdiler ki, en değerlilerimiz, en yiğitlerimiz yine hep en önde yürüyor. (...)

Yolu yok, budanan ağaç gürleşir, devirmeyen darbe güçlendirir. Bu tohumlar bu topraklarda yeşerecek. Er ya da geç, burçlarda dalgalanan bayraklar olacaklar. Ne ki, devrimcilikte büyüymeyenler de kendi kabuğunda küçülecek.

Bir tutam canımız, bir damla kanımız kalana dek yaşatacağımız anılarımız....

Tekirdağ hücreleri

Esenyurt İşçi Bülteni'nin Kasım sayısından...

Sömürü ve soygunun yeni bir parçası

Kıdem tazminatı hakkı kaldırılmak isteniyor

Sermayenin baskı ve saldırıları artarak devam ediyor. Kendi krizlerinin faturasını işçilere-emekçilere ödetmeye çalışıyorlar. Binlerce işçi-emekçi kriz bahanesiyle işten atıldı, atılıyor. Milyonlarca işçi sigortasız, zamsız çalışmaya ve sefalet ücreti ile yaşamaya mahkum ediliyor, temel ihtiyaçlara hergün gelen zamlarla işçiler, emekçiler her gün daha da yoksullaştırılıyor.

Şimdi bunlarla yetinmeyip işçi ve emekçilerin mücadeleye kazanmış olduğu mevcut hakları da gaspetmeyi amaçlıyorlar. Mesela bunun için esnek üretim sistemini uygulamaya sokarak işçilerin birçok hakkını ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Esnek üretim sistemi uygulandığı taktirde, bir işçi çalıştığı işyerinde şimdi olduğu gibi 5 yıl veya 10 yıl gibi uzun süreli çalışamayacaktır. Sadece işverenin isteğine göre 6 saat, 1 gün, 1 ay vb. kısa süreli olarak çalıştırılacaktır. Böyle olduğu taktirde işçi sınıfının mücadeleler ederek kazanmış olduğu mevcut hakların bazıları ortadan kalkacaktır. Kıdem, ihbar vb. tazminatlar bir hak olmaktan çıkacaktır. Çünkü bir işçi işten çıkarıldığı taktirde kıdem tazminatını alabilmesi için çalışmış olduğu işyerinde en az 1 senesini doldurmuş olması gerekmektedir. Esnek üretim sisteminde işçinin işyerinde 1 senesini doldurmasına imkan yoktur ve doğal olarak da kıdem tazminatı almaya hak kazanamaz.

Kıdem tazminatının işçiler, emekçiler açısından önemi; bir işçi işten çıkarıldığı taktirde aldığı tazminat ücreti ile kısmen de olsa belli başlı ihtiyaçlarını

giderebilmekte ve belli bir süre içinde olsa zorluk çekmeden yaşayabilmektedir. Bir bakıma da kıdem tazminatı almaya hak kazanan bir işçi kolayca işten çıkarılmamakta ve bu suretle kısmen de olsa işinde kalıcılık sağlayabilmektedir. Bu yönüyle kıdem tazminatının ne kadar önemli bir hak olduğu ortaya çıkmaktadır.

Sermaye sınıfı, bu hakları gasp ederek hem işçi sınıfını örgütsüz hale getirmek istemektedir, hem de işçilere, emekçilere vereceği tazminatlarını vermeden kolayca işten çıkartmayı amaçlamaktadır. Zaten birçok işyerinde işçilere, emekçilere verilmesi gereken kıdem ve ihbar tazminatları ya eksik verilmekte, ya da hiç verilmemektedir.

Sermaye devleti, şimdi de bu saldırıları ve hak gasplarını

yasallaştırarak istediklerini yapmak amacıyla. İMF'nin hükümetin önüne koyduğu yeni saldırı programında kıdem tazminatlarına el konulması, taksitle ödenmesi gibi düzenlemeler de yer alıyor. Kamu işçilerinin aldığı ikramiyeler de yılda dörtten ikiye indirilecek. İşçiler ve emekçilerin bu saldırılara ve hak gasplarına karşı kararlılık içinde örgütlü bir mücadele yürütmeleleri gerekmektedir. İşçi sınıfının bedeller ödeyerek kazandığı bu hakların kolayca gasp edilmesi sadece örgütlü bir mücadeleyle engellenebilir.

**Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

Yeni bir sömürü ve soygun bütçesi geliyor

Devlet yetkilileri 2002 yılı bütçesinin 98 katrilyon olacağını açıkladılar. Her zaman olduğu gibi bu bütçe de tam bir sömürü ve soygun bütçesi. Silah alımlarına, borç ödemelerine, batan bankaların kurtarılmasına vs. harcanacak paralar bütçenin büyük bir kısmını oluşturuyor. Diğer taraftan işçi ve emekçilerin maaşlarını arttırmak için okul, hastane gibi yatırımlar

için doğru düzgün para ayrılmıyor. Bu durumu rakamlarla görelim.

Bütçenin yüzde 40 gibi büyük bir oranı sadece iç ve dış borçların faizleri için kullanılacak. Yani devlet senden benden topladığı paranın yüzde 40'ını, kuruşuna dahi dokunmadan, patronların yabancı bankalardan aldığı borçların faizlerini ödemek için kullanacak.

Bütçenin gideri 100 katrilyon, geliri 71 katrilyondur. Arada 29 katrilyon fark var. Yani devletin 29 katrilyonluk yeni paraya ihtiyacı var. Bu açığı kapatma yolları arayan sermaye devleti ne yapacak dersiniz? Çok basit. Her zaman olduğu gibi bütçe açığını işçi ve emekçi kesimin sırtından kapatacak.

2001 bütçesinde 38 katrilyon olan vergi gelirleri 2002 bütçesinde 55 katrilyona çıkartılacakmış. Yani önümüzdeki yılda devlet topladığı vergi miktarını yarı yarıya arttırmayı planlıyor. Bu da yeni vergilerin yolda olduğunu gösteriyor. Ayrıca eski vergilerden bir çoğunun oranları da yükseltilecek. Şimdi gürlü patırıyla KDV oranlarını düşürmelerinin gerisinde bu büyük artışı saklama niyeti var.

Bütçeyi denkleştirmek için devlet hacamalarının da azaltılacağı söyleniyor. Yanlış anlaşılmasın. Milyarlarca dolar tutan silah alımlarından vazgeçilecek değil. Ya da her biri 5 trilyona malolan F Tipi cezaevlerinin yapımı durdurulmayacak. Batan

bankalara verilen krediler kesilmeyecek ya da düzen partilerine yapılan bol keseden devlet yardımları kısılmayacak. 2001 bütçesinde meclis partilerine 31 trilyon ödenek ayıran sermaye devleti, bu miktarı 2002 bütçesinde 54 trilyona çıkartacak.

Peki ne olacak? Giderleri azaltma adı altında kamuda çalışan işçi ve emekçilerin mesai paraları, kıdem tazminatı ve ikramiye gibi kazanılmış hakları gaspedilecek. Görülüyor ki yeni yılda da değişen bir şey olmayacak. Sermaye devletinin hükümeti yine bildik reçeteyi ortaya koyacak. Bu reçetede işçi sınıfı ve emekçilerden daha fazla fedakarlık istenmesi, sömürü ve açlığa daha fazla katlanmaları ve asla seslerini çıkartmamaları yazıyor.

Kriz onların krizi!

Krizin sorumlusu biz değiliz, patronlar ve onların devletidir. Dolayısıyla faturasını da onlar ödemelidir. Biz çalışıyor, üretiyoruz; onlar eşkiya gibi ürettiklerimize el koyuyorlar. Bize reva gördükleri sadaka ücretlerini de kriz, bunalım, vergi, savaş diyerek daha da azaltmaya çalışıyorlar. Buna izin vermeyelim! Borç ve savaş bütçesine, vergilerin arttırılmasına karşı çıkalım. İşçi ve emekçilerin bunun için yaptıkları eylemlere katılarak destek verelim.

Lyon dokuma işçilerinin haykırışı...

“Çalışarak yaşamak veya dövüşerek ölmek!”

21 Kasım 1831, Lyon dokuma işçilerinin barikatlarda yazdığı destanın tarihidir. Dayatılan sefalet ücretine, insanlık dışı çalışma ve yaşama koşullarına başkaldırının tarihidir.

Parola: “Çalışarak yaşamak veya dövüşerek ölmek!”

Lyon, dokumacılıkta o dönem Fransa'sının en gelişmiş bölgesiydi. Sanayileşmenin gelişimiyle birlikte İngiliz dokumacılığına karşı rekabet makineleşmeyi zorunlu kılmıştı. Makineli imalata geçemeyenler ise, çözümü ücretlerin geri çekilmesinde buldular. Makineleşme ve ücretlerin geri çekilmesi, her iki durumda da işçiler için yaşam şartları katlanarak ağırlaşmıştı.

18 saate varan çalışma saatlerinden sonra sağlıksız pis atölyelerde kalmak bir zorunluluktan Lyon dokuma işçileri için. Aldıkları ücretin Fransa'nın diğer bölgelerine oranla oldukça yüksek olması ise 1700'lü yıllardan beri tüccarlara karşı verdikleri birlik ve mücadele geleneğinin kazanımlarıydı.

Rekabet koşullarıyla birlikte, ücretlerde varılan anlaşmaların geçersiz sayılması, mücadeleciler Lyon

işçilerini bir kez daha ayağa kaldırdı. Grevle cevaplandırılan saldırı, asalaklar takımı tarafından lokavtla karşılandı. Bunun üzerine birçok işyeri kapatıldı.

Çalışarak ölmek değil, çalışarak yaşamak için kadın ve erkeğiyle ayağa kalkan Lyon savaşıçıları yalnız değildi. “Sınıf dayanışması” şiarı, diğer şehirlerden gelen “Gönüllü İşçi Birlikleri”yle gerçek anlamını buldu.

Silahlanarak şehrin merkezine doğru yürüyüşe geçen işçilerin pankartlarında şu parola dalganıyordu: “Çalışarak yaşamak veya dövüşerek ölmek!”

Bu kez düşman, barikalarda bütün halkla birlikte aristokrasiye karşı savaşarak aldıkları iktidarı teslim ettikleri burjuvaziye. Ve ilk kez diğer halk yığınlarından ayrılarak tarih sahnesine çıkan protetarya, burjuvaziye karşı savaşımında destansı bir direniş örneği yaratıyordu Lyon'da. Bu iki sınıf arasında sonraki yüzyıl boyunca sürececek savaşımın esin kaynağı olacaktı. Marks'ın da belirttiği gibi, “Proletaryanın savaş çıkışı”ydı Lyon dokuma işçilerinin ayaklanması.

Ücret artışı için ayaklanılmıştı, başka perspektifleri de yoktu. Kritik önemde olan siyasal bir program ve

önderlikten yoksunluk, düşmanın lehine çevirdi savaşı. Burjuvazi, şehrin bütün mahallelerinde kurulan barikatların yiğit direnişçilerini katletti.

Bundan 170 yıl önce proletaryanın çıkışı, Lyon dokuma işçilerinin yaktığı ateş, ancak işçi ve emekçilerin sosyalist iktidarıyla güvenceye alınarak düşmanı yakacaktır. Sahte vaadlere inanarak, her an geri alınması mümkün hak kırıntılarıyla yetinerek değil.

Ve ancak o zaman, yüzyıl boyunca barikalarda, işkencehanelerde, zindanlarda, yaşamı ölecek kadar sevdikleri, güzel bir dünyanın mücadelesini verdikleri için katledilen işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin kanı yerde kalmayacak. Ve taşıdıkları bayrak sosyalist iktidarın burçlarında dalgalanacak.

Gün, 1831 yılında yakılan isyan ateşini körüklemenin günüdür. Sıfır zam dayatmalarına, işten çıkarmalara, her türlü hak gaspına, yozlaştırılan değerlerimize karşı durmanın günüdür.

*İsyan ateşini körükle
Zulmü rüzgarlara savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur*

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

D. İren

Ekim Devrimi'nin izinde kendi kurtuluşumuz için örgütlenmeliyiz!

Büyük Ekim Devrimi 84. yıldönümünde yol göstermeye devam ediyor. Ekim Devrimi kısa süreli Paris Komünü denemesinden sonra işçi sınıfının kapitalistlere karşı kazandığı ilk büyük zaferdir. Bu zafer sayesinde tüm dünya işçileri ve ezilenleri sömürünün bir kader olmadığını görmüşlerdir.

Ekim Devrimi'yle birlikte Rusya proletaryası Çarlık rejimini yıkıp, onlarca ulus ve etnik gruba özgürlük sağlayarak, kendi kaderlerini tayin etme koşullarını yarattı. Ulusların gerçek kurtuluşunun ancak emperyalist-kapitalist dünyadan kopmaktan ve proletaryanın safında yer almaktan geçtiğini gösterdi. Ekim Devrimi ile birlikte kadın sorunu, din sorunu, sağlık, eğitim, konut, dil, ırk, vb tüm sorunların çözümü doğrultusunda bir dizi önlem alındı.

Sovyetler Birliği'nin yıkılışının ardından emperyalist talan ve haydutluk görülmedik boyutlara ulaşmış, dünya ölçeğinde sömürü ağırlaşmış, eşitsizlik derinleşmiştir.

Türkiye emperyalizme göbekten bağlı bir ülke konumundadır. İşçi ve emekçilerin ücretleri dahi bugün İMF tarafından belirlenir duruma gelmiştir. Ülkemizde son yıllarda özelleştirmeler daha da hız kazanmış, en kârlı kamu kurum ve kuruluşları emperyalistlere yok pahasına peşkeş çekilmiştir. Milyonlarca insanın işsiz kalmasına sebep olunmuştur.

İnsanlar artık bu ülkede açlıkta yaşam mücadelesi vermektedir. Çok sayıda insan çöplüklerden beslenir hale getirilmiştir. Halk ekmek bayilerinin önünde binlerce insan saatlerce bekleyerek ucuz ekmek almaya çalışmaktadır. Asgari ücret ise sadece 122 milyondur. Resmi ağızlar dört kişilik bir ailenin asgari mutfak harcamasını dört yüz milyon olarak açıklıyor. Bu bile tek başına insanların nasıl yaşamaya çalıştıklarını gözler önüne seriyor.

İşsizlik oranı çığ gibi büyüyor. Ücretler son derece düşük, zorunlu mesailer had safhada. İnsanlar parasızlıktan okuyamıyor, hastaneye gidemiyor, vb...

Ekim Devrimi'nin de bize gösterdiği gibi, böyle yaşamak biz emekçilerin kaderi değil. Bu kaderi kendi lehimize çevirmek bizim elindedir. Artık işçi sınıfının partisi var. Ekim Devrimi'nin izinde, onun deneyim ve dersleriyle yürüyen işçi sınıfının partisi 3. yılını doldurmuş bulunuyor. Komünistler “Yeni Ekimler yaratmak için ileri!” şiarı altında işçi sınıfıyla etle-tırnak gibi bütünleşmeli ve sınıfı bilinçlendirmelidir.

Biz işçiler Ekim Devrimi'nin izinde kendi kurtuluşumuz için örgütlenmeliyiz. Bu dünyayı yaratan bizleriz. Herşeyi üretip yaratan bizler olduğumuza göre, bizler olmasak bu dünya bir hiçtir. Bu dünya bizim elleri üzerinde duruyor. Bu bakışla “Yeni Ekimler için ileri!” diyoruz.

**Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!
İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!**

A. Dilan

Çiğli Organize'den bir tekstil işçisi

Esenyurt İşçi Evi'nde Ekim Devrimi etkinliği

Bu yıl Büyük Proleter Ekim Devrimi'nin 84. yılı. İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde tarihsel öneme sahip bir deneyim olan Ekim Devrimi'ni anmak için bir etkinlik de Esenyurt İşçi Evi'nde düzenlendi. Etkinlik salonu Ekim Devrimi'ni anlatan şiarlarla, posterlerle, proletaryanın öğretmenlerinin, önderlerinin resimleriyle süslendi. Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların resimleri de onların yanında yerini aldı.

Yüze yakın kişinin katıldığı etkinlik, müzik ve şiirler eşliğinde sunulan bir slayt gösterisiyle başladı. Slayt gösterimi tamamlandıktan sonra devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Hemen peşinden “Ekim Devriminin Kısa Öyküsü” isimli şiir okundu. Ekim Devrimi hakkında konuşmak için kısa bir süre öncesine kadar cezaevinde olan TKİP dava tutsağı ve 1. Ekip ÖO savaşıçısı Muharrem Kurşun söz aldı.

Muharrem Kurşun konuşmasına, Ekim Devrimi'ni önceleyen tarihsel süreci kısaca özetleyerek başladı. Rus proletaryasının bu geri tarım ülkesinde devrimi başarmak için ne gibi zorlukların üstesinden gelmek zorunda kaldığını anlattı. Bolşeviklerin hiç bir zorluk karşısında yılmadıklarını, ısrarla devrimi örgütlediklerini ve olanakları sonuna kadar kullanma konusunda büyük taktik ustalıklar gösterdiklerini örneklerle sıraladı. Ekim devriminin proletaryanın iktidar mücadelesinde yolu açtığını, asıl tarihsel öneminin de buradan geldiğini sözlerine ekledi. Türkiye'de de Ekim Devrimi'nin mirasının komünistler tarafından sahiplenildiğini, Türkiye proletaryasının devrimci partisi önderliğinde iktidara yürüyeceğini vurgulayarak konuşmasını tamamladı.

Daha sonra sahneye müzik grubu çıktı. Grubun Ümit, Habip ve Hatice anısına hazırladıkları iki parça dinleyiciler tarafından özellikle beğenildi. Türkü ve marşlar büyük bir coşkuyla söylendi ve etkinliğe renk kattı. Enternasyonal Marşı ise hep birlikte gür sesle söylendi.

“Yapıcılar” şiirinin okunmasının ardından sözü bir kez daha Muharrem Kurşun aldı ve bu kez cezaevlerinde sürmekte olan Ölüm Orucu Direnişiyle ilgili duygu ve düşüncelerini aktardı. Muharrem bu konuşmasını, “Umut bizim, biz kazanacağız!” diyerek tamamladı. Muharrem'in bu konuşması büyük alkış aldı.

Etkinlikte son olarak, dünyada tüm zamanların en iyi filmi kabul edilen ve Ekim Devrimi'nden sonra yaratılan sanat anlayışının iyi bir örneği olan “Potemkin Zirhlisi” filmi gösterildi. Film sessiz film ve altyazıları Türkçe değildi. Bir arkadaşımız altyazıları Türkçe'ye çevirme işini üstlendi ve bunu da başarıyla yaptı. Sonuçta film çoğunluk tarafından büyük bir ilgiyle izlendi.

Esenyurt'tan komünistler

Harekât bahanesiyle stratejik bölgelerde askeri üstünlük kuruluyor, gelecekteki rakipler karşısında şimdiden avantaj sağlanmak isteniyor...

ABD tehlikeli suda yüzüyor

Zoltan Grossman

Kâbil'in ve diğer Afgan kentlerinin birer birer düşmesi Amerikalılara savaşın sonuna geldiğini düşündürüyor. Amerikan basınında yer alan haberlere bakılırsa Afganistan'daki 23 yıllık savaş, istikrarsızlık ve baskı dönemi sona erdi. Ne kadar yanlış. Yogi Berra'nın dediği gibi "Savaş bitmedikçe, bitmez."

Öncelikle, Afganistan gibi yüzyıllardır merkezi idareden yoksun bir ülkede başkent alınmış olması, bütün Afganistan'ın fethi anlamına gelmez. "De facto" başkent Kandahar çevresinde toplanan Taliban grupları, gerilla savaşı başlatmaya hazırlanıyor. Afganlar, Rusları ve Britanyalıları kentleri ellerinde tutarak değil, çekildikleri dağlardan vurarak yendi. Eğer Taliban ve diğer Paştun savaşçılar Çeçenler gibi "vur-kaç" tarzı gerilla mücadelesine girerse, savaş yıllar sürer.

Yeni bir gerilla savaşı, parçalı etnik yapıya sahip Afganistan'ın "Paştun güney" ve "Paştun olmayan kuzey" olarak bir kez daha bölünmesine yol açabilir. Medyada Afganistan'a doğru yola çıkan yiyecek yardımı yüklü gemilerden söz ediliyor, ama yiyeceğin her iki tarafta da "silah" gibi kullanıldığından, yardıma ulaşan taraftaki silahlı güçlerin onu kendi yandaşlarına dağıttığından ve düşman tarafa ulaşmasını engellediğinden söz eden yok.

Tarihin kanlı tekrarı

İkinci bir nokta da şu: Kuzey İttifakı güçlerinin Kâbil'e girmesiyle birlikte takvimler 1992'ye, mücahitlerin komünist Necibullah'ı devirerek Kâbil'e girdiği günlere döndü. Paştun olmayan güçler Paştunları öldürmekle kalmadı, ilk iş olarak kadınlara getirilecek "yasak"ları belirledi ve sonra da birbirlerine düştiler. Mücahitlerin geçmişteki dört yıllık dalası da, geride 50 bin ceset ve Batı'nın Taliban'ı 1996 yılında "özgürlükçü" olarak görmesine neden olan bir kaos ortamı bırakmıştı.

Afganistan Devrimci Kadınlar Birliği (RAWA) geçenlerde yaptığı açıklamada, İttifak'ı "tecavüzcü ve çapulcu" olarak nitelendirdi. İttifak, ülkedeki afyon ticaretinin yüzde 80'ini elinde tutuyor. Beş yıl aradan sonra yeniden Kâbil'e giren İttifak askerleri yine Paştunları öldürdü, tıpkı iki yıl önce Kosova'ya dönen Arnavutların Sırlara yaptığı gibi.

Sivil irade nerede?

Üçüncü olarak, eğer ABD ve Birleşmiş Milletler burada bir tür koalisyon hükümeti yaratmayı başarsa bile, 1992-1996 yılında olduğu gibi bir karmaşa yeniden doğabilir. Çünkü tüm Afgan etnik ve politik gruplar, üstünlüklerinin ABD güçlerince kabul görmesini isteyecektir. Washington'ın farklılıkları dağıtmaya yönelik politikaları fark edildiğinde, bu gruplardan bir kısmı derhal "eski dost"larına dönebilir.

Washington'un 1992 yılında ihtiyar Afgan Kralı Zahir Şah önderliğinde çok etnikli bir koalisyon kurma düşü, felaketle sonuçlanmıştı.

ABD aynı dönem Somali'de de benzer bir birlik kurmaya çalışmıştı. ABD'nin Somali'deki vahim hatalarından biri de "birlik niyeti"nin sihirli bir biçimde tüm askeri farklılıkları gidereceğine inanmak olmuştur.

Yapılan diğer bir vahim hata da, "savaş lordları"ni "meşru politik aktörler" gibi görmek ve sivil toplum ile kabile temsilcilerini göz ardı etmektir. Sadece eli silahlı adamları içine alan ve Afgan kadınları ve erkeklerinden oluşan geniş kesimi dışında bırakan bir rejim, son 20 yıllık şiddet sürecinin ödüllendirilmesinden başka bir şey olmaz. Bu BM'nin "barışı sağlama" misyonunda yeni bir başarısızlık olacaktır.

Batı, Kâbil'in alınması için 1992 yılında mücahitleri, 1996 yılında Taliban'ı ve 2001 yılında yeniden Kuzey İttifakı'ni destekledi. Her seferinde de sebep, Afganistan'ı bir önceki rejimin baskılarından "kurtarmaktır". Washington'ın silahlı İslami grupları desteklemesi (tıpkı İsrail'in Hamas'ı, Mısır'ın Müslüman Kardeşler'i

desteklemesi gibi) geri tepti. Silahlı İslam, yoksulluğu, yolsuzluğu ve Müslüman dünyadaki yabancı varlığını öne sürerek güç toplarken, onu bastırmaya çalışmak sadece giderek artan popülerliğini

meşrulaştırır.

Batı'ya ve onunla birlikte hareket eden yönetimlere düşen "aşırı sağcı" İslami grupları desteklemek ya da kösteklemek yerine, bunalmış durumdaki kitlelerin onlara yönelmesini önlemek amacıyla alternatiflerine destek vermektir. Ama ABD eski hatasını tekrar ederek Taliban'ın elini bırakıp Kuzey İttifakı'nı tutuyor.

Gizli niyet mi var?

Tabii ABD'nin bu çılgın metodunun gerisinde, şu anda tam olarak anlaşılmayan bir başka neden yatıyor olabilir. Afganistan, Güney Asya, Orta Asya ve Ortadoğu arasında, stratejik açıdan son derece önemli bir bölge. ABD halihazırdaki krizi kullanarak ve sürdürerek buradaki varlığını kalıcılaştırmak mı istiyor?

ABD geniş çaplı askeri hareketlerin ardından, geride hep, daha önce hiç ayak basmadığı bölgelere kurulu askeri üsler bırakıyor: Körfez Savaşı'nın ardından biri Suudi Arabistan'da olmak üzere, Arap

yarımadasında dört ülkede ABD askeri üsleri kuruldu. Yugoslavya'daki askeri harekâtın ardından, Biri Kosova'da olmak üzere bölgede dört Amerikan askeri üssü kuruldu. Peki askeri üsler bölgeye yapılan müdahaleyi kolaylaştırmak için mi yapıldı, yoksa askeri müdahale bölgedeki üslerin açılmasını mı kolaylaştırdı?

Girdi mi çıkmıyor

Tarihin son derece kritik bir noktasında, ABD ordusu dünyanın stratejik öneme sahip yerlerine sızıyor ve bu bölgeleri kendi jeopolitik etkisiyle damgalıyor. Avrupa'nın ekonomik bir süper güç olarak belirdiği, Uzakdoğu'nun sıkı bir rakip olarak öne çıktığı şu günlerde, ABD'nin ekonomik gücü belki de sönüyor. Ama askeri açıdan ABD'nin hâlâ süper güç olduğu da tartışma götürmez bir gerçek. Yeni stratejik bölgelerde askeri üstünlük kurmak, gelecekteki rakipler karşısında şimdiden avantaj sağlama projesi olmasın?

Fransız Devlet Başkanı Jacques Chirac, ABD'nin Basra Körfezi'ndeki rolünü "Avrupa ve Japonya'nın petrol kaynaklarının güvenliğini kontrol etmek" diye tanımlarken doğru teşhis koymuştu. Hazar petrollerini Hint Okyanusu'na bağlayan Unacol boru hattının Afganistan topraklarından geçmesi düşünülüyor. Afgan yolları, boru hattının geçmesi düşünülen yerler.

ABD'nin politikasının gerçek niteliğini önümüzdeki günlerde ve haftalarda test etme fırsatı bulacağız. Özel güçler Afgan ve Pakistan dağlarında savaşacak mı? Bush, Çeçenya'nın başkenti Grozni'yi dümdüz eden Putin gibi davranıp Kandahar'ı dümdüz edecek mi? Kuzey İttifakı'nın Kâbil'i yönetmesine izin verilecek mi? (Kosova Özgürlük Ordusu'nun (UÇK) Kosova'da BM'nin "polis gücü" olması gibi...) Yeni "koalisyon" hükümeti bir arada durabilecek mi, yoksa elinde bir Kalaşnikof ya da roketatar tutan herkesin oturduğu bir masadan ibaret mi olacak?

Bin Ladin gerçekten yakalanabilecek mi, yoksa (Saddam gibi) ABD ordusunun bulunduğu yerden kıpırdamamasına vesile olması için yaşamasına izin mi verilecek? Şarbon yeni bombaların ve Irak'ın işgalinin gerekçesi mi olacak?

Son olarak, Afganistan, Özbekistan, Tacikistan ve Pakistan'daki Amerikan askeri üsleri yeni petrol ağının "sürekli" koruyucusu haline mi gelecek?

ABD'nin, savaştan sonra, ardında hakikaten Afgan sivilleri temsil eden bir Afgan hükümeti bırakarak bölgeden çekilmek ve Müslümanları silahlı askeri güçlerin çekiminden kurtarmak konusunda yapacağı en ufak bir hata, yeni Bin Ladin'lerin, yeni 11 Eylül'lerin tohumunu yeşertecek. /16 Kasım 2001/ (Radikal/20 Kasım 2001)

(Zoltan Grossman, Winconsin-Madison Üniversitesi Coğrafya Bölümü doktora öğrencisi, Güneybatı Asya Enformasyon Grubu'nun üyesi)

Mücadele Postası...

Patronların işçiler üzerinde artan psikolojik baskıları

Türkiye’de patronların en çok övündüğü şeylerden biri de ucuz emek cenneti olmasıdır. En başta tekstil sektöründe bunun nasıl olduğunu biliyoruz. Sağlıksız çalışma koşulları ile büyük kentlerin en ücra köşelerine kadar yayılan konfeksiyon atölyeleri, çocuk işçilerin yoğun olarak sigortasız ve asgari ücretin yarısına çalıştırıldığı bir ucuz emek cenneti. Bunu da yabancı sermayeyi çekmek için yaptıklarını söylüyorlar. Türkiye’nin birçok yerinde Serbest Bölgeler, Organize Sanayi Bölgeleri bu işi görüyor. Ve işverenler sömürüyü yoğunlaştırmak için ortak politikalar geliştiriyorlar. Örneğin şu dönem psikolojik baskı yoğun olarak uygulanıyor.

Çalıştığımız fabrikadan birkaç örnek verelim. Bazen müdürler gün boyu asık suratla ortada dolaşıyorlar. Bölüm ustalarını işlerin yetişmesi için sıkıştırıyorlar, onlar da bizi sıkıştırıyorlar. Böylece daha fazla iş çıkarılması sağlanıyor. Vardiya arası rekabet yaratılarak, haftalık çıkan üretim panoya asılıyor. İşçiler çalışkanlar ve tembeller olarak bölünüyor. En ufak bir hatada bizi aşağılıyorlar. Bir yıl öncesine kadar işveren zam dönemlerinde, “beğenmeyen çeker gider, kimseyi burada zorla tutmuyoruz” diyordu. Hatta işçilerin karşısına çıkmaz, müdürle haber gönderirdi. Geçen zam döneminde müdür işçilerin tepkilerini bastırmak için patronu çağırırdı. Patron, harıl harıl çalışmamıza rağmen, krizi bahane edip dışarda olan işsizleri gösterdi.

Bunun dışında, psikolojik baskı yaratmak için, her zaman izleniyorsunuz ona göre, biz herşeyi not ediyoruz vb. şeyleri tekrarlıyorlar. Bu bazen işçiler üzerinde etkili de oluyor.

Ya da fazla sayı çıkarana prim verilecek diyorlar. Bir ara bölümün birinde işçiler birbiriyle rekabet halindeydiler. Çoğunluğunu bayan işçilerin oluşturduğu bu işyerinde patron 5 yıl içinde büyük kazançlar elde etmiş. Birkaç makina alımıyla daha sonra yeni bölümler oluşmuş. Şimdi de yeni bölümler ekleyip fabrikayı büyütmeyi planlıyor. Bu değişikliklerle birlikte her tarafa kamera konulacağı söylentisi dolaşıyor. Şefler yeni gelen işçilere nasihatlar verip, içerde olan biteni kendilerine bildirmelerini teklif ediyorlar, vb..

Bilinçli işçiler olarak bizler, patronun bu taktiklerini teşhir edip, işçiler arasındaki sınıf birliğini kurmaya çalışıyoruz.

***SY Kızıl Bayrak okuru
işçiler/İstanbul***

6 Kasım’dan akılda kalanlar...

Tavşan korktuğu için kaçmaz, kaçtığı için korkar

6 Kasım’ın ayrı bir önemi vardır öğrenci hareketi için. Çünkü en geri insanın bile katılımının sağlanabileceği bir meşruluğa sahiptir, YÖK’ü protesto etmek. Herkesin bir sebebi vardır, YÖK’e karşı olmak için. Bu yüzden YÖK protestoları geniş katılımın nispeten kolaylıkla sağlanabileceği eylemlerdir. Tabii devrimcilerin önderlik görevi de bu eylemlerde daha çok artar. Bir başka önemli nokta daha var. Devletin saldırılarını yoğunlaştırdığı günümüzde devrimcilerin birlikte eylem yapmaları artık bir zorunluluk sayılmalıdır.

6 Kasım 2001 YÖK protestosu ile ilgili ilk haber, *Emek Gençliği*’nden geliyor. Kendi misyonlarını yerine getiren arkadaşlar, hücre tipinin gündeme sokulacağı gerekçesiyle ayrı eylem yapma kararı alıyorlar. Bunun üzerine birkaç grup daha ayrılıyor ve 12:00’de eylem yapma kararı alıyor. Bu eylem İstanbul Üniversitesi’nin yan kapısında yapılıyor ve son derece coşkusuz bir biçimde bitiyor. En ilginç manzara, merkez eylemine katılacak olan öğrencilerin 12:00 eylemini kenardan izlemeleri oluyor.

Ardından merkezdeki eylem başlıyor; katılım beklenene göre oldukça fazla, hele ki Ankara’ya gidenler ve ayrı eylem yapanlar düşünüldüğünde... Kitle büyük bir coşkuyla ana kapıya ulaşıyor. Çeşitli görüşmeler sonucunda kapı açılıyor ve platforma çıkılıyor. Daha doğrusu kitlenin bir bölümü çıkarken, bir grup nedense içeride beklemekte diretiyor.

Bu sırada ilk müdahale oluyor, birden herkesin bize doğru koştuğunu fark ediyoruz. Biz ileri gitmeye çalıştıkça insanlar bizi daha geriye iterek okulun içine doğru kaçmaya çalışıyor. (O sırada tramvay durağında toplanan gruba polis müdahale etmiş). Kitle biraz cesaret toplayarak meydanı yeniden doldurmaya başladığı sırada, ikinci bir hareket oluyor ve herkes yeniden geri dönüp koşmaya başlıyor. Tam kapının önünde olduğumuz için herkes yine bize doğru koşuyor, biz yine ilerleme girişiminde bulunuyoruz, ama imkansız. Bu seferki hareketin sebebinin meydana inmeye çalışan kişilere polisin müdahale etmesi olduğu söyleniyor.

Bu olay, yani geri çekilme ve ilerleme birkaç kez daha tekrarlanıyor. Bu sırada insanlara dışarı çıkmaları gerektiğini anlatan bir bayan arkadaşın provokatörlükle suçlandığına tanık oluyoruz. İlerde birileri basın açıklaması yapıyor, ama kim ve ne adına, pek bir şey anlaşılıyor. Aynı zamanda

eylem bitti mi bitmedi mi tartışmaları yapılmaya başlanıyor. Birkaç kişi, gözaltına alınanlar bırakılana kadar oturma eylemi yapılacağını söylüyor, ama kimsede bir hareket yok (yavaş yavaş alanı terkeden kişiler dışında). Kararı kimin alacağını soruyoruz, ama cevap alamıyoruz. İnisiyatif eksikliği kendini belli etmeye başladıkça sloganlar azalıyor ve en sonunda kitle sessizliğe bürünüyor tamamen. Herkes birbirine ne beklediğini soruyor, kimsenin kimseden haberi yok. Kaos!..

Ve Beyazıt’ta belki de mücadele tarihimizin en ilginç olayı gerçekleşiyor; 20 dakika boyunca eylemciler sessizce durup ne yapılması gerektiğini tartışıyorlar, polisler bile ne olduğunu anlayamıyor. Ve yirmi dakika sonunda yine tarihe geçecek bir başka olay oluyor; bir grup polis, artık sıkıldığı için mi, yoksa bu kitleden bir şey olmaz diye mi bilinmez, alanı terk ediyor. Bunun üzerine gençler arasında “eyvah bu polisler kesin arka kapıdan okula girip bizi kuşatacak” diye bir söylenti yayılıyor ve kitle bir dakika içinde dağılıyor. Bu sırada içerde bir grup kendi kendine halay çekmeye başlıyor, bir başka grup da kendi kendine kavga ediyor. Ve bir 6 Kasım daha böylece bitiyor.

Eylemden sonra konuştuğum herkes, SİP’lilerin eylemi bu hale getirdiğinden, sabote ettiğinden bahsetti. Bu bana fazla kolay bir cevap gibi geldi. “Eylem niye kötü geçti” sorusuna, “Çünkü SİP’liler sabote etti” diye cevap vermek, en az “ne yapalım, polis müdahale etti, biz de bir şey yapmadık” demek kadar saçma. İnisiyatif devrimciler sağlayamazsa eylemi ya SİP götürür ya GÖC. Bunların varlık amacının eylemleri sabote etmek olduğu düşünülürse, hatayı biraz da kendimizde aramak ve neden hareketin bu hale geldiğini düşünmek, sanırım şikayet etmekten çok daha doğru bir tavır olur. Nice 6 Kasımlar’a!

Bir öğrenci/İstanbul

ZKÜ’de faşist saldırı

16 Kasım 2001 tarihinde Zonguldak Karaelmas Üniversitesi’nde yapılmış olan, konuk olarak yazar ve şair Cezmi Ersöz’ün katıldığı söyleşinin çıkışında, üniversite karşısında toplanan faşistler polis eşliğinde, devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilere taş ve sopalarla saldırmışlardır. Bu saldırı sonucu iki arkadaşımız yaralanmıştır. Saldırının ramazan ayına denk gelmesi ve aynı zamanda polis-idare işbirliğinin ürünü olması rastlantı değildir.

Yıllardan beri birçok üniversitede aynı oyun sergilenmektedir. Saldırının ertesi günü Eğitim-Sen’de yaklaşık 100 öğrencinin katılımıyla bir basın açıklaması yapıldı. Ardından Zonguldak Demokrasi Platformu, sendika, siyasi parti, dernek ve odalarla görüşüldü. Saldırı hakkında bilgi verildi ve sessiz kalmamaları, tepkilerini ortaya koymaları istendi.

19 Kasım 2001 tarihinde ise, okula gelmek cüreti yerine hemen okul çıkışında sinsice yuvalanan faşistler üç arkadaşımıza demir sopa ve taşlarla saldırmıştır. Saldırı sonrası okulda toplanan kitle saldırının yapıldığı ve faşistlerin üs olarak kullandığı kafeyi basmış, içerde faşistler yerine sıradan öğrenciler olduğundan dolayı ajitasyon çekip yerin sahibini uyarmıştır. Ardından okula yönelen öğrencilerin önü polis tarafından kesilmiş ve bir süre yaşanan tartışmadan sonra, polise de bu ve bundan sonra yaşanacakların sorumlusu oldukları belirtilip, toplu bir şekilde dağılmıştır. Son zamanda yaşanan azgın devlet terörünün bir uzantısı olan faşist saldırılar cezasız kalmayacaktır.

Faşist saldırılar bizi yıldırılmaz!

***SY Kızıl Bayrak, Yaşadığımız Vatan,
Devrimci Demokrasi, Özgür Gelecek okurları***

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Aşıkpaşa Mahallesi 8. Sokak Hacı Nazire Apartmanı
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **12.500 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **25 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Parti'ye övgü...

(...)
Sözcükleri,
hatta
en önemlilerini bile
kullanırsız alışkanlıkla.

Onlar da
eskiyip giderler
giyecekler gibi,

Fakat ben
en yücesini sözcüklerin,
PARTİ
sözcüğünü
yeniden yükseltmek istiyorum.

(...)
Parti!
Milyonlarca sesin
oluşturduğu
bir kasırgadır bu.

Yerle bir eder
düşman tabyalarını
bu kasırga.

Top gürültüsü
kulak zarını
nasıl yırtarsa.

Vay haline
yalnız kalanın.
Her zorba
efendisidir artık.

İki çıplak da
olsa olsa
bir hamama yaraşır.

Ama
güçlerimizi
partide
birleştirdik mi

Titrer düşman
keser sesini
ve zınk diye
olduğu yerde kalır.

Parti,
milyonlarca parmaklı
bir eldir.

Korkunç bir
yumruk olur
sıkıldı mı.

Birey!
Ne saçma şey!
Yalnız adam
ne kadar hünerli olursa olsun
yirmişbeş otuz santimlik
bir kütüğü bile
yerinden oynatamaz.
beş katlı bir ev
şurda dursun.

Parti,
milyonlarca
omuz demektir,
birbirine
sıkıca kenetlenmiş.

Dayanarak
ve güç vererek birbirimize
geliriz üstesinden
en olmayacak şeylerin.

Parti
belkemiğidir işçi sınıfının.

Parti
davamızın ölümsüzlüğü demektir.

Partidir
bana
ihanet etmeyecek olan tek şey.

Beynimiz
gücümüz
şanımız
Parti budur işte.

Parti ve Lenin
ikiz kardeştir.

Acaba hangisine
daha çok değer verir
tarih ana?

Biz Lenin diyorsak
Parti demektir bu,
Parti diyorsak
bu, Lenin demektir
aynı zamanda.

(...)

Vladimir Mayakovski